Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

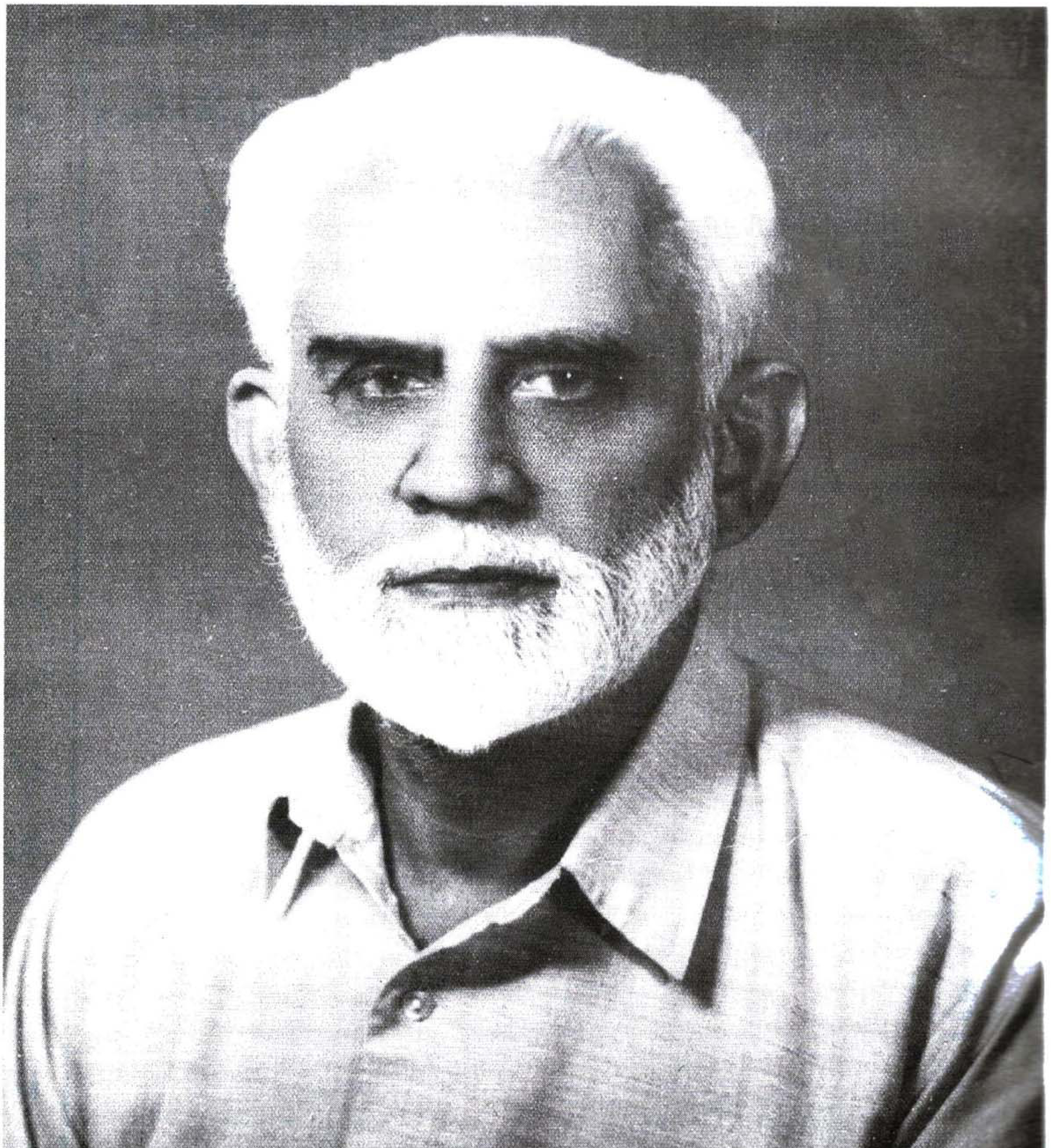

عبدُالله جان مغمومؔ

تړون

دَ هغو ډېرو ډېرو او پاکو او ښکلو په نوم
چې کومې دَ دې دردناکو او غمناکو واقعو دَ
نیکانو په وخت زما دسترګو نه لکه ملغلرې دَ
بې واره بې اختیاره را څڅېدلې دي -

مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقونه په حق دَ ډیکوونکي کښې محفوظ دي

دکتاب نوم ——— "ارمانونه حسرتونه"

دچاپ کال ——— فروري ۲۰۰۱ء

شمیر ——— ۵۰۰

قیمت غیر مجلد ——— ۷۵/ روپې

قیمت مجلد ——— ۱۰۰/ روپې

پریس ———

کاتب محمد رسول پښتو اکیډیمي

دَ موندلو درک:

۱- یونیورسټي بک ایجنسي۔ خیبر بازار پېښور

۲- عبدالله جان مغموم

بمعرفت پوسټ ماسټر

شاهین ټاؤن

یونیورسټي پشاور

ډاکخانه فون نمبر ۴۵۵۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

شمېر	عنوان	مخ
۱	عبدالله جان مغموم ښه شاعر، ښه ادیب او ښکلی انسان - جان محمد ذلمی	۱۱
۲	ارمانونه حسرتونه (د کتاب په حقله څو خبرې) عبدالله جان مغموم	۲۰
۳	څلورمه لور	۲۲
۴	جبینه	۲۹
۵	حرص	۳۹
۶	شمشېر کاکا	۴۶
۷	دوه مېړنان	۵۸
۸	مقدسه هستي	۶۸
۹	سزا	۷۴
۱۰	پښېماني	۸۱
۱۱	انتقام	۸۹
۱۲	اوښکې	۹۵
۱۳	چپې	۱۰۱
۱۴	انسان او انسانیت	۱۱۰
۱۵	دوه یاران	۱۲۱
۱۶	تربور	۱۲۸
۱۷	وړه بابا	۱۳۴
۱۸	احمد	۱۴۰
۱۹	ژوندن	۱۴۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله جان مغموم

"ښه شاعر - ښه اديب او ښکلے انسان"

(جان محمد زلمے)

عبدالله جان مغموم زه پېژنم - د وړوکوالي نه يې پېژنم زما خپل دے - زما زړه ته ډېر نږدې دے - ځکه چې ښه انسان دے څو په دې موقعه به زه د هغه د ښه سړيتوب خبرې نه کوم - د هغه د شرافت - د پښتنو او د غيرت خبرې به نه کوم - ځکه چې دغه داستان ډېر اوږد دے او په دې لنډ تنګ وخت کښې دومره اوږد داستان احاطه کول ګران دي - څو دومره قدر له به او وايم چې دغه ښکلے شاعر - اديب او ښکلے انسان په تېرو ورځو کښې ماله راغلو او راته يې او وے لاله (زه ترې نه په عمر کښې مشر يم نو ځکه ماته لاله وايي) دا فائل واخله دې کښې ما مختلف مضمونونه ليکلي دي دا اوګوره ډېر په غور او په فکر سره يې اوګوره څو ورځې پس به زه راشم نو په دې حقله به مې د خپلې رايې ځنې بيا خبر کړې دې مضمونونو له ما نوم ايښے دے - "ارمانونه حسرتونه" فائل يې ماله راکړو او په خپله لاړو - خدائے شته چې فائل ته مې اوکتل نو وارمې ورته خطا شوې چې دا به څنګه کوم - څو د مغموم غوندې خوږ نبي آدم ته مې انکار نه شو کولے - فائل مې ترې نه واخستو او د شپې مې ډېر

په ناخوالیږ را وا خستو ما وے چې وعده دې کړې ده نو پوره کول به
غواړي - دَ فائیل دوه پاڼې مې چې واړولې نو په دریمه پاڼه دَ اولنې
مضمون نوم وهٔ " خلورمه لُور " په لوستو يې شروع اوکړه ،
اولنۍ پاڼه ورپسې دویمه پاڼه او بیا دریمه پاڼه - تلم ورپسې دَ
هرې پاڼې په لوستو به مې دَ زړهٔ درزارے سېوا کېدو - دَ هرې کرښې
په لوستو به مې خوله نوره زیاته اوچه اوچه کېده - غوږے به مې
زیګ زیګ کېدو او تاسو یقین اوکړئ چې دَ قصې آخرنۍ پاڼه سرته
اورسېده نو په ځان هراوېوتے نهٔ وم خو رڼې ترې ترې
اوښکې مې دَ سترګو نه راروانې وې په مخ مې خورې ورې بهېدې
او په ګرېوان کښې مې څڅېدې - دَ دې نه پس په قصې پسې قصه - په
واقعې پسې واقعه او په حادثې پسې حادثه مې اولوستله - په
یو نشست کښې مې ټولې قصې اولوستې - د ټول فائل نه بُوټ
اووتم او هغه دروند فائیل چې زما ورته وارخطا وهٔ چې دا به
څنګه کوم هغه مې په ژړا او په سلګو کښې تکے په تکے اولوستو -
دَ هرې قصې په لوستو مې غوږے زیګ زیګ شو - هره یوه قصه یو
غم لړلے غم زپلے او غم سیزلے داستان وهٔ - یو دَ بلې نه زیاته
دردېدلې او په غمونو کښې لړلې وه - هره یوه قصه مې اولوستله
او دَ لوستو نه پس به مې دَ غم یوه سړیکه په ټول بدن کښې خوره شوه -
او سوچ په وا خستم چې دا ژوند دَ څنې خلقو دپاره څومره غمناک
دے څومره دردېدلے او تنز نېدلے دے -
مغموم ډېره موده ما په رېډیو اورېدلے وهٔ - " دَ هدایت خان "

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کردار کښې د "پائنده خان" په کردار کښې د "مرچکي" په کردار کښې
او د پښتو هرې ډرامه کښې ما د هغه د فن او صلاحيتونو اندازه
کړې وه - څو ماته دا نه وه معلومه چې دا هر وخت په خندا مغموم
دا هر وخت خوشحاله مغموم کښې په زړه کښې دومره غم هم لري
چې قلم ئې د اور بڅرې هم شيندلے شي - زه نه وم خبر چې د مغموم
ذهن او قلم د مظلومانو انسانانو د جذباتو او احساساتو ترجماني
په دې ډول هم کولے شي - ماته دا نه وه معلومه چې د مغموم په
قلم کښې دومره زور شته چې لوستونکي هم د خپل ځان سره د
احساساتو په بهير کښې بهولے شي - زما په ذهن کښې مغموم يو
هر وختي خوشحاله او په خندا انسان وه يو داسې انسان چې نه د غمونو
نه خبر وه او نه ئې د چا په غمونو دومره څه پروا وه - زما په ذهن
کښې مغموم يو ښکلے رنګين شاعر او د پښتو ژبې يو منفرد طنز نګار
او مزاح نګار څو وه، څو دې نه خبر اے شته چې نه وم خبر چې دا
په ظاهره خندا او خوشحاله مغموم په خپل زړه او سينه کښې د
دردونو او غمونو دومره لوئے لوئے طوفانونه هم ګرځوي - د
"ارمانونو حسرتونو" د سرخط لاندې تحوېلې ليکلے شوې قصې او
واقعې چې په دې يقين سره ښئه په غور سره اولوستې چې دا هر
څه حقيقت دے - د "وائي" قصې نه دي - دا ئکه د اکثرو داستانونو
په رنګ افسانې نه دي - ځکه چې مغموم چې ماله د "ارمانونه حسرتونه"
قوائيل راکولو نو ورسره ئې راته دا وئيلي وو چې دا هر څه چې ماليکلي
دي نو د هرې قصې او هرې واقعې بنياد په حقيقت باندې ايښودے

شوے دے - البته هرې قصې او هرې واقعې له ما په خپلو الفاظو کښې سرڅنه کړې دي او د الفاظو جامې مې ورته اغوستولې دي -

څو ورځې پس مغموم را غلو تپوس ئې اوکړو چې قصې دې اولوستې - ما ورته وے اؤ یار اومې لوستې خو زړه درنه یو تپوس کوم چې دې لوستونکو ته سره څۀ بد کړي دي چې ته ئې داسې په خفه کولو او زهیر ولو پسې قلم راخستے دے - تا سره خو د خند اخبرې هم شته - د تورو وشتو داستانونه درسره هم شته نو په دې غمونو ډکې ماحول کښې خو ته اله پکار وو چې پرېشانه زړونه دې خوشحاله کړے وے - او څۀ داسې قصې او واقعې دې په دې کتاب کښې راجمع کړے وے چې د لوستونکو نه د څۀ ساعت د پاره خپل غمونه او پرېشانۍ هېرې شوے وے - ما خو ټولې قصې اولوستې او د هرې قصې په لوستو مې غم سېوا او زړۀ دنګیره شو - هرې واقعې په سرو سترګو اوژړولوم - او دا مې یقین دے چې هر لوستونکے به لکه زما د هرې قصې د لوستو نه پس د خپلو اوښکو د اوچولو د پاره یا د رومال او یا د څادر د پسکې نه کار اخلي نو دا کښې د لوستونکو سره زیاتے نۀ دے -؟

زما په دې اوږد بیان مغموم مسکے غوندې شو او راته ئې اووے چې "غم او خوشحالي" ورور او خور دي نو د ورور او خور ترمنځه بې ناحقې جدائي ولې راولئې - د خوشحالئې په خوند هغه خلق پوهېږي چې د غمونو په اغزنه لار منزل اوکړي -

د مغموم په دې دلیل باندې زۀ غلے شوم - د هر شاعر او هر ادیب خپل خپل اصول دي - په تېر و ورځو کښې ما د مغموم صیب د شاعرۍ

کتاب د "تور او ربل تر دو کمځو خیرې" لوستلې وه . د هغې په حقله مې څو تپوسونه په زړه کښې وو نو دا موقعه راته موزونه ښکاره شوه او تپوس مې ترې نه وکړو چې مغموم صیب دا دومره موده څېر نو وه چې خپله د ځوانۍ شاعرۍ دې داسې پټه ساتلې وه او په دې آخر عمر کښې دې د ځوانۍ رباب او تنګولو پکار څو دا وه چې دا د ځوانۍ شاعرۍ دې په ځوانۍ کښې چاپ کړې وې او په دې عمر کښې دې د دې عمر شاعرۍ له کتابي شکل ورکړې وې - زما د دې خبرې په جواب کښې مغموم مُسکے غوندې شو او راته یې ووې چې لاله ستا خبره په سر سترګو منم څو زمونږ د خلقو المیه دا ده چې مونږ د مجبورو دلاسه یو کار هم په وخت نۀ شو کولے - مونږ غوندې خلقو خپل ژوند د خپلې خوښې او خپلې مرضۍ مطابق نۀ دې تېر کړے دے او نۀ یې تېرولے شي مونږ چې د حالاتو نه مجبور شو نو خپلې شپې په ورځو او ورځې په شپو بدلو و - نو زما د ځوانۍ شاعرۍ څو به ما هله په وخت چاپ کړے وے چې زۀ د رېډیو د دُنیا په دَلْ دَلْ کښې ورېوخت شوے نۀ وے - ځکه چې په رېډیو کښې زما ژوند څور وور او دانه وانه شو زۀ یواځې د ستهو دِ نتهانو او زلمو رنګین شاعر پاتې نۀ شوم بلکې زما شخصیت په مختلفو برخو کښې په داسې طریقې سره تقسیم شو چې زمانه یې شاعري ضپره کړه - هغه شاعري چې د طالب العلمانو او زلمو یه نو بنه وه هغه شاعري چې زما په هر هر نښه به زلمو او ځوانانو ماله دومره شابیسے راکولے چې شاید استاذه یې نه وه - زما د پاره شاعري ضپر ول نا ممکنه خبره وه څو لا له ! دا خلق هم عجیبه دي - یا خو به

دوئ زمانه شاعري دومره مست وو چې په واه واه بیا اووایه په
چغو سورو به ئې اسمان په سر راخستے وهٔ - او یا چې زهٔ د رېډیو د
یو اهم پروګرام "حجره" دیو اهم کردار "پائنده خان" په نامه یوه
ورځ په سندرا سور حجرې ته راغلم نو ځوانان او زلمي خو پرېږده
چې بوډاګانو مې هم داسې هرکلے اوکړو چې راشه کهٔ ئې ګورې -
هغه چا به چې زما په مستو مستو شعرونو لاسونه پړقول اوس
زهٔ د "پائنده خان" په شکل کښې د هغوئ آئیډیل شوم - د
انسان دا فطرت دے چې په کوم کار کښې هغه ته زیات شاباسے ملاویږي
هغه کار په زیات شوق او مینې سره کوي نو ما هم شاعري هېره کړه
او د رېډیو پروګرامونو ته اړم شوم - نوې نوې تجربې مې پکښې شروع
کړې - نوي نوي پروګرامونه به مې لیکل - نوې نوې ډرامې او فیچرونه
به مې لیکل او پېش کول -

رېډیو ته د ننوتو په وخت زهٔ صرف یو شاعر وم - او چې
رېډیو ته ور ننوتم نو زهٔ اناؤنسر هم شوم - کومینټیټر هم
شوم - پروډیوسر او رائیټر هم شوم د ډرامو هیرو هم شوم -
د هرې ډرامې د سر کردار به ما اداکولو ځکه چې ما به د هر چا نه ښهٔ
اداکولے شو - نو په دې وجه د هر ډرامه نګار به دا خواهش وهٔ
چې زما په لیکلې ډرامه کښې دې د سر کردار (د هیرو پارټ)
عبدالله جان مغموم اداکوي - او د هرې ډرامې پروډیوسر به
دا کوشش وهٔ چې زهٔ دې د هغه په پېش کونکې ډرامه کښې حصّه
واخلم - په ډرامه کښې زما شمولیت به د ډرامې د کامیابۍ سند

ګټلے شو ۔

لالا! ته خو په ریډیو کښې پاتې شوے یې ۔ تا ته د خوا ننو خلقو محنت او خوارۍ معلومه ده ۔ په دغه خوارۍ کښو افسرانو کښې یو مشهور نوم د قاضي احمد سعید صاحب هم دے تا ته پته ده چې هغۀ په د خپل پروګرام سره څومره محنت کولو ۔ نو دا د کال ۱۹۷۲ء خبره ده په ۲۷ دسمبر زما واده وۀ (د ډولۍ ورځ وه) او په دغه ورځ دغه قاضي احمد سعید چې هغه وخت د پښتو ډرامو انچارج وۀ په سائیکل سور زمونږ کلي ته راغلو ۔ چې ما اولیدو نو تپوس مې ترې اوکړو چې قاضي صیب ولیمه خو صباله ده او تاسو نن .... ؟ نو مسکے غونډې شو او راته یې اووے چې او ولیمه صباله ده خو نن ما ځېګر له "محمد بن قاسم" ډرامه نشر کېږي او ما سره تا نه بغیر بل څوک داسې نشته چې د محمد بن قاسم پارټ سره انصاف اوکړے شي ۔ نو ته به مهرباني اوکړې او ما سره به لاړ شې چې ډرامه اوشي بیا به راځې ۔ نو ما قاضي صیب ته خپلې مجبورۍ په ګوته کښې کېښودې او معذرت مې ورته ښکاره کړو ۔ نو دا دومره اوږد بیان مې په دې پورې اوکړو چې په ریډیو کښې زما ژوند برخې برخې شوے وۀ ۔ په مختلفو حصو کښې تقسیم شوے وۀ او زما اوریدونکو د ریډیو د پروګرامونو په هره برخه کښې زما آواز اوریدل غوښتل ۔ زما کردار اداکول یې پکښې خوښول ۔ د خلقو نه زما د شاعرۍ د "تور او بل تورو کمڅو خبرې" هېرې شوې وې او زمانه هغه مستۀ شاعري هغه چې د ځوانانو په جذباتو کښې به یې زلزلې راوستې هغه رانه داسې پاتې شوه چې هم و بیا راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

را یاده نهٔ شوه -

اوٗ لاله ! دا دې لاځه کوې ، د ډرامو د عروج په زمانه کښې چې د هوا په چپو صرف د ډرامو بادشاهي وه - چې لا ټیلیویژن د پاکستان په مزکه قدم نهٔ وو ایښودلے - په دغه وخت کښې زهٔ د هدایت خان او پائنده خان د کردارونو نه علاوه د ریډیائي ژوند یو بل اهم دور کښې داخل شوم - په دې دور کښې ما هغه مقصد ترلاسه کړو چې کوم د ریډیو په نشریاتو کښې یو نوے مثال قائم کړو د یو نوې باب اضافه ئې پکښې اوکړه - په دې دور کښې زهٔ اوریدونکو ته د یو نوې پروګرام "څوانډهٔ تراخهٔ" او د یو نوې توم "مرچکې" سره مخاطب شوم - اوٗ لاله زما په ریډیائي ژوند کښې زما د پاره دا یو "ګلنده" دور وهٔ ، یو داسې دور چې ما پکښې د پښتنو قام او پښتنې معاشرې هغه خدمت اوکړو چې کوم به شائد چې ما د شعرونو په ژبه نهٔ وے کړے شوے - او ځکه نو چې زهٔ خپل د ډرامو په ۳۳ کاله ژوند یو سرسري نظر واچوم نو "د خوږو و ترخو" د پروګرام په تخلیق او د "مرچکې" په کردار فخر محسوسوم - "څوانډهٔ تراخهٔ" یو داسې اصلاحي پروګرام وهٔ او "مرچکے" د دغه اصلاحي پروګرام یو داسې کردار وهٔ چې کهٔ یو خوا ته به ئې خلق ټول عمر یاد ساتي نو بل خوا ته به د ادب او د نشریاتو په دنیا کښې زما نوم هم ټول عمر ژوندے وي -

نو لاله د ریډیو په دې دومره ناوزګاره او ګنجې لکه ژوند کښې کتې ما د اولنې دورنه علاوه په بل دور کښې هم شاعرې کولے شوه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسره کښې وخت وه؟ ژه کښې په بې شمېره ځایه تقسیم شوے نه ووم.؟ نو په داسې حالاتو کښې تاسو زما د دویم دور د شاعرۍ طمعه زمانه ولې کوئ؟

ما چې د مغموم بیان واورېدو نو دا خبره مې اومنله چې واقعي چې د ریډیو په دومره تاوزکاره ژوند کښې د مغموم نه د دویم دور او دریم دور د شاعرۍ طمعه کول زیاتے دے. زه دا منم چې مغموم د ریډیو په ژوند کښې ډېر نه هېرېدونکي کارونه اوکړ دا رونه اداکړي دي لکه "خواږه تراخه" او "سرچکے" به تر عمره د خلقو یاد وي. او د مغموم نوم به په عزت او احترام سره اخلي.

(زلمے)

"ارمانونه حسرتونه"

(د کتاب په حقله څو خبرې)

دا زما د هغه کتاب نوم دے چې په شروع کښې ورله ما د
ستر شاعر صابر شاه صابر په خوښه "یادونه یادګارونه" نوم
ایښودلے وُ، خو د یو ملګري د خط په بنیاد چې دا نوم زما مرحوم
پلار د خپل کتاب د پاره خوښ کړے وُه او نن صبا د طباعت د
مختلفو مرحلو نه لګیا دے تېرېږي نو ما مجبوراً خپل کتاب له د
"یادونه یادګارونه" په ځائے "ارمانونه حسرتونه" نوم
خوښ کړو۔ "ارمانونه حسرتونه" زما د هغو مضمونو نو مجموعه
ده چې کوم ما د خپل ریډیائي پروګرام "خوانۀ تراخۀ" د پاره
وخت په وخت لیکلي وو۔ او دا مې خیال وُ چې دا به په خپل آواز
اورېدونکو ته پېش کوم او هغه درد او تحریکې کومې چې د دې
قصو، واقعو او حادثو د اورېدو یا د لیکلو په وخت زما زړۀ ته
رسېدلي وې هغه به د خپل درد بھرلي آواز په ذریعه د خپلو
اورېدونکو زړونو ته ورښکته کوم او ښکې چې د دې واقعو
د لیکلو په وخت زما د سترګو نه لکه سیلاب بھېدلي وې هم هغه
رنګ د رنو او ترمو ترمو اوښکو یو سیلاب به د خپلو
اورېدونکو د سترګو نه دارووم۔ خو زما دا ارمان پوره نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو نهٔ مې د خپل زخمي زړهٔ حال اوربدونکو ته او وېلے شو او نهٔ مې په دې غم کښې هغوئي د ځان سره شریک کړے شول - خو زهٔ د خپل خدائے نه د طمعه لرم چې کهٔ لوستونکي د دې کتاب هره واقعه په غور او سره سینه اولولي نو هم هغه تاؤ به محسوس کړي کوم چې ما محسوس کړے وُ - د هرې واقعې په لوستوئې کهٔ دَ اوبښکو لړۍ دَ سترګو نه راروانه نهٔ شوه نو بیا زهٔ ملامته - زما د مضمونونو - واقعو او حادثو د دې مجموعې له زهٔ د افسانو نوم نهٔ ورکوم کېدے شي چې په دې کښې اکثرې واقعې د افسانې دفن په تله پوره اونهٔ خېژي د مضمونونه ما دَ ربړیو د اوربدونکو د پاره خاص دَ ربړیو په ټیکنیک لیکلي دي - نو ځکه زهٔ دا نهٔ شم وېلے چې " ارمانونه حسرتونه " کښي دَ افسانو مجموعه ده - په دې کښې به افسانې هم وي - په دې کښې به قصې - حادثې او واقعې هم وي - خو یوه خبره زهٔ تاسو ته په دې یقین سره کوم چې دا هرڅهٔ لکه دَ افسانو په رنګ صرف افسانې نهٔ دي بلکه دا هرڅهٔ چې ما لیکلي دي دا ټولي داسې واقعې دي چې بنیادئې په حقیقت باندې اېښودے شوے دے - دا دشتیا ، قِصې مې را جمع کړي دي - کتابي شکل مې ورله ورکړے دے او نوم مې ورله " ارمانونه حسرتونه " اېښودلے دے او اوس ئې په دې دعا تاسو ته وړاندې کوم چې تاسو ئې په خپله هم اولولئ زنانه او ماشومان دې هم اولولي - زهٔ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې هر لوستونکے به ترې نه د خپل ځولۍ ډکه کړي - انشاء الله -

عبدالله جان مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورمه لوُر

بېګاه دَ زرغن دَ دوُوُ میاشتو ماشومه لوُر آخرمړه شوه خدائے

دې او بخښي .... خو یقیناً چې خدائے به بخښلې وي ځکه چې دَ دوُوُ میاشتو

د ماشوم د نهٔ بخښلو هېڅ سوال نهٔ پېدا کېږي .... او دا سې ماشومه۔

دا سې تنکۍ کلۍ چې چا ته په دنیا کښې دَ سترګو دَ غړولو سره سمدستي دَ

نفرت په نظر اوکتے شول .... د چا په پېدا ئش چې دَ زرغن مور خپلې اېزور

له په څوله کښې دَ پېغورو پیټقونه وراومنډل او د چا په پېدا ئش چې

دَ زرغن تېبې په سرو سترګو اوژړېده ۔ ولې .... ؟ ځکه چې دا دَ زرغن

څلورمه لوُر وه .... او دَ زرغن لوُرنه زوے پکار وُ ۔ دَ زرغن دمور

نمسۍ نه نمسے پکار وُ ۔ خو دَ زرغن په قسمت کښې زوے او دَ زرغن

دَ مور په قسمت کښې نمسے نهٔ وُ .... قدرت ته به دا نهٔ وه منظوره

چې د مور او د زوئے دا ارمان دې پوره شي .... خو دَ زرغن مور دَ

قدرت فېصلې ته سر ښکته کولو ته تیاره نهٔ وه .... هغې دالله پاک

فېصلې ته غاړه نهٔ ایښوده .... نو ځکه خو دا سې لېونۍ سېلنۍ

شوه .... ځکه خو دا سې په کنډو کپرو سر شوه .... د حالت دبوډۍ

کا نو ښځو سره صلاح کانې اوشوې د دا یا نو سره مشورې اوشوې ۔

چا ورته وے چې زرغن له بل واده اوکړه ۔ او چا ورته اووے چې

ماشومې له دخلوېښتې نه اګاهو اګاهو په سودکړي انکارکېښي په
سروکړو سيخونو دواړه پوندې اودا غه - که غواړې چې دزرغن زوئے
دې اوشي نو راپاسه او دماشومې دواړه پوندې په سُورکړي سيخ
اودا غه چې خدائے پاک درله نمسے درکړي - چې دَ جينکو پا تلې
به له شي - دَ زرغن دسور زړهٔ ته دا صلاح پرېوته ..... او آخر
يوه ورځ سحر وختې دوه سيخونه دَ نغرې په سُور انګارکېښې نيځ
سرے شو .... اوربليدو - سيخونه سره کيدهٔ - ماشوم دَ چيلې نيا
د ارادونه ناخبره - په اونړي کېښي تړلې په خوب اوده وه..
.... ماشوم کلې نهٔ وه خبرچې په څهٔ ساعت پس څهٔ قيامت
راتلونکے دے - تنکې کلې نهٔ وه خبرچې دا او سنے خوب دَدې دَ ژوند
آخرنے خوب دے - او شائد چې بيا ترمرګه پورې دا سې د آرام خوب اونهٔ
کړے شي ..... او چې څهٔ ساعت پس په و نو .... دواړو سيخونو يو
چيغ نارې کړل - دَ ماشومې دخولې نه راوتلې دردېدلې سوزېدلې کوکې
د سحر په خاموشۍ کښي خوره شوه - په ټول کورکښي د سوزېدلې غوښې
بوې شو .... دماشومې مور دغوجل نه په هيبت رامنډې کړې او چې
اوتې ته راننوته نو دَ زرغن سور لکه خونړی سره کړي سيخونه
په لاس ولاړه وه .... مور په لُور ورپرېوته ... لُور ئې راپورته کړه -
په سينې پورې ئې اونيوله - او ..... (په ژړا) دا ولې ؟ ولې ؟ - دا دې
څه اوکړل - زما په لُور دې څهٔ اوکړل هه .... چپ شه سر دې اوخوړے
شه له غيږ دې اوکړو نو دا سيخونه درته په سترګو کېښې منډم - ته
مورده شې تاخو زما دَ زوے ژوند په غلاب کړو - دلونو قطار دې جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړے دے - بل څهٔ علاج ئې نهٔ ؤ - بجینئ له مې پۀ تندې اوداغې چې زما زوے له خدائے پاک زوے ورکړے - (په ژړا) بې بې دا دې څهٔ اوکړل - دومره ظلم .... زهٔ به دې مړه کړې وُم - ماله به دې ستړګې ړندې کړې وې، خو دې ماشومې له به دې دومره درنه سزا نهٔ ورکوله .... بې بې دَ دې څهٔ قصور دے - دې کوم ګناه کړې ده - ګناه خو زما ده چې ماله خدائے پاک زوے نهٔ راکوي .... دېر ظلم دې اوکړو بې بې -

مور لُور په سینې پورې نیولې پاس په کوټه اوخته - دَ پښو په سر کښېناسته - ماشومه ئې په غېږ کښې واخوله - هغې وریتې وریتې چغې وهلې .... دَ هغې پوندې سرې غوښې وې - مور دَ ماشومې نرې نرې او سینې پارې په خپلو ستړګو پورې مښلې - دَ مور دَ ستړګو نه د اوښکو لړی روانه وه په خپل قسمت پورې نه چړا وه - دَ ماشومې ژړا د هغې په زړهٔ کښې پرهرونه جوړول - دَ هغې دَ زړهٔ نه وینې څڅېدې - خو په خوله ئې هېڅ نهٔ شو وئیلے - دَ ماشومې لُور سره ئې ښکه دَ ښونو خیرې کولې .... " لُورې ستا دَ دې ماشومې څټې نه زار شم تهٔ ولې دې ظالمې دنیا ته راغلې - تا ته دَ دې دنیا شرمخان نهٔ وُو معلوم - تا ته نهٔ وه معلومه چې دلته دَ انسانانو زړونه دَ کانړې شوي دي - تهٔ نهٔ وې خبره چې دلته دَ نیاکانو په جامه کښې قصابانې هم شته ..... تهٔ ولې راغلې هن؟ ستا په مایانې هم زړهٔ نهٔ زیږېدو - لو نه خو تل دَ میانو ونه زادېږي قربانیږي، نو.... تهٔ خو هم زما لُور ئې کنه تهٔ به نهٔ راتلې - تهٔ به دې ظالمې

دنیا ته نه راتلې چې دومره نه په عذابېږې او زما ژوند درسره هم
داسې نه په سروتېکو کېده .... ته مړه شه لورې - دې دُنیا ته ستا
ضرورت نشته - د دې خلقو زامن پکار دي زامن -

یو لورته چې د پېدا کېدو حق نشته بو اے لویه خدایه ته بیا
دا لونه ولې پیدا کوې - ولې پرې باندې میاندې زهیروې - ولې ....
ولې .... (ژړا) او دلته د ماشومې د مور په زړه تیاره راغله بې هوشه
شوه - او خوره وره په زمکې سملاسته - ماشومې ژړل او مور د
دنیا د حالاتو نه بې خبره - د لور د ژړا انګولا نه بې پرواه په
زمکې بوړې بوړې پرته وه - خدائے خبر چې څه وخت یې خوا ښې
پاس اوخته - ماشومه یې د مور د غېږې نه را وُشوکوله په زانګو
کښې یې ورلړه کړه او په انګور یې د خړ خوړې کمبل واچوله .....

د ژوند شپې ورځې تېرېدې د ماشومې دواړه پوندې سخاشوې -
دوه میاشتې مور او لور د ژوند شپې ورځې لکه په سور زنګار او
سرو سروتېکو تېرې کړې - په دې دومره موده کښې مور او لور
نه د ورځې سترګه پټه کړه او نه یې د شپې آرام اوکړو .... او
آخر بېګاه د زړغن د لور سختې معاف شوه ..... (غریو) ماشومه
کلی د کل کېدو نه مخکښې اوژړېده - د مسېدو نه آګاهو اوژړېده -
د غوړېدو نه آګاهو اودوړېده .... نه یې سپرلے اولیدو او نه
د سپرلي نه خبر شوه د ماځیګر نمر چې زېړېدو نو ماشومه تورو
خاورو ته اوسپارلے شوه .... مور یې ژړل د پر یې ژړل - په
ژړا ژړا یې سترغلي پړسېدلي وُو - د مور د سینې پسې راوخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وه- څو د پښو څکو نکي د تورو خاورو د لاندې په ځوانه
خوب اوده وه .... مور شپه په اُلون بلون تېره کړه - او سحر
وختي چې مُلا بانګ وکړلو مور بُرقعه په سر ادیرې ته لاړه ...
لویه ادیره .... کنډر کنډر، هیبت هیبت ادیره خاموشه
خاموشي - زړه لړزوونکې او بوګنوونکې خاموشي ..... کېږ چاپېره
قبرونه - ډېر قبرونه - بې شمېره قبرونه .... او د قبرونو په
دغه ښاریه کښې د دې د ماشومې لور قبر دے ته لکه د یو ورکوټي
تاج محل په رنګې ښائسته ښکاره شو - او ښائسته به ولې نسه
ښکارېږو - د یوې مظلومې تنزنیدلي ماشومې قبر څو د تاج محل نه
زیات ښائسته وي .... مور دخپلې لور په قبر ورپرېوته - قبر
له يې غاړه ورکړه - لکه چې خپله ماشومه لور يې سینې ته رانزدې
کړه - یوځو بې واره چغې يې اووهلې - او بیا .... ؟ ....
ور لورې تابیګاه شپه په دې خوشې بیابان کښې یواځې تېره کړه -
ویرېدلې خو نه وې ... ته خو به اوږې شوې وې کنه ... لېونې
زما سینه خو هم هغسې ډکه ده - راپاسه راپاسه چې په خپلو
پښو دې سره کړم لورې پښې خو دې بیګاه نه خوږېدې کنه ....
بیګاه خو به دې ډېوند و دلاسه ترتقې نه وي وهلې کنه ....؟
او ته به بیګاه په ارام وې . بیګاه به دې ایله په آرام خوب کړے
وي .... لورې ماخو بیګاه هم ټوله شپه په سترګو سترګو کښې
تېره کړه - زه خو بیګاه هم ناقلاره وم - ډېره ناقلاره -
دومره ناقلاره چې زړه مې بس ټق ټق چاوده - اوس مې هم زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرېکې وهلې - د راتلو توان مې نه وُ څو تاله راغلم - ساوے چې ستا دا نوے کور اوګورم .... ډېر ښائسته دے - لوړې ډېر ښائسته کوټې دي دے دا نوے کور دې مبارک شه -

دَ مور په مړې کښې اواز اونښتو - دَ اوښکو سېلاب د سترګو نه راروان شو .... دغه سېلاب رو رو کمېد و کمېد وچې دوه اوښکې ترې نه جوړې شوې - دوه ړندې رڼې اوښکې دَکونه را بهر شوې او د دواړو سترګو په ښوکښې لکه سپینې مرغلرې را حصارې شوې - او څهٔ ساعت پس چې دغه د اوښکو مرغلرې د ښونه د قبر په ګلونو راتوې شوې نو .... د لوړ مور یوه آخرنۍ سلګۍ اُووهله ..... لکه چې دَ مور زړهٔ اوچوو .... اوُ! د بد نصیبې مور زړهٔ په رښتیاء اوچاودو - دَ مور زړهٔ چې دَ اولاد د پاره اونهٔ چوي نو نور به دَ چا دَ پاره چوي .... ؟

دَ مور د پاره په زوے او لور کښې فرق نشته - دا فرق دَ جاهلانو د پاره شته - د ظالمانو د پاره شته - ګنې د خدائے په نزد زوے او لور یو برابر دي - نو اے د جهالت په تورو تیرو کښې پرتو رونړو - اے دَ کرکې او نفرت په ناولو جذبو ککړو رونړو او خوېندو د قدرت په قانون کښې ګوتې مهٔ وهئ - الله پاک چې څهٔ کوي ښهٔ کوي - لور دَ زوے نه په هېڅ لحاظ سره نېټه ده - لور خو د زوے نه زیاته مینه ناکه ده - دَ مور پلار د پاره په زړهٔ کښې دَ مینې او محبت بې شانه ډېر جذبات لري - لور خو رحمت دے - هم دغه لور صباله د چا خورشي د چا دَ [illegible] و د چا مورشي - نو اے د خدائے د قانون خلاف بغاوت

کوڼکو خوا بنیانو دا ظلم مه کوئ - دا ناروا مه کوئ - ځکه اے د قهر
نه ویرېږئ - ګوره د الله تعالی انتقام ډېر سخت دے - د ظلم انجام
ګوره ډېر بو ګنوؤنکے دے - او اے د زړغن ښځې - اے د یوې بد نصیبې
لور بد نصیبې سورې - ستاسو د دواړو جنتونه نصیب شه - په دې دنیا
خو د دنیا اوسېدونکو ډېر اوژړولې ډېرې اوکړولې - اوس مو د هغه
جهان خوشحالی نصیب شه - آمین -

جینه

په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو
ارمان مې دا دے چې به ځکښې روستو شونه

دَ مرګ هیڅ پته نهٔ لګي هیڅوک نهٔ دي خبر چې زهٔ به کله کوم ځائے او څهٔ رنګې مرم - مرګ ډېرې اتیاره څیز دے دَمرګ دپاره دَ څهٔ نیټې دَ وخت او دَ عمر قید نشته - اوکهٔ شته نو هم انسان ترې نهٔ دے خبر مرګ یوه ناګهانې حادثه ده -

مرګ یو ناګهانې شړک دے چې
په چا راپېوځي او خپلې ځونړه ښېچې ورته په مړي خښې کړي -
څومره ماشومان په ماشومه څخته
مرګ دَ لحد تورو خاورو ته اورسول
څومره ښکلي ښکلي ځوانان چې
د پلارانو دَ ملاتیر او دَ میاندو د سترګو تور وُ
دَ مرګ ناترسه څپېړې
د دنیا نه پورته کړل
څومره پلاران اوژړېدل ؟
څومره میاندې بُوړې شوې ؟
او څومره تورې سرې کونډې شوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې !

او هغه تور سرې

چې څوک د پلار د کوره

دې شمېره ارمانونو سره په ډولۍ کېښي

په سره ډولۍ کېښي

دَ خاوند انو کورونو ته راغلې وي خو دَ خپل تقدير نه خبر نهٔ وي

دَ خپل قسمت نه خبر نهٔ وي

چې دا سره ډولۍ دَ دوئ

دَ غمونو په لور .... مصيبتونو په لور او ازمېښتونو په لور آخرنے

سفر دے او هر کله چې دا سفر پوره شي نو د بد بختۍ او

بد نصيبۍ يو نوے دور په شروع شي -

جبينه ! .... هغه ښکلې او ښائسته جبينه -

هغه دَ ګلاب ګل يه ئې چې د مخ نه شرمېده ، هغه چې شفق به

ورته پسخېده -

هغه جبينه ! هغه چې ډېره ښکلې او ښائسته وه - دومره

ښائسته چې زهٔ ئې ښائست په الفاظو کښې نشم بيانولے -

جبينه ښکلې وه ،

خو اکبر هم په ښائست کښې د چا نه کم نهٔ وُ -

کهٔ د جبينې د ښائست ذکر به جينکو په کور ورونو کولو

نو د اکبر خان ښکلې ځوانۍ به په حجرو کښې ستائيلے شوه -

جبينه کهٔ د ګلو نخته وه نو اکبر خان د ګلاب ګل -

جبینه کهٔ د ښو نو درځو وه، نو اکبرخان د زلمو آدم خان وُ.

دوه ښکلي، یوه پېغله او یو زلمے
د ترهٔ لور او د ترهٔ زوے.
دواړه د یو نیکهٔ اولاد
ښکلي رشته وه - ښکلې جوړه وه - ښکلي سیالان وو.

اُځکه خو چې د اکبرخان مور د جبینې د غوښتو د پاره هغوي کره لاړه نو .... خدائے خبر چې څهٔ چل وُ.

خو نن جبینې ته د خپلې چاچي راتګ څهٔ بل رنګ ښکاره شو نن به چې دغه خپلې چاچي ته مخامخ کېده نو شرمېده به ترې او دغه وجه وه چې څنګه یې چاچي په کوټه راښکاره شوه جبینه لاړه په کوټه کښې پټه شوه.

د اکبرخان مور د راتلو سره د جبینې د مور سره خبرهٔ او چپېړله. جبینې د مور او چاچي خبرې اورېدې زړهٔ یې یې واؤ درزېدو. نهٔ پوهېده چې دا ولې د ځان نه یې تپوس اوکړو جبینې دا ولې؟ دا ولې نن ستا دا زړهٔ داسې بې قابو درزېږي اے زړهٔ داسې بې قابو کېږه مه - کهٔ نن تهٔ بې قابو شوې کهٔ نن تهٔ د قابو نه اووتې نو زما د ژوند ټول ارمانونه به ګوډ ے چوره چوره شي -

جبینه ! د ځان سره ګیا وه، او چې د خیالاتو د سمندر نه را بهر شوه نو د مور غږ یې ترغوږ و شو.

دا جبینه خو ستاسو امانت دے خودې چې کله ستاسو خوښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي ،، نچل کوز ته يې بوتلې شي -

لاړه د جبینې او اکبرخان دنیا بدله شوه - دواړه به هروخت
دیو بل په خیالاتو کښې چپه چپه وو - د یو بل په تصور کښې
به يې د ژوند شپې ورځې تېرېدې - د خیالونو او تمنو دنیا
یوه رنګینه دنیا - د ارمانونو او خوشحالو دنیا - یوه داسې دنیا چې
د دوؤ مینو زړونو دردنا کښې په یوتوله وه - حرکت يې په
یورفتار ؤ -

دواړو داسې محسوسوله لکه چې د شپې د آسمان د ستورو
پرقانونه هم سپوا شوه -

دواړو ته سپوږمۍ هم د پخوا په نسبت زیاته ښکلې او
ښائسته ښکارېده ټوله فضا او ټول ماحول -

د ځوانۍ په رنګینو کښې را ونغښتي شو -

اؤ ! دوه مینو زړونه چې د ژوند په لارې د ملګرتیا تابیا
اوکړي نو ماحول ورته هم د غه رنګي رنګین ښکاري - لنډا دا
چې د ژوند شپې ورځې د رنګینۍ دنیا په تصور کښې په تېرېدې
تېرېدې اوچې اکبرخان د ا بجینۍ د کورې وا خسته نو مور
پلار يې د وادهٔ بندبنا اوکړه - د وادهٔ نېټه کېښودې شوه
جبینه په ګنج کښې کښیناسته -

ګنج ..... چې د مور پلار په کور کښې د جینۍ د ناستې ځائے
وي چې جینۍ پکښې مېلمنه وي -

خدائے خبر چې څهٔ چل ؤ - د جبینې په زړهٔ کښې ویره غونډې

وه - خدای خبر چې څه چل و چې نن د جینۍ د زړه په دروازې
کښې هغه تلوسه نه وه - هغه خوشحالي نه وه - هغه د خیالونو
او تصور رنګینه دنیا جینۍ ته څه سپېره سپېره او ورانه
ویجاړه ښکارېده -

په لاسونو او پښو لګېدلې نکریزو لکه چې چیچل کول د هغې زړه
غوښتل چې دا نکریزې د لاسونو او پښو نه لرې کړي - او لاسونه
پښې په ښو ښو اوبو اووینځي - چې دا سوځې لږ په قلار
شي - خو جینۍ داسې نه شو کولی - ځکه چې هغه په کنج
کښې ناسته وه - شپه تېره شوه ... غرمه شوه - ماښام
شو - مخکښې ورا ..... او ورپسې جنج راغلو د جینۍ اوربیل
خوړ شو ... ښایسته پېغله په دوه شو هرچا د ناوې ښایست
او ستائیلو -

په خوشحالو او نندارو ډولۍ پورته شوه -

د الا الا په چغو سورو او د ټوپکونو په ټکارکښې ډولۍ د
اکبرخان په کوټه ور دننه شوه -

او دلته نه د جینۍ د ژوند دوهم دور شروع شو -

اکبرخان به د جینۍ سترګو ته کتل - ډېره ډېره ګرانه وه -
په جینۍ هم اکبرخان کم ګران نه و -

د مینې کور و - د خوشحالۍ او اطمینان ورځې شپې وې چې
تېرېدې - اکبرخان انجنیر و - او یوه ورځ داسې راغله
چې هغه د اعلی تعلیم د پاره لندن ته روان شو -

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ رخصتېدو په وخت یې جبینې ته اووې.

"جبینې خفه کېږه مه زه به که خپرې زر دراشم"

"څومره زر به راشې اکبرخانه"

"بس که خپرې دوه کاله دي د سترګو په رپ کښې به تېر شي"

"دوه کاله به دَ سترګو په رپ کښې تېر شي"

اکبرخانه ته نه یې خبر چې دَ جدایۍ یوه لمحه هم لکه دَ کالے هومره اوږده وي نو دوه کاله به څنګه دَ سترګو په رپ کښې تېر شي"

"جبینې زما دَ پاره هم دا جدایي ګرانه ده خو څه اوکړم"؟

"اکبرخانه خدائے خبر چې زما دا زړه ولې دومره ناقلاره دے. ستا لندن ته په تلو زما زړه ولې ډوبېږي. ستا په دې تلو کښې ما ته خپله تباهي ولې ښکاري؟

"نادانې جبینې ستا څه خیال دے چې ستا اکبر به کله تا هېره کړي؟"

"ته په ما داسې بدګمانه یې"

اوهو ښځه په خپل خاوند باندې تر څه حده پورې بدګمانه وي. زما ستا په مینه باندې باور دے - ولې بیا هم زما زړه ...."

"د زړه نه وسوسې اوباسه. پښتون په ژوند کښې یو ځل مینه کوي. بیا بیا نه کوي"

"اوخوره دې ماشومې لونګینې په سر قسم."

اکبرخان دَ لونګینې په سر دواړه لاسونه کېښودل او دَ جبینې سره یې لوظ اوکړو چې زه به تا نه هېروم" جبینې په

ژړېدلو سترګو اکبر له رخصت ورکړو او دا ټپه یې ورته اووے

په مرګ به دواړه سره مړه شو !
ارمان مې دادے چې به مځکښې روستو شونه

اکبر لاړو په کوڅه اووتو ـ جبینه کوټې ته ننوته په کټ کښې پرمخې پرېوته او په چغو چغو یې اوژړل ـ

هم دغه رنګ ګروته په ماښامونو او ماښامونه په تورو شپو بدلېدل ـ په هره دوېمه ورځ به د اکبر خط راتلو ـ د جبینې سره د مینې لوظونه به پکښې تازه کېدل ـ جبینې به دیو خط نه تر بل خط پورې ورځې شپې شمېرلې ـ

خطونه رو رو کمېدل د دوېمې ورځې نه خط هفتې ته اورسېدو ـ او د هفتې نه خبره میاشتو ته اورسېده ـ د اکبرخان په خطونو کښې د مینه ناکو الفاظو ځائے سپوړو ستغو او بې مطلبه خبرو اونیولو ـ

جبینې به د لوظ مطابق هره ورځ اکبرخان ته خط لیکلو خپل لوظونه به یې ورته یادول ـ د لونګینې خبرې به یې ورته لیکلې ـ ورته به یې لیکل چې لونګینه زما ډېره خوښه ده ځکه چې ددې سترګې بالکل ستا په شان دي ـ اکبره لونګینه دې ډېر یاده وي ـ اوس یې بابا هم زده کړي دي ـ په تورتړي ژبه خبرې هم کوي ـ خو ددې دومره اوږد خط په جواب کښې به صرف دوه کرښې خط راتلو ـ زه ډېر ناروزګاره یم دومره ناروزګاره چې تاسو ته د خط لیکلو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راسره هم نشته -

لاړه جبینه دَ فکرونو او وسوسو په سیند لاهو شوه - دَ اکبرسره اوس دومره وخت نشته چې جبینې ته خط اولیکي؟ دَ جبینې زړهٔ تمکه اوخوړه .... او چې څهٔ وخت دَ کلي یو بل ز لمي د لندن نه راغلو او دا خبرې راوړو چې اکبرخان هلته بل وادهٔ کړے دے - نو جبینه لیونی شوه - بالکل لیونۍ - جامې ئې اوشلولې - دَ سرو ویښتهٔ ئې په موټو موټو راوشوکول او کهٔ لونګینه تري نه خوا بنې زخوا کړے نهٔ وے نوشائد چې په سرئ به ئې ورته زور کړے وُ - ډیره لویه صدمه وه - دَجبینې نازک زړهٔ دومره لویه صدمه داسې په اسانه نهٔ شوه زغملے - خو انسان له خدائے پاک ډیر صبر ورکړے دے - څو ورځې دَ لیونتوب دا حپه وه - رو رو دَ جبینې زړهٔ دَ حالاتو سره سمجهوته اوکړه او چې لږ ساه صورت شوه نو چېله لُور لونګینه ئې راته غاړه ایسته په چغو چغو ئې اوژړل ..... " خوږې لورې ارمان چې ستادا سترګې دَبې وفا اکبرپه شان نهٔ وے - زړهٔ مې غواړي چې دادواړه سترګې درله ړندې کړم - چې ستادا غټ غټ کاتې ویلې شي - چې ستادا چېپې چېپې بانړهٔ بونډې سونډې شي - وېم چې دا دَبې وفا اکبر نخښه ستا دَپي سپین مخ نه راوُشوکوم خو ...... څهٔ اوکړم هیڅ هم نشم کولے لُورې - تهٔ زما لُورې زما دَ بېلتون دَ تکو تورو شپو ملګرې زهٔ به

دا خپل پاتې ژوند ستا په مينه پورې تېروم .... نو ځکه
به تېر شي .... په ځوانه ځوانۍ کښې د جدائي لمحې ډېرې
بوګنوونکې شي - ډېرې درنې او ډېرې سپکې شي په
جدائي کښې خو د جدائي د ژوند شېبې ورځې په غنو په
اغزو تېرېږي - زه به دا اوږد ژوند په غنو په اغزو
څرنګ تېر کړم - د خاوند جدائي خو د ښځې د پاره مرګ دے
..... زه هم په ژوند مړه شوم مړه - داسې مړه چې ....
خلقو ته په ژوند ے ښکارم خو اکبر زما په ځوانۍ پورې
خندا اوکړه .... ښځه ذات هر څه زغملے شي خو په مينه
کښې شريک نشي زغملے هغه چا تجربه کړې ده چې -

ھره ناپسنده به دې يوسم
يو دې په مينه کښې شريک نه قبلوم

هر څه وو - دولت و جائيداد و خپل خپلوان وو، خو....
ښځه ذات خو صرف د سر سورے غواړي - او چې د چا د
سر نه سورے اخوا شي نو هغه په ژوند ونې مړه شي....
غم د جبينې زړه ته پرېوتو - هغه د چا خبره چې په زړه ئې
کونے اولګيدو .... نرے رنځ ئې شو هر وخت ئې تبه
او ټوخے .... او يو ورځ زړے ماځيګر چې په جبينې بېهوشي
راغله ، نو په اشاره ئې لونګينه ځان له راوغوښته - لونګينه
مور ته رانږدې شوه - د جبينې نظر د لونګينې په غټو غټو
سترګو پرېوتو - زړې سترګې ښتې کړې - لونګينې د مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سینه سرکېښودو په ژړا شوه - دَ مور دَ سترګو نه داوښکو سیلاب داروان وُ - په ترپ ترپې ژبې دَ لُورسره لګیا وه -
بې وفا اکبره دَ ژوند په آخرتو سلګو کښې هم را سکاره نشوې -
لږ خو به را غلے وے - زما دَ زندګۍ دا سلګۍ خو به دې لږ چې
یښ لې وې - زما خو دا خیال وُ چې مونږ دواړه به یو ځاے مرو -
دَ مرګ په خوشې لاره به یو ځاے سره ځو ..... اکبره کهٔ ستا
یاد شي نو ستا دَ رخصتې او په وخت درته ما دا ټپه کړې وه -

په مرګ به دواړه سرد مرهٔ شو
ارمان مې دا دے چې په مخکښې روستو شونه

نو اے دیو رې په رنګینو کښې ورک شویه اکبره جبینه روانه ده یوا ځې روانه ده زړهٔ چاؤدې روانه ده تهٔ خوشحاله اوسې هر ځاے کښې چې یې - خو دَ قیامت په ورځ به ستا ګرېوان او زما لاس وي - اکبره .... بې وفا اکبره ....
او چې خوا ښې لونګینه دَ مورد سینې ته راپورته کړه نو جبینې یوه آخرنۍ سلګۍ او وهله اوښکې داروانې وې او دَ جبینې په زېړ مخ په زېړو اننګو اول سپینې سپینې او بیا زېړې زېړې غونډې خورې شوې او بیا اوچې شوې -

حِرص

(اسوېلے) او... د چا په سترګو چې د حرص پړدې راواوړي هغه انسان بیا د انسان په جامه کښې حیوان شي - حرصي انسان بیا چېچل کوي - حرصي انسان بیا داړل کوي - توبه خدایه توبه انسان څومره ناپوهه مخلوق دے - د دنیا د دې څو ورځې ژوندون د پاره دے څومره ناپاکو چارو ته تیار شي -

ښهٔ مې یاد شي داسې مې یاد شي لکه دا ساعت - کهٔ اتبار مو نهٔ کېږي نو ورشئ د ګل آباد کلي هغه کنډرونه د ماضي هاغه یادګارونه به در ته اوس هم د سید خان د حرص داستان د حال په ژبه بیان کړي - ورشئ او ګورئ د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان په ناپاک کردار د غم اوښکې تویوي - ورشئ او ګورئ چې د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان د مشر ورور امیر خان د مظلومیت قیصه په سلګو بیان وي - رونو کهٔ تاسو ګل آباد ته نهٔ شئ تلے - کهٔ تاسو د ګل آباد وران ویجاړ کنډرونه نهٔ شئ لیدے نو دا د غم داستان به در ته زهٔ بیان کړم - راشئ چې د انسان په جامه کښې د شوخ قصه در ته زهٔ اوکړم -

امیر خان د ګل آباد کلي خان وُ - ډېر درونډ - ډېر خوږ او ډېر د عزت خاوند وُ - د دې امیر خان د کشر ورور نوم سید خان وُ - د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم د امیرخان هومره جایېداد وُ ـ نو په دغه جایېداد د
سپید خان د حرص تنده سره شوې نه وه ـ هغه په خپل جایېداد
کښې نور زیاتوالے کول غوښتل ـ او ددې د پاره د ډېرې مودې
نه هغه یوه منصوبه جوړه کړې وه خو د حالاتو انتظار ئې کولو ـ
راځئ چې د څه ساعت د پاره سپید خان پرېږدو ـ او امیر خان
له به لاړ شو ـ امیرخان چې څنګه په ظاهره دروند ښکارېږدے، داسې
ورله خدائے خوئې هم مړو او دروند ورکړے دے ـ د امیرخان یو
زوے وُ "فرید" د لسو کالو ماشوم ـ دومره ښائسته وُ لکه د ګلاب
ګل ـ سور سپین ـ غټې غټې سترګې ـ پلن تندے ـ لوړه د سکه
پوزه ـ فرید په پلار ډېر ګران وُ ـ ځکه چې هم دغه یو زوے ئې وُ ـ
نور اولاد ئې نه وُ ـ نو ځکه خو فرید د مور د سترګو تور او د پلار
د زړه ټکور وُ ـ امیرخان به د هرې جمعې په ورځ د ماسپښین
مونځ له ښارته تلو ـ هم دغه رنګ یوه جُمعه چې د پشکال سخته
ګرمي وه امیرخان سم د سحره پاکې جامې واغوستې څادر ئې په اوږه
کېښو او ښارته روان شو ـ او د تلو په وخت ئې فرید ته تاکید اوکړو
چې نهرته لامبا د پاره لاړ نه شي خو فرید چې د غرمې دوه ده
راوخوړه نو مورته ئې اووے چې زه په نهر کښې لامبو وهم نو سمدستي
راځم ـ مور ډېر منع کړو خو فرید لاړو د کوڅې نه اووتو ـ په لاره
کښې ورسره خپل تره سپید خان ملګرے شو ـ سپید خان په خبرو
خبرو کښې فرید د کلي نه بهرته باغونو ته بوتلو ـ او څه وخت
پس چې دا دواړه تره او وراره د باغ منځ ته اورسېدل ـ نو سپید خان

تاسا په فرید د مړی ته اوښیوو- په مرکه یې تاسو ملولو او دواړه
پنجي یې تکه د شوخ د خپل وراره په مړی نجیښي کړې فرید د پرې
لستې راوټکولې - د ځان د خلاصولو د پرې وسې یې د کړې نحو د
سید خان د څونو پنځو ته یې ځان خلاص نه کړے شو - لنډه دا
چې بقې ستړ کې یې راوونې - په خوله کښې یې زګونه راغلل او
آخر یخ شو .... فرید ساه ورکړه د خپلو ناولو ارادو د تکمیل د پاره
چې حرصي انسان د خپل خون وراره په وینو خپل لاس ونه سره کړه
او بیا ....؟ د تمکنه غوړې په خاموشۍ کښې سید خان د مور
پلار د ایکي چې نیازبین زوے لاش د مزک ته را پورته کړو او ځت
د نهر او بو ته یې او سپارلو- چیونکه د مور د غیږ یې په شان
فرید په خپلو ځانګوتو کښې راغونډ کړو او د ځان سره یې تل ته
ښکته کړو -

د فرید د مور زړه ناقلاره وُ- کله کوټې او کله دروازې ته
کیده او څومره چې وخت تیریدو د مور په زړه کښې قسم قسم شکونو
غزونې کولې - پریشاني زیاتیده د زړه حرکت چې وره کیدو -
فرید ولې رانغلو- ولې یې دومره ناوخته کړو - دا ته د مور زړه
نه دے معلوم چې .... د مازړه د فرید په نه لید وڅومره ځرپکي
څرپکي وي څو مور غریبه نه وه خبره چې فرید سره څه کاني وشوي-
کومې نوې ورسره وشوې لاړه غرمه په ماسپخین بدله شوه
او د مور پریشاني نوره هم سیوا شوه - چې شمیره وسوسې
یې په زړه کښې راپیدا شوې - قسم قسم شکونه او ګمانونه

په زړه کښې ګرځېدل - وخت په تېزۍ سره څه په وړاندې روان
وُ - لاړو ماسپښین په ماښام بدل شو خو د فرید هېڅ پته ونه لګېده -
او تېر ماښام چې امیرخان د ښار نه کور ته راغلو نو د فرید مور ورته
ټوله قصه تېره کړه - امیرخان هم په هغه پښو د کور نه راووتو او د
فرید په لټون پسې یې سړي خواره کړه خو تر ماسختن پورې د
د فرید هېڅ پته رونه لګېده - د امیرخان زړه ټکه اوخوړه خو....
هېڅ نتیجې ته رونه رسېدو - په خپل کشر ورور سېدخان پسې یې
جواب اوکړو او چې هغه راغلو نو امیرخان ورته ټوله قصه تېره کړه -
سید خان صلاح ورکړه چې ..... راځئ چې نهر کښې یې اولټوُ
کېدے شي چې په نهر کښې یې لاهېل ماشوم وُ او ډوب شوے وي -
د کلي خلق راغونډ شول لالټېنونه په لاس د فرید په لټون
پسې نهر ته روان شو. سېدخان هم د دې خلقو سره ملګرے وُ -
او هر کله چې دا خلق د باغ خواته ورسېدل نو په نهر کښې د
ونو په یو جنګل کښې د فرید سپین لاسونه او پښې د لالټېنونو
په رڼا کښې خلقو ته ښکاره شوې - لاش د نهر نه راوُویستے شو
او په غاړه باندې په شین کبل واچولے شو - د فرید سترګې بقې
بقې راوتې وې - پلار خپل نیاز بین زوئے په خپلو لاسونو کښې راپورته
کړو - د امیرخان زړه غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو دا
ورته خپله کمزوري ښکاره شوه نو چپ پاتې شو - او ټول خلق
چپه خوله خاموش زوړند سرونه څخه په کلي روان وُو - امیرخان
سر زوئے په خپلو څانګونو کښې نیولے مخکښې او نور خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپسې روان وُو - او چې څهٔ وخت دا ډله د باغ منځ ته را اورسېده نو
ناګهانه د کلاشنکوف یو بار او چلېدو - امیرخان پرمخ دا پرېوتو ....
د زوئے لاش لاندې او د پلار لاش پرې دپاسه په وینو ککړې لت
پت پراته وُو - خلقو ډېرې منډې ترړې او وهلې خو د شپې په
تیارهٔ کښې هېڅ پته او نهٔ لګېده چې دا هر څهٔ ولې اوشوو؟ دا چا
اوکړهٔ .... د کلي نه کټ را اوغوښتے شو، په یو کټ کښې پلار او
زوئے دواړه غاړې غړې واچولے شول - او هر کله چې دا کټ په
کوڅه ورد ننه شو، نو روښې زهٔ به درته هغه نقشه څنګه بیان
کړم - ماسره دومره ډېرې لې الفاظ نشته، ماسره داسې په غم
لړلي الفاظ نشته چې زهٔ په دغه زخمي زخمي واقعې نقشه راکاږم -
د فرید د مور هغه ټپونه چغې هغه څیرې کړېوان او
بېرسر .... توبه خدایه توبه دومره لوئے غم - داسې ښکارېده
لکه چې د آسمان فرښتې هم په ژړا دي - داسې معلومېده لکه
چې ټول کائنات یوه سلګۍ شو - یوه اوچته سلګۍ یوه داسې
سلګۍ چې د هرچا په زړهٔ کښې ئې پرهر جوړولو - هر څوک دامیرخان
او د هغهٔ د زوئے فرید په مرګ خفه وُو - ټول کلے خفه وُ، دومره
خفه وُو چې د دغه خفګان د بیانولو دپاره ماسره الفاظ نشته -
ماسره حوصله نشته .... او سباله چې د غریب جنازې د کوڅې نه
اووتې، نو د فرید د مور لکه چې زړهٔ اوچودهٔ - په زړهٔ باندې ئې
داسې تیارهٔ راغله چې دغه تیارهٔ بیا په دنیا بدله نشوه - دغه
تیرې د امیرخان ټبر او د فرید مور هم د قبر تورو تیرو ته اورسوله -

د پولو تپونه روشول - تفتیشونه روشول ، تپوسونه روشول خو
ددې ورانۍ ماشومۍ سر را ښکاره نهٔ شو - لاشعوري طور د سپين خان
حرکات سکنات داسې وو چې د پولیس پرې باندې شک راتلو
د هغهٔ حرکات سکنات داسې وو چې لکه د غل په بيره نس وي -
سپين خان خپل ضمير ملامته کړو چې دا مې څهٔ او کړهٔ - د جائيداد د پاره
مې رول د خپل نيازبين وراره په مړه زور کړو - او بيا مې د خپل مشر
رور سينه په ګولو سورى سورى کړه دا ما څهٔ او کړهٔ دا ماولې
او کړهٔ - ننداره چې د سپين خان مرضمير راژوندے شو - او دے
ئې دومره ملامته کړو چې يوه شپه ناساپه راپاسيد و ټوپک ئې
راواخستو - کړزنيدئې ملاته واچوله او په کوټه اوووتو ......
سپين خان کلے پرېښودو وطن ئې پرېښودو - ښځه او بچي ئې پرېښودل -
او لاړو د تورو غرونو مسافر شو -

سپين خان د اميرخان خونه ورانه کړه او د سپين خان نه قدرت
انتقام واخستو - داسې انتقام چې د سپين خان ژوندے - د سپين خان کورنۍ
د خلقو د پاره يو عبرت شو - يو داسې عبرت چې ټول عمر به
د خلقو ياد وي -

رونړو ! راشئ اوګورئ د ګلاآباد کلي هغه کنډرونه نن هم
د اميرخان په مظلوميت او د سپين خان په بربريت د غم اوښکې
څڅوي - اميرخان او فريد شهيدان شول او سپين خان دوزخي -
د الله تعالىٰ انتقام ډېر بوګنوونکے دے - د ظلم انجام ډېر عبرتناک
وي - اے د دنيا په مال او جائيداد د پسې لېونو رونړو مهٔ کوئ ظلم

مه کوئ - چا پیدا دونه چا ځان سره قبر ته نه دي اوړلي - ځکه
چا ځان سره په سر نه ده کړې ځولې - دا هر څه پاتې کېدونکي دي -
دا هر څه به دلته پاتې شي - او هر څوک به دوه لاس او دوه پښې
د قبر تورو خاورو ته اوسپارلے شي - نو بیا؟ بیا دا چې د حرص انجام
ډېر بوګنوونکے وي -

۵

ارمان به هغه وخت کښې درشي
چې کټ دې واخلي تورو خاورو ته دې وړینه

شمشیر کاکا

اې لوی خدایه، اې عظیمه خدایه، ستا په دې بې شمېره مخلوق کښې ستا په دې بې شمېره بندیانو کښې نېکان هم شته، بدان هم شته، ښه هم شته خراب هم شته - په دې بې شمېره مخلوق کښې داسې هم شته چې ستا د قهر و غضب نه شپه ورځ په لړزان دي - چې ستا د وېرې نه ئې حراموته شا کړې ده - بدو چاروته ئې شا کړې - او داسې انسانان هم شته چې د چا د ژوند هره لمحه په ګناهونو کښې تېرېږي چې د چا هر قدم د بدۍ په لور پورته کېږي - زه پوهېږم چې داسې کسانو په خپلو ژوندونو کښې څه فیصله کړې ده - نه پوهېږم چې دوي ولې داسې باغیان شوي دي آیا د دوي دا خیال دے چې دوي سره به د قیامت په ورځ د دوي د عمل حساب کتاب نه کېږي - که چرې د دوي دا خیال وي چې دا ټولې بې حقیقته خبرې دي - دا ټولې د نه منلو خبرې دي نو دا خیال ئې غلط دے - د قیامت په ورځ د حساب کتاب په ورځ به د هر چا سره د ذرې ذرې حساب کولے شي -

د دې حقیقت نه انکار نشي کېدے چې ګناه کوونکے ګنهګار دے او د قیامت په ورځ به ورله سزا ورکولے شي - هر بدي کوونکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ لوئ خدائ مجرم دے او دَدې جُرم سزا به ورکولے شي - هغه لوئ خدائ دوزخ دَ ګنهګارانو دَ پاره د مجرمانو دپاره - دَ قاتلانو دَ پاره دَ منکرانو دپاره پیدا کړے دے - په دې وجه زهٔ درته منت کوم چې رونړو داسې بې پروا کیږئ مه - داسې بې سره کیږئ مه - هسې نه چې اوبهٔ دَ ورخه تېرې شي نو بیا به کورے خبره کیا نه شي - هسې نه چې دَ ژوندانه ګهړئ ناګهانه پوره شي نو بیا به ګورے دَ توبې وخت هم نهٔ وي -

اے لویه خدایه مونږ انسانان کړې - مونږ نېکان او صالحان کړې مونږ ټول صحیح مسلمانان کړې چې په ښهٔ بد کښې تمیز اوکړے شو - چې ستا په ښودلې شوې لار باندې روان شو - چې د ګمراهۍ او بدنامۍ په تورو تیرو کښې را نه لاره خطا نهٔ شي - چې په ناپوهۍ کښې دَ تباهۍ تورو تیرو کښې ورک نهٔ شو -

اے عظیمه خدایه! په دې کښې شک نشته چې تا انسان اشرف المخلوقات پیدا کړے دے - په ټولو مخلوقاتو کښې اَشرف دَ عزتونو خاوند - دَ مرتبو خاوند نو .... هله چې انسان په صحیح معنو کښې انسان وي - چې انسان دَ انسانیت په څوکاټ کښې دننه ژوند تېر وي - چې انسان په ښیغه لار روان وي - او هرکله چې انسان دَ انسانیت دَ دائرې نه اوځي نو بیا د حیوان نه بدتر شي - چې انسان دَ انسانیت دَ څوکاټ نه بهر اوځي نو بیا ترې انسانیت هم ~~اخان ګوښې~~ -
.. نو شرمخ داړل کوي - شرمخ ماتول کوي - شرمخ خوړل کوي نو هله چې ..... وي - چې د لوږې د لاسه مجبوره شي - چې به

ګېډه نهړشي نو هله .... ګني چې په ګېډه موړ وي نو په ځنګل کښې د
ونې د سورې لاندې پښې سترګې یو خوا ته پروت وي، که دنیا تېرېږي
دا تېرېږي نو غم غرض پرې نهٔ کوي -
او انسان؟ انسان چې موړشي نو داړل کوي -
انسان چې موړشي نو ظالم شي -
انسان چې مالداره شي نو حرص ئې زیات شي - او د بل په مړی غلي
کېدل ورته هم خپل حق ښکاري -
نو اے دو ښو! زهٔ تاسو ته دا تپوس کوم - تاسو ماله د دې خبرې
جواب راکړئ چې د داسې انسان ته ګني شرمخ ښهٔ نهٔ شو داسې انسان
ګني د حیوانیت د درجونه لاندې پرې نهٔ وتو -
ولې پرې نهٔ وتو - د داسې انسان نه حیوان - بلکه شرمخ چې
کارئې د خپلې ګېډې د تنور دکولو دپاره د ژوندو حیوانانو او
انسانانو داړل دي - د دغه شرمخ نه هم داسې حرصي انسان چې
د خپل حرص د تندې سړولو دپاره د بل انسان په مړی چاړه راکاږي
بد تر دے - پرې بوتے او د نفرت جوګه دے - او د الاڅهٔ کوئ - داخبره
به پرېږدو - بل مثال به درکړم بل حقیقت به درته په ګوته کړم -
تاسو ماته دا او وایئ چې سپی تر څو پورې وار نهٔ وي راوړے
نو سپي پرې باندې غم غرض کوي؟ - تاسو چرې لیدلي دي چې
یو سپي چرې سپي ته لاره نیولې ده - یو پې سپی ته ئې په بد نظر
کتلي دي - د غسې هر یو ځناور به را واخلو - د هر یو ځناور مثال به
محکښې کېدو چې په دې حقله یو ځناور هم د مقرره حدونو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجاوز نهٔ کوي - بلکه د تجاوز د کولو مثال قدر له هم زمونږ په مخکښې نښته په ځناورو کښې د یو صنف ځناور به هیڅ کله د خپل مخالف صنف سره د هغې د مرضۍ نه بغیر غیر اخلاقي عمل رونهٔ کړي - غیر فطري حرکت به ورسره رونهٔ کړي -

او انسان .... ؟ چې الله تعالی ورله د اشرف المخلوقات درجه ورکړې ده ، دے چې د انسانیت د دائرې نه اوځي - نو دے د حیوان نه بدتر شي - په دهٔ باندې ستر کې پټې شي د شرافت ټول زنځیرونه اوشلوي ، دے بیا خور نهٔ پیژني دے بیا مور نهٔ پیژني - دے بیا نجله نهٔ پیژني ، پردی نهٔ پیژني نو تاسو نه زهٔ تپوس کوم - چې اے رونړو داسې انسان کنې د انسان بللو جوګه دے - داسې انسان کنې د حیوان نه بدتر نهٔ دے - داسې انسان کنې د سپي غونې د ګنده حیوان نه هم سپک ګنده اوذلیل نهٔ دے - رونړو دوه لاسونه اودوه پښې - دوه غوږونه او دوه ستر کې اوژبه د انسان نه انسا نهٔ جوړه وي - انسان د انسانیت نوم دے - انسان د شرافت نوم دے - انسان د اخلاقو نوم دے - او په چا کښې چې دا څیزونه نهٔ وي دا خوبیې نهٔ وي - دا اخلاق نهٔ وي نو بیا زهٔ بخښنه غوا چې داسې انسان ته نهٔ زهٔ انسان و ئیلے شم او نهٔ بل - ځکه چې داسې انسان د الله تعالی د طرفه مقرر کړے شوٚ حدونو نه تجاوز کړے دے دهٔ د خدائے د لارې نه روګرداني کړې ده نو ..... داسې انسان ته به څوک څنګه انسان اووائي -

۲ - لویه خدایه ! ته په خپل فضل وکرم سره مونږ انسانان

کړي صحیح انسانان - موږ د ګناهونو نه په امان کړي - موږ مسلمانان
کړي چې په ښه بد کښې تمیز اوکړے شو -

انسان څومره غافل دے - څومره ناپوهه دے څومره احسان فراموشه
دے که چرې انسان غافله نۀ وے - ناپوهه نۀ وے - احسان
فراموشه نۀ وے نو دۀ به د الله تعالیٰ دا بې شمېره احسانونه ولې
هېرول دۀ به د مور پلار سره بې رخي ولې کوله - د هغوئ بې عزتي
به ئې ولې کوله - ولې به ئې د هغوئ حقونه هېرول ؟

مور او پلار ! چې د اولاد د پاره د کعبې حیثیت لري - چې د
پښو لاندې ئې جنتونه لوغړېږي - چې د چا د قدمونو خاورې
د اولاد د پاره د ښکلولو جوګه دي - نو د داسې هستو سره د اولاد
سپک او ناروا سلوک کښې ناروا نۀ دے - د مور پلار په بې عزتۍ
به کښې الله تعالیٰ نۀ خفه کېږي ولې به نۀ خفه کېږي - څوک چې
د هغه لوئے ذات د احکامو خلاف ورزي کوي الله تعالیٰ به ترې ضرور
ناراضه کېږي -

نو بیا .... ؟ بیا ولې دا ځنې ځنې اولاد د الله تعالیٰ د دې
اټل قانون خلاف ورزي کوي - ولې د مور پلار سپکاوے کوي ولې
د مور پلار سره په ترس چلېږي ، دا اولاد ولې دومره نافرمانه ،
داسې سرکشه ، او دومره احسان فراموشه شي ؟ . . . .

خدائے پاک دې شمشېر کاکا او بخښي ! - ډېر ښه سړے وُ - ډېر
نېک انسان وُ څو .... ډېر زړۀ چاؤدے د دنیا نه لاړو - د دنیا ټول
غمونه او مصیبتونه دا یو ځائے شوي وو او د شمشېر کاکا ژوند

توپې نه بچوړ شوے ؤ - دَ شمشېر کاکا دَ ژوند دويم نوم غم ؤ -
اوښکې او سلګۍ چې دَ ژوند په آخرونو ورځو کښې دَ هغه ملګرے شوے
وے - سلګۍ چې په آخر عمر کښې دَ شمشېر کاکا په شونډو مېشته
شوې وې - دَ هغهٔ ټول ژوند يوه سلګۍ وه يوه داسې سلګۍ چې
دهغه دَ پرهر پرهر زړهٔ دتل نه به راپورته کېده - دهغهٔ دَ
زړهٔ دمُسېد ونګو پرهرونو نه به راپورته کېده - دَ هغهٔ دَ زړهٔ
دَ تنهاکونه به راپورته کېده - دَ هرې سلګۍ سره به دَ شمشېر کاکا دا
خيال وَو چې ګني درد به لږ قلار شي ځرېکې به لږې په آرام شي - خو
دهغهٔ دا خيال غلط ؤ دردونه او غمونه، ځرېکې او فريادونه اوس
دهغهٔ دَ ژوند سره بيخي عاره غړې شوي وَو - او چې ژوند ختم شو؟
نو سلګۍ هم په قلار شوې - دردونه هم په تورو غرونو
سر شول -

اوس دَ شمشېر کاکا په زګونو کښې نهٔ وينه زغليده او نهٔ دَ
هغهٔ په شونډو او چې سپېرې سلګۍ ځوريدې - اوس دَ
هغهٔ په سينه کښې نه پرهر پرهر زړهٔ حرکت کولو او نهٔ دَ زړهٔ دَ
تنهاکونه اوچ اوچ دردونه راپورته کېدل - هرڅهٔ يخ يخ شول -
چې شمشېر کاکا يخ شو نو پرهرونو هم خولې ورو ستلې - تنهاکۍ اوچول
او سلګۍ په قلار شوې -

شمشېر کاکا! نهٔ يم خبر چې دَ مرګ په وخت به ستا احساسات
څهٔ وَو - چې تا به څومره په ناخوالې مرګ ته غاړه اېښودلې وي -
چې تا به څومره په نامرادۍ ساه ورکړې وي -

اے غم ځپلیه شمشېر کاکا خدائے دې اوبخښه - هغه دنیا دې تباه شه - د دې کهاځ ژوند په بدل کښې دې د هغه دنیا ژوند د خوشحالو نه ډک شه - که د دلته د دنیا په اوسېدو شکو کښې انصاف نشته نو نه به وي خو د الله تعالیٰ په دربار کښې انصاف شته . بې انصافي نشته - زور زیاتے نشته -

رونو د شمشېر کاکا د ژوند قیصه، د غمونو قیصه ده - د اسوېلو او فریادونو قیصه ده، د دردونو او فریادونو قصه ده - په دې قصه کښې عبرت دے خو د هغه چا دپاره چې د چا د زړه سترګې بیناوي - چې د چا احساسات ژوندي وي - چې ضمیرئې مړ نه ژوندے وي -

داسې مې یاد شي لکه دا ساعت چې د شمشېر کاکا زوئے ګل شېر پیدا شو نو ډېرې خوشحالۍ اوشوې - د شمشېر کاکا د خوشحالۍ هډو څهٔ انتها نهٔ وه - هغه خوشحاله وه چې د هغه د جائېداد مالک پیدا شو - د هغهٔ وارث پیدا شو د هغه ملاتړ پیدا شو نو ځکه خو دومره ډېر خوشحاله وو کنه -

ګل شېر د پلار ایکې یو زوے، د مور د سترګو تور او د پلار د زړهٔ ټکور ډېر نیازبین وُ - د مور پلار د غه ایکې یو نیازبین زوے په نازونو نعمتونو کښې د ژوند شپې ورځې تېرولې - ورځې په میاشتو او میاشتې په کلونو بدلېدے - لاړو له څېره ګل شېر زلمے شو، او شمشېر کاکا د ګل شېر په وادهٔ کښې سستي اونهٔ کړه او سمدستي ئې ورله وادهٔ اوکړو - د ګل شېر د وادهٔ په

رومبي كال د گل شېر مور مړه شوه شمشېر كاكا كونډ شو - يواځې شو،
د ژوند په لويه لاره تګ خو يو لوے شوا خون وُ خو شمشېر كاكا د گل شېر
په ذات د تنهايۍ احساس ځان ته نزدې نهٔ پرېښودو - د گل شېر
بچي شو - ماشومان شو، هغه د خپلو بچو سره مشغول شو - او
داسې مشغول شو چې پلار ترې نه هم هېر شو - پلار يو فالتو
څيز شو يوه بې كاره پُرزه شوه - كله كوم كله به هر د خپلې تنهايۍ
احساس ئې په سينې پورې نيولے وُ - د خپل ژوند نه خوشحاله نهٔ وُ -
ځكه چې هغه خو خپلې ټولې خوشحالۍ روس گل شېر پورې غوټه
كړې وې - او گل شېر د پلار نه بې پروا د ژوند په دګې لسكه
بې مهاره اوښ روان وُ - دولت وُ جائيداد وُ - دومره جائيداد چې
گل شېر پرې خاني كوله - دا جائيداد د گل شېر نهٔ وُ پېدا كړے - دا
د شمشېر كاكا د سر خېرات وُ چې گل شېر پرې خاني كوله - گل شېر
خاني كوله او د هغهٔ پلار شمشېر كاكا په خپل كور - خپل جائيداد كښې
د بې ارزښه ژوند تېرولو - هر څهٔ ئې ليدل - د گل شېر سلوك او رويّې
ته ئې كتل خو په خوله ئې غږ نهٔ كولو - ځكه چې گل شېر د پېر
نياز بين وُ - دومره نياز بين چې پلار ورته يوه خوله گيله قدرله
هم نهٔ شوه كولے - خو د خپل نياز بين زوے په بې رُخۍ او بې
پرواهۍ به هر وخت غمژن وُ - او چې د شپې به په كټ كښې
پرېوتو نو ټوله شپه به ئې په سترګو كښې تېره كړه -
ډېرو غمونو او فكرونو شمشېر كاكا د زړهٔ په رنځ اخته كړو -
سالنده ئې سدكرے شو - لاړو هغه لوړ دنګ شمشېر كاكا په بړموډ

د هډوکو پنجره شوه ..... شپه ورځې ټوخې او د سینې خرنجارې
او ورسره بلغم د شمشېر کاکا د ژوند ملګرې شول او د پلار د سینې
خرنجارې د هغې وراره ټوخې او بلغمونو نه ګل شېر تنګ شوې وُ.
او رښتیا خبره خو دا ده چې زوې له اوس د پلار نه کوکه ورتله هغه
نۀ غوښتل چې د هغۀ ماشومان دې نیکۀ ته نزدې شي نو په دې
وجه ګل شېر په کورکښې یو خوا ته وړه غونډې کوټنۍ وه هغې کښې
د پلار کټ وو چولو د اوبو منګې ئې ورته کښېښودو او کټورې ئې پرې
نسکور کړې وو. لاړو شمشېر کاکا په خپل کورکښې د ځان له دنیا خاوند شو.
تنګه ترشه کوټنۍ ځان له یو خوا ته چې نۀ پرې د چا لاړه وه او
نۀ به ورله څوک راتلل. ټول له ورځ ټوخې بلغمونه او تنهائې
د هغۀ ملګرې وو. دغه ئې کور شو، او په دغه کورکښې به د شتۀ
جائېداد خاوند. د شتۀ زوې پلار شمشېر شپه ورځې یوائې پروت وُ.
او یوه ورځ چې د ګل شېر زلمو ته زوې اسلم د نیکۀ کوټنۍ
ته راغلو نو شمشېر کاکا ځان ته را نزدې کړو. په تندی ئې ښکل
کړو او ورته ئې اووې چې. بچیه دا سر دې لږ زما په سینه کېږده.
او هر کله چې اسلم د خپل نیکۀ په سینه سر کښېښودو نو شمشېر کاکا
ئې په ویښتو کښې ګوتې وهلې او د نیمې اوښکې ئې د سترګو
نه بهېدلې. د اوښکو بهېر د بابا د سترګو نه روان وُ او
چې اسلم سر را پورته کړو نو... «ته ولې ژاړې بابا یخني
دې کېږي او درېږه چې کمبل درله راوړم» ..... نه بچیه زما
یخني نۀ کېږي. زما څو ګرمي کېږي. زما په سینه کښې اور بلېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

„ نه بابا نن ډېره یخني ده - او درېږه زه تالا کمبل راوړم“
„ نه بچیه زه اوس د کومې یخنۍ د احساس د حد نه تېر
شوی یم - اوس زمانه گرمي کېږي او نه یخني“
بچیه خدای دې لوی کړه - د خپل پلار په ښه راشي ستاسو
د غم د آواز نه مې خدای ساته - څه بچیه لاړ شه لوی شې -
او ..... اسلم چې کورته راغلو نو پلار ته یې اووې چې
د بابا ډېره یخني کېږي - نو ..... کل شپه ډېره بې پرواهۍ
سره زوی ته اووې چې ورشه په گودام کښې هغه زړه
کمبل پروت ده هغه را واخله او وا یې چوه پرې - اسلم د
گودام نه کمبل را واخسته را غلو د مورنه یې قینچي اوغوښته
پلار ترې تپوس اوکړو چې ..... قینچي څه کوې بچیه -
اسلم ورته اووې چې دا کمبل به دوه ځایه کړم نیمه به
په بابا واچوم او نیمه به سنبال کېږدم چې صباله ته د بابا
په رنگ بوډا او ناتوانه شې نو دا پاتې نیمه کمبل به بیا
زه په تا باندې واچوم د اسلم دې خبرې کل شپه لکه چې
د غفلت د خوب نه را بیدار کړو - د زوی ولې او پلار ولې
احساس یې ورله راژوندی کړو - په خپل کردار یې شرمنده
کړو او په درنو درنو قدمونو کوټې ته روان شو
هغه کوټې ته چې پکښې شمشېرخان بې پرسانه ژوند
تېر ولو - چې پکښې د کل شپه پلار د ژوند شپې ورځې شمېرلې
..... زوی د پلار نه د معافۍ غوښتو د پاره روان شو .....

زوئے پلار ته په پښو پړوتو دپاره روان وُ زوړنی سر -
ملامته ملامته چې دکوټنهٔ دروازه ئې لرې کړه نو په پلار
ورپړوتو .... او باباڅهٔ معافي غواړم زهٔ بخښنه غواړم ما
وبخښه - زهٔ په خپلو کړو پښیمانه یم ما معاف کړه بابا ......
(ژاړي) دَ اوښکو سېلاب دَ ګل شپې دَ سترګو نه روان وُ -
شمشیر کاکا خپل زوئے خپلې سینې ته رانزدې کړو - دَ سر
وېښتو کښې ئې ورله ګوتې وهلې -
او دا ستا وېښته څو هم هغه رنګ پاسته دي بچیه .....
ستا دَ دې وېښتو نه څو هم هغه رنګ خوږ خوږ بوئي راځي
لکه چې په وړوکوالي به تړې خښتو - بچیه دَ مرګ نه مخکښې
مې دا ارمان وُ چې تا یو ځل بیا خپلې سینې ته رانزدې کړم
او ستا دَ وېښتو دا مراوې مراوې خوشبوئي یو ځل بیا زما
په سپېږمو ورننوځي - او زما زړهٔ ته آرام او سکون
ورسي - څو بچیه تهٔ جوړ دې نا روزګاره وې دومره ناروزګارهٔ
وې چې زما دا معمولي غونډې ارمان دې هم نهٔ شو پوره کولے -
... څو شکر دے چې نن راغلې - شکر دے چې نن زما دَ زړهٔ
ارمان پوره شو - اوس به زما ساه په قرار او سکون سره
روځي - خدائے دې خوشحاله لره تود باد دربانږي او مهٔ لرهٔ -
دَ ژوند په خوږو موړ شې - دا سړې دې لږ زما په سینه باندې
کېږده ګل شېره چې دا زړهٔ مې لږ په قرار شي - او زما روح به
آرام او اطمینان سره روځي .... په دې کښې په شمشیر کاکا

د سالنډۍ دوره راغله - توخې شروع شو - سالنډۍ لنډه شوه - او یو ځل چې شمشېر کاکا یوه اوږده سا راکښله نو بیا واپس نهٔ شوه - بیا هم په بدن کښې د ننه مړه شوه - بیا دغې سا هم د شمشېر کاکا په وجود کښې ساه ورکړه او د دنیا د غمونو - مصیبتونو او شورونو نه د ټول عمر د پاره خلاص شو - ګل شېر په خپلو کړو پښېمانه وُ - د پلار سره په دې سلوک نادمه وُ دومره نادمه چې ډېر ئې اوښکل ډېرې اوښکې ئې توئې کړې نو وس هېڅ هم نهٔ شو کېدے اوس وخت تېر وُ - او د رحمان بابا خبره -

تر ورخه تېرې اوبهٔ بېرته نهٔ جارو ځي
نهٔ جارو ځي تېر ساعت په بېرته بیا

دوه مئینان

نه پوهېږم چې د روح تسکین به انسان ته کوم ځائے حاصل
شي داسې به کوم ځائے وي چې انسان به د دنیا د دې کشالو د دې
لانجو کونجو. د دې مصیبتونو او زړه چاودون نه د ژوند یو
څو ګړي په آرام او اطمینان تېرې کړي. په دې دنیا کښې
خو ژوند ډېر پرېشان شو. هر طرفته خود غرضي او فریب دے.
اولاد خود غرضه خپل خپلوان خود غرضه. دوستان خود غرضه
او کله کله خو مور او پلار هم خود غرضه شي. د مور په سترګو
هم د حرص پرده راوګرځي. مور هم د نام و نمود په خړ
سیلاب کښې لاهو شي مور هم د خپل اولاد د پاره ظالمه شي.
دومره ظالمه چې د هغې د ظلم داستان د انسانیت په لمن تور
داغ شي. د هغې حرص د ځوان زوئے. د زلمي زوئے د
فرمان بردار زوئے په ژوند کښې ازغي اوکري د هغه د
ځوانئ په لار کښې غني چوکه کړي. نو داسې مورته به
هم کني څوک مور اووائي. داسې مور هم کني هغه مقدسه هستي
ده چې د چا د قدمونو د لاندې جنت دے؟ ځکه اووېم نو. په
دې حقله خو زه خپله رائے نشم ورکولے. زه په دې حقله هیڅ
هم نشم وئیلے. ځکه چې په دې کښې د څه وئیلو هډو ګنجائش

نشته؟

رونړو! زه د تاسو نه پوښتنه کوم - تاسو ما له زما د دې
پوښتنې جواب راکړئ چې کومه مور چې نهه مياشتې اولاد په نس
وګرځوي دوه کاله پرې پالنې د زړه وينې او څښوي بيا چې
د ژمي اوږدې اوږدې شپې ورسره شوګيرې کړي - بيا چې
په زړه پچاڅودون او شوانخون ئې لوئې کړي نو دغه مور
هم کله دغه اولاد سره زياتې کولے شي - په دغه اولاد
باندې ظلم کولے شي - او د خپله لاسه ئې د غمونو او
مصيبتونو کړنګ ته ورلړه کولے شي؟ ..... تاسو به وائي چې
نه، مور دومره ظالمه کېدے نۀ شي - مور دومره سنګدله
کېدے نشي - ځکه چې اولاد خو د مور د زړۀ ټکړه وي -
اولاد خو د مور ژوند وي - د مور ساه وي - نو خپل ژوند
څوک په خپله نشي ناقلاره کولے - خپله د زړۀ ټکړه
څو اور ته د خپله لاسه نشي ورلړه کولے، خو ..... رونړو
شته په دنيا کښې داسې ميندې هم شته چې د دنيا حرص - چې
د دنيا لالچ او نام ونمود ور باندې داسې سترګې پټې کړي، چې
د خپل زړۀ ټکړه خپله، په خپل لاس د اور سرو لمبو ته
ورلړه کړي -

اسلم مې يادشي - هغه د انسانيت او شرافت نمونه مې ياد
شي - هغه د مور د سترګو تور مې يادشي - هغه چې هر وخت
به ئې د مور سترګو ته کتل - چې هر وخت به ئې د مور خولې

ته کتل - هغه چې هر وخت به مور ته لاس په نامه ولاړ وه - اسلم
خپل ژوند د مور خدمت ته وقف کړے وه - د مور دُعاګانې د
اسلم سره وې - د نیمې شپې په خاموشو کښې چې ټوله دنیا به
په خوږ خوب اوده وه، د اسلم مور به خدائے پاک ته په
سجده پرته وه - د اسلم د کامیابۍ او کامرانۍ دُعاګانې به ئې
کولې - او دا د دغه مور د دُعاګانو برکت وه چې اسلم د ژوند
په لارې په کامیابۍ سره روان وه، ژوند ئې په وړاندې روان
وه - د اسلم د مور ارمانونه زړه پېدل د کښلو تون د چې ارزی
د ژوند هغه په غم لړلي ورځې شپې تېرے شوې او هېرې شوې -
اسلم ډاکټر شو - د مور د زړه یو ډېر لوئے ارمان پوره
شو - او اوس لکه د نورو میانو په شان د اسلم د مور په
زړه کښې هم د زوے په سر دواده د څهرو د لید و ارمان غزونې
اوکړې - هر وخت به په دې سوچونو کښې ډوبه وه چې هغه
به کومه ورځ وي چې د اسلم سره ډولۍ په کوځه راننه کړي -
بل خوا ته به اسلم هم د تصور په یوه رنګینه دنیا کښې هر وختې
ورک وه - د مینې او محبت یوه رنګینه دنیا چې ګل سانګه د دغې
دنیا بناپیرئ وه - دا ده د محبت شهزادګۍ وه او ولې به نه وه
ګل سانګه خو د ده د ترور لور وه - چې د ده په نامه ناسته وه
چې په وړوکوالي کښې د دواړو د قسمت فیصله شوې وه، چې
د وړوکوالي نه دواړو د یو بل په حقله سوچونه کول -
ګل سانګه د اسلم سیاله وه - او څکه د اسلم ډېره زیاته خوښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه - هغه په خپل زړه کښې د ګل سانګې د پاره د مینې تاج محل د
ړنګوانه جوړ کړے وه - او ځکه خو به اسلم د شپې په خاموشئ
کښې اکثر د ګل سانګې په حقله سوچونه کول خو اسلم د مور د
ارادو نه نه وه خبر - هغه ته پته نه وه چې د مور په سترګو
د دولت پړدې راوړېدلې دي - د هغې نه خپله غریبي هېره شوې
ده د هغې نه خپله ناداري هېره شوې ده، ځکه چې د هغې
په خیال اسلم اوس لوئے سړے شوے دے - اوس اسلم پیسې
ګټي - د کټې خاوند شو، په دواو کسانو کښې ئې نوم اخستے شي؛-
نو ځکه خو د هغه د مور ارادې بدلې شوې - د هغې خیالات
بدل شو - اوس د هغې په نزد د اسلم او ګل سانګې جوړ نه
برابرېده - ځکه چې ګل سانګه غریبه وه - تر لسم پورې
تعلیم ئې وه خو د اسلم د مور په نظر کښې دا تعلیم ډېر کم وه - هر
څو که ګل سانګه د اسلم د مور خوږه وه سکه خوږه، خو هغه
سکه خوږه که هر څو د دې خوږه وه خو غریبه وه، او چې غریبه
وه نو د مور په خیال کښې د اسلم سره ئې جوړ نه برابرېدو ځکه
چې اسلم اوس ډاکټر وه، او هغه به هرما ښام د روپو پنډه مور
ته جوله کښې اچوله - نو بیا؟

بیا دا چې د اسلم مور هیڅ کله دا نه غوښتل چې د ګل سانګې او
اسلم د رشتې په حقله ښوائې لوظ له عملي شکل ورکړي - نتیجه دا
شوه چې د اسلم مور خپلې خور له جواب ورو لیږلو چې لور دې
سنبهال کړه - ستا لور زما د زوئے سیاله نه ده - زما اسلم اوس هغه

اسلم نهٔ دے چې ستا ئور ورته ترغاړه کړم - زهٔ به اسلم له واده
کوم نهٔ ...... دچا عزت داروکړه د چا یارو خلقو کړه - د جرګو مرکو
خلقو کړه ..... د مور دا انکار د اسلم دپاره د شیخ آسمان تندر
وهٔ - مور د سترګو په رپ کښې د زړوے د مینې په دُنیا اور اولګولو -
د هغهٔ د مینې تاج محل ئې دړې وړې کړو - اسلم مورته زاری اوکړې
منتونه ئې ورته اوکړهٔ - په ښو ورته پرپوتو چې مورې دا ظلم
راسره مهٔ کوه - دا زیاتے راسره مهٔ کوه - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده،
ستا خورزه ده - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده زما د ترور ئور ده - زما په
نامه نا سته ده - د پخوا راسې ناسته ده، مورې اوبه شرمیږو -
په خپلو خپلوانو او چم ګاونډ کښې به اوشرمیږو - د خدائے خاطر
اوکړه چې دا سې مهٔ کوه -

خو د اسلم زارو او منتونو د هغه مور د خپلې ارادې نه منع
نهٔ کړے شوه - او چې څو ورځې تېرې شې نو خبره خوره شوه چې د
اسلم مور د اسلم دپاره د کوز کندي د خان کاکا ئور اوغوښته، او
د خان کاکا کور والاؤ ورته "ښه" اوکړه - خبره په ټول کلي کښې
خوره شوه - هرچا واورېده - د هرچا تر غوږو اورسېده - اسلم
هم خبر شو او ګل سانګه هم خبر شوه ..... ګل سانګه ..... چې د
اسلم په تصور کښې ئې د ژوند شپې ورځې تېروې چې اسلم سره د
نوي ژوند سوچونه ئې کول د اسلم په مینه کښې ورکې ګل سانګې
چې د ځان دپاره د مینې یوه رنګینه دنیا آبادول غوښتل - دې آواز
د هغې دنیا دړې وړې کړه - د هغې زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو

اوښاړي - خو هغې نه څه وېلے شو او نه ئې څه کولے شو - هغې غوښتل چې سینه ته ټوپ کړي او د خپل ژوند خاتمه اوکړي - خو ښتنې پېغلې نه سینه ته ټوپ کړو او نه ئې جاموته اورپورې کړو - غم ئې زړه ته واچولو - چُپ ئې اونیوُو - هر وخت خاموشه هر وخت لکه چې د فکر په تال زانګي - هر وخت په فکرونو او خیالونو کښې ورکه - نه د روټۍ فکر او نه د جامې - بس د ناخوالې ژوند وه چې تېرېدو - خو د ناخوالې ژوند به ترکومه پورې داسې غلے غلے او خاموشه تېرېدو - ترکومه پورې به کل سانګې دا دومره دروند غم داسې په خاموشۍ سره ګرځولو .... آخر اول ټوخے، ټپه ورځ ټوخے - هر وخته ټوخے، او بیا ورسره تبه - کله تېزه او تنده تبه او کله نرۍ او مړه تبه، تبه او ټوخے دوه مرضونه د کل سانګې په وجود پورې لکه کونټې اونښتل - او دغه کونټې د ننه د ننه د کل سانګې پرپوس خوړو - د کل سانګې اینه ئې خوړه - د هغې زړه ئې خوړو -

بل خوا ته د اسلم حالت هم ښه نه وُو - مور به ورته هره ورځ د واده په حقله وے چې بچیه پردۍ لور به ترکومه پورې ناسته وي. هغوئ به ترکومه زموږ انتظار کوي - اسلم به مور له هیڅ جواب ورنکړو خو په سترګو سترګو کښې به ئې ورته اووے چې مورې زه واده نه کوم - خدائے خبر چې ولې ما ته داسې ښکاري چې ستا دا ارمان به شائد چې هم داغسې ارمان پاتې شي - شائد چې ستا زما په سر دواده د څهرو د لید و ارمان پوره نشي - اسلم به هر وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان له ناست وه - د فکرونو په تال به ځنګېده و - نه به کلينک ته تلو او نه به يې مريضان کتل - د هر څه نه يې زړه موړ وه - ورځ په ورځ به يې صحت پرېوتو - داسې معلومېده چې اسلم لکه ناجوړه وي، ډېر ناجوړه وي - خو که ناجوړه وي نو بيا دې د ځان علاج اوکړي کنه - دے خو ډاکټر دے، دے خو په خپل مرض او د غه مرض په علاج د هرچا نه ښه پوهېدے شي - خو..... هغه ته که خپل مرض معلوم هم وه خو علاج يې هغه سره نه وه - بلکې د هيچا سره نه وه د يو ډاکټر سره هم، ځکه چې د هغه مور د هغه په زړه کښې داسې پرهر جوړ کړے وه، چې د هغې نه ناسور جوړ شو.. ناسور، هغه ناسور چې علاج يې نشته، هغه ناسور چې رغېدل ترې نشته، هغه ناسور چې انجام يې مرګ وي - نو اسلم په ناعلاجه مرض پرېوتو - مور ډېرې منډې ترې اووهلې - ډېر علاجونه يې اوکړل - په ډېرو ډاکټرانو يې اوکتلولو - خو آخر ډاکټرانو جواب کړه - ډاکټرانو ورته اووے چې د څو ورځو مېلمه له ژوند په بيعه نه شي اخستے - هسې ځان مه ګړوه ..... او آخر يوه ورځ زيړے ماځيګر چې د ورځې نمر سترګې شومانه د غرونو نه پناه کېده و نو اسلم خپلې مور ته اشاره اوکړه - ځان سره يې کښېنولو له او ورته يې اووے -

"مورې زما د ژوند شمعه په ګل کېده وده - په دې کښې شک نشته چې زما مرګ به ستا د پاره يوه لويه صدمه وي، خو د خدائے په کارونو کښې څوک هيڅ نشي کولے

مورې زما په زړه کښې پرهرونه دي - زما د زړه نه وينې
څاڅي - ما ډېره موده غم په زړه اوګرځولو - خو دې غم
آخر زما زړه ټوټې ټوټې کړو - زما ژوند په ختمېدو
دے - خو د ژوند په دې آخرنو سلګو کښې زه تا ته داسوال
کوم چې لاړه شه ګل سانګې ته په سر لاس راکاږه خپلې سينې
ته ئې رانژدې کړه او ورته اووايه چې د تقدير ليک نور بدلېدے
نشي - دا به زمونږ په قسمت کښې ليکلي وُو - مورې د
ګل سانګې د ذهن نه د غريبۍ احساس اوباسه - او
...... ورته ..... او ..... وايه ..... چې ..... (ساه ورکړي)
(راسوېلے) اسلم خبره پوره نکړے شوه .... يوه ورځ
غوندې سلګۍ ئې اووهلے او د دواړو وَ سترګو نه ئې دوه
څاڅکي تودې وينه راروانه شوه واقعي چې د اسلم
زړه او چاؤدو .... څومره توره وينه وه، او توره
به ولې نه وه، .. چې د هغه په زړه او سينه کښې
اوربلېدو اسلم مړ شو، اسلم ځواني مرګ شو - او چې
څه وخت ګل سانګې ته د اسلم د مرګ خبر اورسېدو
نو اوچته په کټ کښې کښېناسته رنهے اوچې کلکې
سترګې ئې اخوا دېخوا واړولې - خو ..... په خوله ئې
هيڅ اونه وے - هغې غوښتل چې په چغو چغو
اوژاړي خو پښتنې پېغلې ژړلے هم نشو ...... په
شونډو شونډو کښې ئې دومره قدر له اووے چې ....

دَ ترورۍ زویه آخر ځواني مرګ شوې - آخر زړهٔ چاوُدے لاړې -

ته خو ډاکټر وې ..... دَ ترورۍ ډاکټره زویه تا خو به دَ نورو خلقو دَ رنځونو علاج کولو ، خو دَ خپل رنځ علاج دې ونهٔ کړے شو داسې زر دې مرګ ته ځان اوسپارلو - تا نه خو زړهٔ ښځهٔ ذات ښهٔ یم چې تر اوسه مې دمرګ مقابله اوکړه ..... اسلمه! زما خو هم ډېره موده کېږي چې زړهٔ چاوُدلے دے - ما خو چې ستا دَ کوژدنې اوریدلې وُو لا په هغه ورځ مې زړهٔ چاوُدلے وُو ، خو ما ددې هر څهٔ مقابله کوله ما خو ستا په ډاډ ډاډ هر څهٔ تېرول ، خو چې ته هم لاړې نو ..... اوس په دې ژوند کښې څهٔ پاتې شو - اوس به زهٔ داژوند دَ چا په ډاډ تېروم - نور ژوند تېرول خو ګران دي - ډېر ډېر (اسویلے) په ټول سانګې دَ ټوخې دوره راغله ..... ډېره سخته دوره وه - او دَ څهٔ ساعت ټوخې نه پس ټول سانګه غلې شوه ..... چپ شوه ..... خاموش شوه - مور ئې را منډې کړې خو ټول سانګه یخه یخه وه - غمونو ورله زړهٔ اوچولو - او زړهٔ چاوُدې دَ دنیا نه لاړه -

صبا سحر له دَ یو کلي دَ یو مالت نه دوه جنازې پورته شوې - دواړه ځواني مرګان وو - دَ دواړو زړهٔ چاوُدلے وُه او دواړه په یوه ادیره کښې خاوُرو ته اوسپارلے شُو - ټول خلق خفه وُو - ټول کلي ژړل - په دغه خلقو کښې دَ اسلم مور هم وه ..... بېرسر پښې آبله پښې - سینې کړې وات - هغې هم ژړل - ډېر ئې ژړل - په وازه خوله ئې ژړل ..... ماوے چې ورشم اوُ ورته اووایم چې اے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور په جامه کښې د خپل زوئے دشمنې! خپل زوے دې د خپله لاسه د دولت د سره زار کړو - د زوئے خون هم ستا په غاړه دے او یوازې د زوئے نه، د خپلې خوزې هم - هغه هم ستا د حرص او دنیاپرستۍ د سره زار شوه..... اسلم او ګل سانګه دواړه انسانان وُو - دواړه مئینان وو - دواړه شهیدان وو - الله پاک دې ورله په جنت کښې ځائے ورکړي - (آمینے)

مقدسه هستي

رونړ .... څوړو رونړ .... نن به دَ څهٔ ساعت دَ پاره خندا پرېږدو .... د څهٔ ساعت د پاره به ټوقې وشتې پرېږدو راځئ چې د دنیا د دې رنګینونه د دنیا د دې هنګامونه .... د دنیا د دې نظارونه د څهٔ ساعت د پاره یو څو اته لاړ شو .... لږ تنهایي ته لاړ شو .... لرې نه .... بلکه نږدې .... ډېر نږدې .... دا خپل سرونه به لږ په دې خپلو ګرېوانونو کښې ښکته کړو .... خپل احساسات او خپل جذبات به لږ دا ولړزوو .... د خپل زړهٔ پردې به لږې اولټوو د دې خپل زړهٔ نه به لږ تپوس اوکړو .... دومره قدر له تپوس چې اے زما زړهٔ ته ولې ناقلاره يې ...... تهٔ ولې پرېشانه يې ...... ستا د پرېشانو څهٔ علاج شته - ستا د پاره اطمینان شته؟ .... او! د ناقلاره زړهٔ د پاره قرار شته، د پرېشانه زړهٔ د پاره تسکین شته - څو که چرې مونږ د خپل زړهٔ نه تپوس اوکړو .... مونږ په خپل ګرېوان کښې سرونه ښکته کړو .... که چرې مونږ د خپل عمل جائزه واخلو .... نو تسکین او اطمینان .... سکون او خوشحالي هر څهٔ شته - هر څهٔ پیدا کېدونکي څیزونه دي .... هر څهٔ موندے کېدونکي څیزونه دي ......

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان الله تعالیٰ اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ..... د ټولو مخلوقاتو نه افضل دَ ټولو مخلوقاتو نه غوره .... نو يو دومره افضل مخلوق دومره غوره مخلوق، څنګه ناقلاره کېدے شي - څنګه پرېشانه کېدے شي؟ .... راځئ چې مونږ صحيح انسانان شو، نو اوګورئ چې د دنيا ټولې خوشحالۍ زمونږ نصيب کېږي او کنه .... راځئ چې دا خپل سرونه هغه لوئ الله ته ښکته کړو، چې کوم رازق دے، کوم مُسبّب الاسباب دے - چې د چا په اختيار کښې زمونږ ټوند او زمونږ مرګ دے - راځئ چې دَ انسان خوشاندې پرېږدو - راځئ چې انسان ته صرف د انسان په نظر اوګورو، د رازق په نظر نه ..... راځئ چې انسان صرف انسان اوګڼو خپل خدائے او خپل رازق نه - راځئ چې په خپل خدائے باندې د مضبوط ايمان او مضبوطې عقيدې نوټ نه خولن واخلو - راځئ چې په دې رنګ د خپلو ټولو پرېشانو او مصيبتونو خاتمه اوکړو د زړهٔ تسکين الله تعالیٰ ته په سجده لګولو کښې دے ..... د روح تسکين دَ الله په دربار کښې په زارۍ او منت کښې دے - د دنيا او د آخرت ټولې خوشحالۍ ټولې سُکالې د الله تعالیٰ په حضور کښې شته، نو راځئ چې دا خپل سرونه هغه ته ښکته کړو، او د خپلو مشکلاتو او مصيبتونو د حل دُعاګانې نه او غواړو ..... يو حل نه، دوه حل نه، درې حل نه، ټول عمر.... چې ترڅو پورې مو په بدن کښې ساه شته - چې ترڅو پورې مو په بدن کښې طاقت شته -

دا شو د تسکين او اطمينان يو مقام - د الله تعالیٰ په مخکښې سجده،

او بیا؟ .... یو ځای یې هم شته، یو مقام یې هم شته، یوه هستي بله هم شته، چې ډېره مقدسه - ډېره پاکه او ډېره بزرګه هستي ده دغه زبرګه هستي مور ده .... دغه مقام د مور د پښو خاورې دي - دغه مقدسه هستي مور ده، چې د چا د پښو لاندې جنت دے - دغه بزرګه هستي مور ده؛ چې د اولاد دپاره رحمت دے - مینه ده، محبت دے .... چې د چا د سترګو یوه اوښکه د کاڼي په شان زړونه هم نرم کړي - موم کړي ..... د مور د سترګو اوښکه؟ .... او د مور د سترګو په اوښکو کښې دومره طاقت شته چې عرش په لړزان کړي - د مور اوښکې د الله تعالی غیرت رالړزولے شي، د الله تعالی قهر او غضب رالړزولے شي، نو اے د میانډو ځوانو! ستاسو دا زړونه ګني د کاڼي نه هم سخت شو؟ ستاسو احساسات ګني داسې مړه شوي دي، چې د مور د پاکو سترګو پاکې اوښکې یې هم رالړزولے نهٔ شي ...؟

اے روڼو! لږ په غور سره، لږ په فکر سره دخپلې مور مخ ته اوګورئ، لږ په ژور نظر ورته اوګورئ - نو په دغه مخ کښې به، په دغه پاک مخ کښې به تاسو ته د انسانیت حقیقي تصور ښکاره شي .... په دغه مخ کښې انسانیت شته، په دغه مخ کښې شرافت شته، په دغه مخ کښې، د دغه مخ د تندي په ګونځو ګونځو کرښو کښې زمونږ دپاره محبت شته، .... نو په داسې مخ باندې، د اوښکو سیلاب ګني زمونږ د انسانیت او شرافت په لمن تورتور، داغونه نهٔ جوړوي ....؟ مور د کور برکت دے .... مور د کور عظمت دے ... مور د کور رڼا ده - اے د شته میانډو ځوانو

ده مور قدر اوکړئ چې د کور برکت مو زیات شي، ده مور په سر د مینې لاس راکاږئ چې د کور عظمت مو زیات شي - مور خوشحاله اوساتئ چې د کور دنیا مو قائمه پاتې شي - مور مه ژړوئ مور مه خفه کوئ. مور مه زیړوئ، کنې یقین اوکړئ چې خوار به شئ - سپک به شئ - او ژوند به مو په عذاب شي -

مور مور ده - د انسانیت په دې ویړه دنیا کښې ده مور نه زیات همدرد کښې بل هم څوک شته ؟ .... نشته، بالکل نشته .... کنې نو ده درد او تکلیف په موقعه ده مصیبت او زړه چاودون په موقعه به ولې مونږ چغې وهلې چې .... "وی مورې مړ شوم" ..... ولې د بابا نوم نه اخلو - ولې د دادا نوم نه اخلو .....؟

اے رونړو ده هغه ساعت نه اوېرېږئ - د هغه موقعې نه اوېرېږئ چې مور سر ستور کړي او د الله تعالیٰ په حضور کښې ده د اولاد نه ده فریاد د پاره لاسونه پورته کړي - په دغه فریاد کښې طوفانونه وي کوړے - په دغه فریاد کښې قیامتونه وي کوړے -

اے رونړو! لږ ده مور سترګو ته اوګورئ - ده دغه سترګو په کګو کښې اوګورئ - نو درته به معلومه شي چې ده مور په دغه سترګو کښې ده دغه سترګو په کګو کښې ده اولاد د پاره د مینې او محبت یو طوفان په غورزنګ دے - په دغه کګو کښې به تاسو ځانونه اووینئ - تاسو به پکښې ده خپل ځان د پاره مینه او محبت بیا مومئ - په دغه کګو کښې ستاسو د پاره کرکه نشته - نفرت نشته - بغض نشته، کینه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشته، صرف او صرف مينه ده.

اې رونړو! تاسو يقين او کړئ چې د مور شال د ګل دے. ګل يو غوړېدلے ګل يو مسېدلے ګل. بلکه مور خو د ګل نه هم ښائسته ده. د ګلاب نه ښائسته ده. ګل هر وختې مُسکے وي، خو چې تو څو د خزان سپېرو يادونو نه وي وهلے خو چې د خزان سپېره سيلۍ راشي نو ګل مړاوے شي ګل اوړشېږي. او مور؟ د خزان سپېره يادونه د مور د شونډو نه د اولاد د پاره مُسکا نه شي ختمولے. مور اولاد ته تل په خندا وي. تل به ورته مُسکے وي، ان که د دنيا ټول غمونه او مصيبتونه د هغې په برخه شي نو هم. د خدائے په مخلوق کښې د ټولو نه ښه او افضل مخلوق مور ده، مور د اولاد په شکل کښې يو انسان زېږوي مور د انسان ژوند جوړوي، مور انسان، د انسانيت درجې ته رسوي، مور انسان ته په ښه بد کښې تميز ښائي. د مور جولۍ د انسان د پاره اولنۍ مدرسه ده.

د اولاد د پاره د ټولو نه ښه ځائے د مور زړه دے. د هر اولاد د پاره د مور په زړه کښې ځائے شته، داسې ځائے چې هلته د مينې او محبت نه سوا بل څه هډو شته نه.

اې رونړو! د هغه زړه خيال او ساتئ، کوم زړه چې ستاسو د آرام د خاطره تل ناقراره وي. د مور زړه د اولاد د پاره څومره تکليفونه تېر کړي دي. څومره غمونه ئې تېر کړي دي. څومره زخمونه ئې خوړلي دي. او دې دومره تکليفونو او مصيبتونو هم چرې د مور په زړه کښې د اولاد د پاره نفرت راپيدا نه کړو. بلکه په غم او

مصیبت کښې په تکلیف او شوانځون کښې د اولاد د پاره د مور په زړه کښې مینه او محبت نور هم زیات شي -

نو اے رونړو! داسې هستي - داسې خوږه مینه مور هم کیني د خراب سلوک حقداره ده - مور هم لا چرې د ضدونو او قصدونو ده - کوم داسې بد قسمته اولاد به وي چې هغه په خپلې مورته سپک کوري کوم داسې بد نصیبه اولاد به وي چې هغه به مور سره په ترس چلېږي ....
شته په دنیا کښې داسې ناپوهه کسان شته، داسې بد قسمته اولاد شته چې د هغوي د نارامود کبله د میاندو په زړونو پولې را ختلي دي - د هغوي د ظلمونو د لاسه د میاندو په زړونو تنهاکي جوړې شوي دي -

اے رونړو! دا پولې به آخر یوه ورځ اوچوي - دا تنهاکي به آخر یوه ورځ تق ناري کړي... او زه تاسو ته په یقین سره وایم چې د مور د زړه د تنهاکو چودل به ستاسو د پاره یو قیامت وي - ستاسو د پاره به دوزخ وي - او به سوزېږئ کورے .....
لوېږه به شئ کورے - مه کوئ رونړو د خدائے خاطر او کړئ چې د مور سره زیاتے مه کوئ - د مور سره په ترس مه چلېږئ - مورته سپک مه کورئ - مور مور ده، د مینې او محبت یو غر.... د مینې محبت یو سمندر .... راشئ د مور احترام اوکړئ چې د عزت ځونه تېر کړے شئ - راشئ د مور عزت اوکړئ چې په دنیا او آخرت سرخرو شئ - راشئ د مور قدر اوکړئ چې ټولې پرېشانۍ او مصیبتونه موختم شي - د مور د پښو خاورې جنت ته د رسېد و د پاره یو آسانه لاره ده -

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سزا"

ورستے پيار وُ چرګانو کلي په سر راخستے وُ - جُماګل د چرګانو بانګونه واورېدل - څو اړخ ئې واړولو او مخ سرئې په پړستن کښې راونغښتل - خدائے خبر چې څهٔ چل وُ نن د هغه زړهٔ پاسېدو ته نهٔ کېدو - نن د هغهٔ زړهٔ وئېل چې دا شپه نوره هم اوږده شي - دومره اوږده شي چې د سبا کېدو ويره هډو ورکه شي - هغه د شپې نه په پټي کښې تخم شيندلے وُ په دې نيت چې سحر وختي به پټے اوبه ...... هغه ته پټے او شيندلے تخم دواړه ياد وُو - څو بيا ئې هم پاسېدو ته زړهٔ نهٔ کېدو ...... سپنهٔ ساعت تېر شو - د کوز کندي د جمات نه د بانګ غږ ئې تر غوږ وشو ...... ډېر خوږ اواز وُ - دے د بانګ د الفاظو په معنیٰ نهٔ پوهېدو - دے په دې نهٔ پوهېدو چې دې بانګ کښې په خوان هٔ خوب اودو د پاره کوم پيغام اورولے شي - هرڅو که جُماګل د بانګ په معنو نهٔ پوهېدو خو دهٔ له ئې نن ډېر خوند ورکړو - نن د سحر بانګ دهٔ ته مرګ را ياد کړو - دے ئې په دې ياندې پوهے کړو چې دا دُنيا فاني ده او مرګ حق دے - د مرګ هيڅ وخت

نه دے معلوم ټول ژوندي به يوه ورځ مري - او زه ... زه
څو به هم يوه ورځ مرم .... او که خدائے مه کړه زه نن
مړ شوم نو زما دا ماشوم زوئے او ځوانه ښځه به څه کوي.
دوئ به څه خوري - زما ځوانه ښځه به پردي خدمتونه
کوي ؟ زما ماشوم زوئے به پردو کوڅو کښې لوغړ پړي ؟
..... دا به څه کيږي لويه خدايه ، دا به څنګه کيږي ؟
داسې څو او مه کړې خدايه .... ما څو د دوئ نه مخکښې
مړ مه کړې - د دوئ د سر نه څو زما سورے پورته مه کړې
.... څو سمد ستي د جاګل خيال د تصوير بل اړخ ته لاړو
او ځان نه ئې تپوس اوکړو ، چې ما د دوئ نه مخکښې ته
مړ کئ نو مطلب دا شو چې زما زوئے دې زمانه مخکښې خدائے
پاک مړ کړي چې د يتيمۍ د سپيرۀ آواز نه بچ شي ....
زما ښځه دې زمانه مخکښې مړه شي چې د کونډتوب د
سپيرۀ ژوند نه په امان شي .... نه نه داسې هم او مه
کړې خدايه د فقير ګل بچې مرګ به زه څنګه برداشت
کړے شم - که فقير ګل زمانه مخکښې مړ شو نو ما ته به بيا بابا
څوک وائي او زه به بچے چاته وېم بيا به شپې ته ساله روټۍ
څوک راوړي ؟ .... او که ښځه مې مړه شوه نو ..... د هغې نه
بغير به زه څنګه ژوند يائې شم - د هغې نه بغير به د
ژوند څه خوند وي ؟

خدائے خبر چې څه چل وو چې نن دې کسان روان چې ګودره

خیالاتو د جماګل په زړهٔ کښې طوفان راوستے وُ.... د مرګ
اوښتونو د بې شمېره وسوسو یوهٔ وړانه ما شوړه وه چې د
جُماګل زړهٔ او ذهن دواړه یې پرېشانه کړي وُو.... آخر
راپاسېده و قُلبه یې راپورته کښته جمع یې ورته په غاړه کښې
واچولو او ښځې ته یې ووے "چې پټې ته ما پسې چاے
مهٔ رالېږه زما طبیعت خراب دے - غرمې له سُکړک او
شوملې فقیرګل له ورکړه چې پټې ته راوړي" -
قُلبه مخکښې او جمعه‌ګل ورپسې دکوټې نه اووتو. قُلبه مخکښې او
دے ورپسې - او هغه خیالات په ذهن کښې. بیا تازه شو چې
کلهٔ زهٔ مخکښې مړشوم نو بیا به څهٔ چل کېږي او کهٔ دوي مخکښې
مړهٔ شول نو بیا.... بیا به څهٔ چل کېږي؟ هم په دې پرېشانه
خیالاتو کښې جُمعه‌ګل پټې ته اورسېدو.... زر زر یې قلبه
په پټې ورګډه کړه - په خپل سوچونو او فکرونو کښې ورته
هډو د وخت اندازه اونهٔ لګېدهٔ خو چې سر یې راپورته
کړو نو نمر نیم آسمان له راغلے وهٔ - د جمعه‌ګل زړهٔ سپین
سپین کېدو....... دګلې په لارې یې نظر واچولو خو فقیرګل
ښکاره نهٔ شو - دهٔ بیا غوي له چوکه ورکړه او په زړهٔ کښې
یې اووے چې فقیرګل دوتهه راوړي نو، نو ما به
دالې غوښتې و ښکے اړولے وي ....
نو.... په دې کښې دګلې نه نمبردار سرے راولېږلو چې خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلي دي ټول دهقانان راغلي دي فوراً حجرې ته راشه -

زمونږ ټول کلي ددې اکي يو خان جاګير ؤ - او دَ کلي ټول

دهقانان دَدې اکي يو خان لکه چې غلامان وو ....

خان په کله کله زمونږ دَ کلي چکر لګولو - په خپل جاګير

به ګرځېده او دخپلو دهقانانو دَ حالاتو به يې ځان خبرولو -

دا اکي يو خان په چې زمونږ کلي ته راغلو نو دے به يو

سم کړې کټ کښېنې لکه د فرعون کښېناستو او ټولو دهقانانو

به په شنه منډه ددې خان دَ سلام دپاره ځان حجرې ته

رارسولو او ګېرچاپېره به په مزکه دپښو په سر ناست ؤ -

نن هم چې دا اکي يو خان کلي ته راغلو ... په کټ کښې کښېناستو -

خلق په يو ځو دَ سلام دپاره راو چلېدل او په مزکه دپښو

په سر کښېناسته نو خان ګېرچاپېره په خلقو يو نظر واچولو -

ټول راغلي وو - ټول دَ سلام دپاره حاضر شوي وو نو....

جمعه ګل ... ؟ جمعه ګل په دې خلقو کښې نهٔ ؤ - دَ خان سترګې

د ډېرې غصې نه ډکې غونډې شوې - د نمبردارنه يې

تپوس اوکړو چې جُمعه ګل چرته شو ؟ هغه ورته وے چې

تخم يې شيند لے دے دوه کيله ورته پاتې وو وے دا پټم

نو درځم .... د خان طبيعت خته شو - په غوږونو يې

دا خبره ښهٔ رونهٔ لګېده ، د ځان سره يې اووے چې زما

نه دوه کيله تخم زيات اهم شو..... حکم يې اوکړو

چې ورشئ لاس نيولے يې راولئ .... دوه کسان پښې ته

لاړل ... جمعه ګل يې لاس نيولے راوستو - جمعه ګل خان ته
سلام اوکړو او خپل عذر يې ورته پېش کړو - خان نه
سلام واخستو او نه يې د ده په عذر غوږ اوګرولو ...
حکم يې اوکړو چې په څلور بولۍ غوږونه او نيسه ......
جمعه ګل په چپه خوله غوږونه اونيول او بيا .... ؟ بيا
په حجره کښې يوه غټه تيږه ... ډېره غټه خدائے مې
دې غاړه نه نيسي څو د لسو منو نه به سپوا وه په دې
تيږه به د کلي خلقو د لند رسي تړکولې .... حکم اوشو چې
دا تيږه جماګل ته په ملا کېږدئ .... څلور کسان راپاڅېدل -
دغه تيږه يې راپورته کړه او جمعه ګل ته يې په ملا کېښوده
.... تيږه ډېره درنه وه - جمعه ګل ډېر فريادونه اوکړل، خو
د خان په زړه د رحم او به توڅے نشوې -

بل خوا د جماګل ښځې تنور اچولے وُ - په تادۍ تادۍ
ټکيا وه سکړکان يې په تنور کښې پورې کړي وُو - هغې سره
د جماګل فکر وُ - هغې ته پته وه چې سرې سحر چائے هم
نه دي څکلي هغه به اوږے وي - ډېر به اوږے وي نو چې
روټۍ ورله زر اولېږم - سکړکان يې راونړول په دسترخوان
کښې يې زر زر اوتړل - شوملې يې په بټکي کښې واچولې
اوزوے ته يې اووے چې پکښه په منډه منډه پټي ته څه پلار
به دې اوږے وي ... دې لا دا خبره کوله چې په دې
کښې يو ماشوم په منډه منډه راغلو او د جماګل ښځې ته ئې

او وې چې "خان" جمعه ګل یاندې غوږ ونه نیولې دې او
د حجرې هغه غټه تیکه ئې ورته په ملا سوره کړې ده...
د جمعه ګل ښځې سینې له درز ورکړو - سرتورې سرپښې ابله
پښې په شنه منډه حجرې ته په ژړا راغله - فقیر ګل هم
په مور پسې منډې وهلې .... مور او زوئ دواړه په
ژړا انګولا په حجرې را ننوتل .... د جمعه ګل تبې خان
ته منت اوکړو چې "خان" معاف ئې کړه - ماشوم فقیر ګل
ئې ورته په ښو کېښې سوملولو چې ددې ماشوم دې ورانو
ورانو کړیکو ته اوګوره چې جمعه ګل معاف کړه .... خو دَ
خان په زړهٔ کښې رحم را نغلو - د جمعه ګل دَ تبې ژړا انګولا
او د فقیر ګل چغې دخان کا نیے زړهٔ نرم نهٔ کړے شو - دَ
جمعه ګل فریاد رو دو په کمېدو شو .... فقیر ګل دَ
پلار سرته ولاړ وُو ژړل ئې - داسې ئې ژړل چې ورسره
ناستو خلقو هم ژړل د جمعه ګل تبې هم ژړل اُو ورسره
ئې ګرېوان هم سیرې ویرې کړے وُو - دَ سرو ښتهٔ ئې
هم په موټو موټو را شوکولې وُو - ډېره دَ غم ننداره
وه خو .... دخان غصه نهٔ سړېده او ځنګه به سړېده
جمعه ګل څهٔ وړه ګستاخي خو نهٔ وه کړې - ډېره لویه
ګستاخي ئې کړې وه - او ددې دومره لوېې ګستاخۍ
سزا هم دغه ده چې جمعه ګل ددې تیکې دَ لاندې ساه
ورکړې چې صباله بل دهقان دَ خان دَ داسې بې عزتۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولو جرأت ونه کړي ..... او چې ښه ساعت تېر شو نو جمعه ګل یوه سلګۍ او وهله او..... فقیر ګل یتیم او فقیر ګل مور کنډه شوه.

انا لله و انا الیه راجعون

پښېماني

(اسو پلے) تېر ماښختن وُ ۔ شومه دم وه ۔ په تاخ کښې دَ شړشمو
ډيوه تته تته بلېده ..... دَ ډيوې تورو تورو لوګو
په کوټه کښې دهند وکار جوړ کړے وُ .... شمشېر ډېر
کوشش اوکړو څو خدائے خبر چې دَ هغۀ دَ سترګو نه
خوب ئې کوم خوا تښتېدلے وُ ..... هغۀ ډېر کوشش
اوکړو چې دَ سپېغو دا خبره دَ خپلو مغزو نه اوباسي
......چې "لاس دې آزاد چې څۀ کولے شې اوکړه" ......
ډېر کوشش ئې اوکړو چې دا خبره هېره کړي دَ خپلو مغزو
نه ئې اوباسي خو ...... خو نۀ ئې اونۀ کړو ۔ دَ شمشېر په
سينه کښې دَ سپېغو خبرې اور بل کړے وُ ۔ ډېر سوچونه
ئې اوکړۀ ۔ دَ زړۀ سره ئې ډېرې صلاحګانې اوکړې خو هېڅ
په حساب ئې پوهـ نۀ شو چې څۀ اوکړي ... کومه لار
اختيار کړي ... خودکشي اوکړم؟ خو ...... چې په کټ
کښې په خوا بۀ خوب اوده ماشومانو باندې به ئې نظر پرېوتو
نو ..... خودکشي؟ ..... زۀ خودکشي اوکړم؟ ..... ځان
اووژنم؟ چې دَ خلقو دَ پېغورو نه خلاص شم؟ خو.....
دا سرې خولې ماشومان چا ته پرېږدم؟ ...... دوئي به

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه کوي ؟ دوی به څه خوري ؟ دوی به بیا په دوکوڅو
کښې لوغرېږي ؟ دوی به بیا خپږونه غواړي ؟ ......
نه نه زه خودکشي نشم کولے - زه خپل ماشومان بچي په دو
کوڅو کښې لوغرېږو وته نشم پرېښودے -
(اسویلے) په تاخ کښې بیله دیوه هم هغسې بلېده - د دیوې
توره لوګې داسې ښکارېده لکه چې د شمشېر د سینې نه راوتې
ساړه ساړه اسویلي د دیوې د لوګو سره یو ځائے شوي
دي ..... هلته د دیوې باتۍ سوزېده او دلته د شمشېر
په سینه کښې اور بل و - د انتقام اور - د دشمنۍ اور -
د بېغورۍ اور - په شته جاېداد کښې شمشېر د ناداری ژوند
تېرولو - دغه د ناداری ژوند چې نوره نشو تېرولے -
هغه نوره ناکام نشو کولے - او د سپڅوره دې خیرې چې
"لاس دې خلاص که څه کولے شې نو ....."
دې خبرې خو شمشېر دې ته تیار کړو چې یا ځان او وژنې او
یا د زور په مرۍ زور کړي او خپله حصه ترې نه قبضه
کړي .... شمشېر د ځان سره کړل دېبل ... "په شته جاېداد
کښې دې زما بچي لوږې تېروي - ولې په دغه جاېداد کښې
کښې زما حصه نشته ؟ ولې نشته ؟ نو بیا ؟ په ټول جاېداد
سپڅوري ولې خپته اچولې ده ؟ زه به ..... خپل حق اخلم -
ان که د سر په بدل وي نو هم - او دلته د روښتي پار په
بوګنوڼلې خاموشۍ کښې شمشېر د خپل کټ نه راپاسېدو....

کړه دننه يې کښې اوږدې ته او ټوپک يې ښي اوږې ته واچولو -
..... ماشومان په خوږه خوب اوده وو - د دنيا د حاله
بې خبره ...... د خپل پلار د ارادو نه ناخبره په خوږه
خوب اوده وو - شمشېر په ماشومانو يو نظر واچولو....
د ماشومانو مور هم ټوله ورځ جامې وينځلې وې، هغه هم
د ځان د حاله بې خبره په خوږه خوب اوده وه ....
په تاخ کښې بلېدونکې ډيوې ته يې يو نظر اوکتل - ډيوه
په سلګو وه - په آخرنو سلګو ..... او شمشېر ته هم خپله
ساه څنګه لنډه لنډه او راښکلې ښکاره شوه،

شمشېر داسې محسوسوله چې لکه د دې ډيوې سره د ده ژوند
تړلے دے - دا ډيوه په سلګو نه ده بلکه د ده ژوند په سلګو
دے - او چې څنګه دا ډيوه په سلګو سلګو کښې مړه شي دغسې
به زه هم په سلګو سلګو کښې مړ شم - ....
خو زه ......؟ زه پښتون يم - زما په مټو کښې زور شته -
زه به داسې په آسانه توره اوال نه غورځوم - په سلګو
سلګو کښې مرګ به زما د پاره پېغور شي ......زه يو د
سپېغور پېغور لمبه لمبه کړم نو صباله به زما بچي د ټول
کلي پېغور څنګه اوزغملے شي - نه نه زه خپل بچي د
پېغورونو په سومبو سورې کېدو ته نشم پرېښودے - کوم
څيز چې زه د خپل ځان د پاره غوره نه ګڼم هغه څيز څنګه
خپلو ماشومانو ته په ميراث کښې پرېږدم - ځکه چې د خپلې

لمنې نه د سپفور د پېغور داغ د ټوپک د شپېلۍ نه
به وتې ګولۍ والوځوم ځم چې د سپفورې په سرو وینو
د خپلې لمنې داتور داغ د تور نه سور کړم .... سور داغ
تک سور لکه سور ګلاب (خندا) شمشېر د کرکې او نفرت نه
ډکه خندا اوکړه او لاړو د کوټې نه او وتو - د تېرو تک تور
څادر په ټول کلي را خور ؤ - یوه یو ګنوونکې خاموشي وه -
لکه چې د کلي ټول خلق د مرګ په خوب اوده وو -
سپي هم ټوله شپه د غپېدو نه پس په بهوسارو او د
پلا لې په سنګړونو کښې اوده وو - شمشېر په تندو تندو
قدمونو کوز کندي ته روان ؤ - په زړه کښې ئې د انتقام
اور په قدم قدم لمبه کېدو - د زړه حرکت ئې تېز شو و -
نبضونو ئې ټوپونه وهل سا ئې لنډه لنډه کېده او
چې څه وخت شمشېر خپل منزل ته ورنزدې شو - د سپفو
د کور لویه دروازه ورته ښکاره شوه نو ده ټوپک د اوږې
نه را کوز کړو - چار چاپېره ئې ورله ډک کړو چې ..... په دې
کښې د نزدې جمات د منارو نه د لوئې الله د لویې کلیمه
الله اکبر په لوړ سپېکو کښې په ټول کلي کښې خوره شوه،
مُلا د سحر په بانګ ویلو شروع اوکړه شمشېر پښه نیولے
شو - خدائے خبر چې ولې نن د سحر بانګ د شمشېر په زړه کښې
یو نوے طوفان را پورته کړو - نن خو د سحر بانګ دغه دنیا
بدله کړه ..... څومره خوږ بانګ دے څومره زړه راښکونکے

آواز دے - ملا بانګ وېښلو او شمشېر د خپلو احساساتو په سينه لاهو وه ..... خو خدای خبر چې څه چل وه چې نن د بانګ شمشېر په دې حقيقت باندې پوهې کړو چې دا دُنيا فاني ده - د دنيا ژوند د شمشېر څو ورځې دي - د دې دنيا هر څيز فاني دے - دا هر څه به د انسان نه دلته پاتې شي - دوه لاس او دوه پښې به تړې نه روان شي خو د دې باوجود هم څنې څنې انسانان د حرص په خړ سېلاب کښې لاهو شوي دي - د دې باوجود هم يو انسان راپاسي او د بل انسان په مړيه چاړه راکاږي - يو زور راپاسي د بل زور د چو د خولې نه نوړيه راوُشوکوي يو زور راپاسي د بل زور سينه د ټوپک په ګولۍ غارغار کړي ؟ څومره ظلم دے ؟ څومره زياتې ده - هم د ځان سره او هم د خپل بال بچ سره ..... د شمشېر زړه وېرې ونيوو ..... رېږدېدے پرې راغلو - هغه زړه چې څه شېبه اګاهو د نفرت او انتقام په لمبو ګړغنده شوے وه - د سحر بانګ هغه لمبې مړې کړې - هغه اوږې پخ کړو - شمشېر خپله اراده بدله کړه ...

نه نه زه به هيڅ کله د جاېداد د پاره د ورور په سينه کښې د ټوپک ګولۍ سره نه کړم - زه به هيڅ کله خپله تورسرې ورنداره کونډه نه کړم - زه به هيڅکرې خپل وريرونه په لارو کوڅو کښې نو ګرېو نه ورنکړم - خير دے که زما بچي نهر وي، خير دے که زما په جاېداد

زما مشر رور قبضه کړې ده ، ورور څوک دے ؟ زما رور دے کنه ؟ د رور ښځه څوک ده ؟ هم زما بهابي ده کنه او د سپفور بچي هم زما بچي دي کنه - رور زما رور دے - زما وينه ده - زما متې دي - نو ...... خپله وينه هم څوک په خپله تويوي - خپلې متې هم چرې څوک د خپل ځان نه پخپله بېلوي ؟ ...... نه نه داسې نۀ شي کيدے - داسې به هيچرې اونۀ شي - زۀ به هيچرې داسې اونۀ کړم ......

سپفور د مزکې آمدن ټول خو پخپله کيږه کښې نۀ اچوي - په خپلو بچو او خپلې ښځې باندې ئې خرچ کوي - نو ..... اے ناپوهه شمشېره د سپفور اولاد کښې ستا اولاد نۀ دے - د سپفور د اولاد خوشحالي کښې ستا خوشحالي نۀ ده ؟ ..... خبر دے که سپفور زما د بچو د خولې نه نوړۍ راشکوې ده ؟ هغه ته به ځان په دې ښۀ ښکاري - خو زۀ ؟ زۀ به هيڅ کله د سپفور ماشومان پړو دو کوڅو کښې لوغړېدو ته پرې نۀ ږدم ..... توبه خدايه توبه د دې ناپاکې ارادې په سوچ مې غاړه مۀ بنده وئ - اے لويه خدايه شکر دے زما زړۀ کښې د انتقام اور دې په خپل فضل سړه يخ کړو ..... ځم خپل کورته واپس ځم - خبر دے زۀ به محنت مزدوري کوم او د خپلو بچو پالنه به کوم - څۀ د هر چا جايداد اونه خونۀ وي - زۀ به دا اوګنړم چې زما جايداد هډو ؤ نه - زړۀ دومره بې همته خونۀ يم چې کښې د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچو دپاره به روزي لټم پېړۍ کوئے ـ شکر دے په صورت
روغ یم شکر دے روغ رمټ یم ـ محنت مزدوري به کوم او حقه
حلاله روزي به بچو له راوړم ـ او اوس ......؟ اوس خو چې
په جمات کښې نمونځ اوکړم او دلوے خدائے نه بخښنه اوغواړم
شمشېر دَ سپغوړ دکوټې نه واپس کېدو چې په دې کښې
هغه په قلبې پسې راروان دَ خپلې کوټې نه را اووتو او څهٔ
وخت ئې چې شمشېر ټوپک په لاس اولید و نو پوے شو چې
د شمشېر څهٔ ارادې دي ـ خو .... شمشېر زر ټوپک اوکړ ته
واچولو او ورمنډې ئې کړې ـ سپغوړ ته ورتر غاړه وتو او
په سلګو کښې ئې ورته ټول قصه تېره کړه سپغوړ
هم شمشېر له کلکه غاړه ورکړه او په ژړو ژړو ئې اوژړل...
قلبه ئې راستنه کړه ـ شمشېر ئې لاس نیولے کورته راوستو ـ او
چې ځه غرمه کېده نو ځکه په پولوپټو پړے اېښے وه .....
دَ سپغوړ دَ مزکې نه ئې دَ شمشېر حصه بېلوله ـ او خلق .....؟
خلق حق حېران وُو چې دا څهٔ وو او څهٔ اوشو ـ؟
خو دا ـ دو نو حېرانېږئ هم ـ د انسانانو په سینو کښې خدائے
پاک د غوښې زړونه پېدا کړي دي ـ د غه د غوښې زړونه
نرمېږے هم شي ـ دغه دَ غوښې زړونه پستېږے هم شي ـ په
دې زړونو کښې الله تعالیٰ مینه محبت هم پېدا کړي دي ـ خو
کاش چې مونږ دَ غوښې په دغه پوټو کښې په خپل صبر او
خپلې حوصلې سره دَ مینې او محبت او دَ جذبات راوبېښ کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان چې موږ د زهرو په ځای د ګوړې نه کار واخلو چې موږ په خپل عمل سره یو ظالم په خپل ظلم او یو زیاتي کوونکی په خپل زیاتي پښېمانه کړو. په خپلو ناړا موټي نادمه کړو. په خپلو بدو یې شرمنده کړو.

خواے رو نړو زما یوه خبره د خپل ذهن پسکې پورې اوتړئ. زما یوه مشوره د خپلې لارې مشال کړئ نو بیا اوګورئ چې ستاسو ټولې ګرانې آسانېږي اوکنه. ستاسو ټول نفرتونه په مینې او محبت باندې بدلېږي اوکنه. ستاسو ټولې دشمنۍ په یوې خوږې درنې او نه شلېدونکې ورورولۍ باندې بدلېږي اوکنه. او هغه مشوره دا ده چې

اے رونړو د هر قدم د پورته کولو نه آګاهو د هغې په انجام باندې فکر اوکړئ. که چرې یو قاتل په دې خبره په سره سینه سوچ اوکړي چې د هر قتل انجام د پهانسۍ تخته ده. د هر قتل سزا دوزخ دے. نو زما په خیال چې هیڅوک به قتل اونه کړي. دغسې د هر غلط قدم انجام شرمندګي. رسوائي او پښېماني ده نو بیا د پښېمانه کېدو نه څه فائده. هغه د رحمان بابا خبره چې

ه تیر ساعت په مثال مړے د لحد دے
مړي چا دي ژوندي کړي په دنیا

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

"اِنتقام"

(اسو یلے) ژوند .... رو ژوند .... یو څو ورځې ژوند .... دَ شمېر یو څو ګهړی ژوند .... دا ژوند که دېر خوږ دے نو په ځنې ځنې حالاتو کښې دېر تریخ شي .... سره دَدې ظاهري رنګینو - سره دَدې دومره هنګامو - په حقیقت کښې ژوند تریخ دے .... دا بیله خبره ده چې مونږ خپلو ځانو نو له تېر ورکوو - خپلو زړونو له دهوکه ورکوو - په زور په ژوند کښې هنګامې را پیدا کوو - رنګینئ را پیدا کوو - ګني حقیقت دا دے چې ژوند تریخ دے .... شته دَدې دنیا په مخ کښې یو انسان داسې هم چې دهغهٔ په زړهٔ به څهٔ غم نهٔ وي ؟ دَهغه په زړهٔ کښې به څهٔ ارمان نهٔ وي ؟

هر څوک ناقلاره دي ...

غریب ناقلاره

امیر ناقلاره

کونده ناقلاره

تورسرې ناقلاره

دَ اولاد خاوند ناقلاره -

بې اولاده ناقلاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دنیا په مخ هرڅوک ناقلاره دي - نو بیا، ژوند تریخ شو که؟
په دې تریخ ژوند کښې ځینې وخت داسې حالات راپېښ شي
داسې واقعات راپېښ شي چې ژوند زهر شي کنه پرشي -
جماله ببو مې یاده شي - ښځه مې یاده شي - هغه سروهلې بروهلې
جماله هغه لیونۍ سپېلنۍ جماله - هغه چې هروخت به راوتره اوتره
وه - هغه چې هروخت به لکه د پارې ناقلاره وه ..... ولې؟
رونړه د ولې جواب ډېر دروند دے - ډېر بوګنوونکے دے -
د ولې جواب خو د انسان په زړه کښې پرهرونه جوړوي نو
بیا .... ؟ بیا به درته زه څه اووایم چې جماله ولې داسې ناقراره
وه - ولې داسې لیونۍ سپېلنۍ وه - ولې یې شوندو داسې
پوستکي نیولي وو .... تاسو ته نه ده معلومه چې د جمالې په
زړه کښې اوربلېدو اود اورد غولمبو د هغې په شوندو
پارونه جوړ کړي وو - جماله د انتقام په اورکښې سوزېده -
د هغې په زړه کښې د انتقام اورپه غرغندو و ..... او انتقام
... د چا نه؟ دیو داسې څیز نه چې هغه خبره له شوې کولے -
د دغه څیز د جمالې د شوندو په پارو څه کار نه و - نو
بیا هم جمالې بېو د یو سور په حیثیت د دغه بې زبانه څیز
نه داسې انتقام واخستو چې د دنیا د پاره یې یو مثال پرېښودو -
څه اووایمه جمالې .... چې ستا دا قدم ګني خودکشي وه -
ستا دا انتقام ګني ګناه وه ... ته نه زه ستا دې قدم ته، دې
انتقام ته خودکشي نشم وئیلے - تا خودکشي نه ده کړې -

جمالې بیو خودکشي نه ده کړې - جماله خو شهیده ده - شهیده - ځکه
چې هغه مور وه - هغې د اهر څه د مورولی د جذبې نه د پرېږدې
مجبوره تیا د کبله کړي دي - د زوئ .... د ظلمي زوئ ناګهاني
مرګ د هغې دماغ مفلوجه کړې وه - هغه ئې لیونۍ کړې وه ...
څوک څه خبر دي چې دیوې مور په زړه کښې د اولاد د پاره د مینې
او محبت څه جذبات وي څوک نه دي خبر چې یوه مور په خپل
اولاد څومره مینه وي ..... او چې څوک نه دي خبر نو را دې
شي د جمالې بیو د لیونتوب نه دې ځان خبر کړي - د هغې په انتقام
دې ځانونه پوهٔ کړي ، او بیا دې دا فیصله او کړي چې د هغې
دا انتقام کني خودکشي وه ؟

جماله ! زموږ د کلي یوه سپین سرې بوډۍ - زموږ د کلي یوه
غیرتي پښتنه بوډۍ - د دغې بوډۍ ظلمي زوئ و چې
لونګ ئې نامه وه - روښو د لونګ د ژوند قصه به درته نه
کوم - د دې خبرې د کولو هم څهٔ ضرورت نشته چې لونګ
مور څنګه لوئ کړے و - په څهٔ شوا خون ئې لوئ کړے و - جمالې
ته لونګ په غېږ کښې یتیم پاتې شوے و - او د خپل کنډتون
دا ۲۵ کاله دې صرف د لونګ په دا هې کړي وو - هر دي
خدمتونه ئې کړي وو - په دې طمعه چې لونګ به مې خدائے
لوئ کړي - او زما ټول ارمانونه به اوړوي .... د جمالې
په زړهٔ کښې ارمانونه ټوټ په ټوټ پراته وو - او کله کله به
چې ځان له ناسته وه نو د ارمانو نو تنسته بوده به ئې دا برابو وله -

او يوه ورځ هم داسې د تصور او په دنيا کښې د ورکې جمالې ترغوږو دا آواز راغلو " لونګ په سينه کښې ډوب شو"
.... دې آواز د جمالې د نيا د سترګو په رپ کښې دړې وړې کړه -
د مور د پاره دا آواز د شين آسمان تندر و چې په جمالې راګوزار شو -

او نړۍ ! زړه درته د جمالې د هغه چې واره چغو - هغه د ليونو په رنګې ترکوره او ترکوڅې ليونۍ ليونۍ منډې
هغه چې په مخ سر وهلو ئې را باندې کړې - هغه چې کسپوان ئې څيرې وېرې کړو - هغه چې د سر وېښته ئې په موټو موټو او شوکول - دا ټوله نقشه درته په الفاظو کښې نشم بيانولې - ځکه چې ما سره دومره دردونکې الفاظ نشته چې د هغې د سپېرو سپېرو کوکارو نقشه پکښې راځائې کړم - ما سره داسې په غم لړلې الفاظ نشته چې د جمالې غم ته ئې وراغوندم -
ما سره دومره حوصله هم نشته چې زړه درته د هغه وخت او هغه موقعې حالات په زور زړ بيان کړم -
يو زړه جمالې ته اوسې چې راشه ته هم سينه ته څوپې کړه چې د زوې سره ستا هم د لاش هډوکې پته او نه لګي - چې د لونګ سره سم ستا غوښې هم د سينه کبان او خوري - چې مور او زوئې دواړه په يو رنګ مرګ مړه شو - خو جمالې د زړه سنه ټپوس او کړو چې زما دا عمل به د لونګ سره د مينې او همدردۍ د پاره کښې د اظهار حق اداکړي ؟ او دا حق که اداشي نو زما

په زړه کښې چې د انتقام کوم اور بلېږي دا به کني سوړ شي؟ نه دا اور داسې نه سړېږي۔ دا اور به صرف د انتقام په ذريعه سړېږي۔ او نن ... زه دې کلي د خلقو په مخکښې قسم خورم چې زما لونګ په اوبو کښې مړ شو زه به پس له دې نه تر مرګه پورې د اوبو څاڅکے د حلق نه تېر نه کړم.... جمالي قسم اوخوړ۔ او د دې قسم نه پس د لونګ مور د اوبو کټورے شونډو ته نږدې نه کړو۔ ورځې تېرې شوې، هفتې تېرې شوې خو د جمالي د حلق نه د اوبو څاڅکے تېر نشو۔ ژبه ئې داسې اوچه وه لکه لرګے۔ لکه د سادړن لوټه.... آخر تر کومه پورې۔ خلقو ډېر کوشش اوکړو چې جمالې له يو ګوټ اوبه اوڅکي خو جمالي نه د چا منت منلو او نه زارې ...... آخر تر کومه پورې...

تر کومې پورې به غمځپلې مور د تندې مقابله کوله۔ تر کومه پورې به د خپل قصد پوره کولو د پاره د ژوند سره په بزولو وه۔ آخر حوصلې جواب ورکړو۔ د حالاتو د مقابلې د پاره توان ختم شو۔ د زنکدن علامې شروع شوې۔ جمالي حق ته سترګې اونيولې نو په داسې حالاتو کښې د مالت يوې زنانه د اوبو جام د جمالي شونډو ته اونيولو ..... خو د لونګ مور د اوبو جام له ټېله ورکړو۔ او په سترګو سترګو کښې ئې دغه ښځې ته اووے چې ..... زما په غېرت پورې خندا مه کوه زما د انتقام په لاره کښې اغيکي مه پيدا کوه ..... پرېږده چې زه خپل قسم پوره کړم۔ پرېږده چې زه خپل انتقام واخلم....

او بيا څو لحظې نورې تېرې نو جمالي خپل قسم پوره کړو۔ جمالي خپل انتقام پوره کړو۔ مرګ له غاړه غړې ورغله خو څاڅکے اوبه ئې د حلق نه تېرې نه کړې۔ او هغې د اوبو نه د خپل لونګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدل واخستو -

(اسو پلے) اے دَ میانو زامنو څهٔ پوے شوی ؟

دَ مور مقام درته معلوم شو ؟

دَ مور زړهٔ درته معلوم نه شو ؟

لږ په خپلو ګریوانونو کښې سرونه ښکته کړئ او د خپل هغې عمل جائزه واخلئ کوم چې نن صبا زامن دَ میاسندو سره کوي -

اے دَ ځوانۍ په نشه مستو زلمو تهٔ نهٔ کوئ کو رے دَ مور سره ضد ونه قصد ونه نهٔ کوئ - مور نهٔ خفه کوئ - مور سهٔ نړوئ - دَ مور د خفګانی سره به درنه الله خفه شي دَ مور په ژړا باندې عرش په لړزان شي .... دَ مور ډیر لوئے مقام دے ډیره لویه درجه ئې ده - دَ کومې مور دَ پښو لاندې چې جنت وي نو دهغې درجه او مرتبه ګنې دهرچا نه اوچته نشوه .... ؟ مور ډیره مقدسه هستي ده - او ددې مقدسې هستی عزت او احترام په هر اولاد باندې لازم دے - بلکه فرض دے - او کوم اولاد چې دا فرض ادا نهٔ کړو نو خپل آخرت ئې خوار کړو - خپل ځان ئې دَ دوزخ د ملبو حقدار کړو -

اوښکې

(اسویلې) روښتې پاروُ - مُلا لا بانګ نهٔ وُ وَیلې - ټوله دنیا په خوږهٔ خوب اوده وه .... چُپه چُپیا او بوګنوُونکې خاموشي ..... نهٔ د سپوږمیاں او نهٔ دچرګ چیغې آواز - کله کله به د یو نیم چرګ آواز په دې خوشې بېهده یا کښې تر لرې لرې پورې خور شو او زما د ویرې نه خور ووس زړګې به په څهٔ قدرې راغونډ شو .... د اوبو وارې وُ - یوُم په اوګه پېښې ابله پښې تُند تُند پېتېې ته روان وم - لادرا ته سمه نهٔ ښکارېده - په خپل دلیل تلم .... چې لوېې ادېرې ته اورسیدم نو ..... څه فریاد غوږو مې تر غوږ و شو .... او فریاد ..... زړهٔ بوګنوُونکے فریاد - د پېښو لاندې نه مې مزکه اوتښتیده - زړهٔ مې په درزېدو شو - په ځائے اودریدم - کلیمې مې په ځان چُف کړې - باباګان مې را اولړزول - په دې ادیره کښې زهٔ څو ا هم څو څو ځله ویریدلے یم - دا ډېره درنه ادیره ده - دلته غیب عالم ډېر زیات دې .... ځکه خو چې ما فریاد واورېدو نو د پسندې واخستم - دکوکښې شاته کښېناستم او غوږونه مې د فریاد په لوُرې اونیول ..... فریاد .... د ښځې فریاد معلومیده و د زړهٔ دَتل نه راوتې فریاد .... په هر فریاد کښې بې شمېره طوفانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاریدل - ما داسې محسوسوله چې لکه په دغه وخت کښې د اُدیرې
کانې بوټې وُنې غنې هر څهٔ په فریاد وُو - داسې معلومیده
چې لکه شپه دا فریاد نور نشي زغملے نو ځکه داسې په منډه منډه
مخ په وړاندې روانه ده اوُ د صبا سترګه د دې فریاد د اوریدو
د پاره په بوګنبد ونکو قدمونو رو رو ساه نیولې را روانه ده.....
زه هم هغه شان غلے ساه دا ښکلے د کوکښې شاته ناست وُم - شپهٔ
ساعت تیر شو - رڼا رو رو دا خوریده - په خوا اوُ شا جماتونو کښې
د سحر بانګونه شروع شول - خو زما په ښنو کښې لا هغسې دم نهٔ
وُ ..... چې رڼا ښهٔ را خوره شوه نو رو رو په آرام د فریاد
په لورې روان شوم .... فریاد اوس کم شوے وُ - څهٔ ګورم
چې د یو قبر د پاسه یوه ښځه په سره جوړه کښې چې لاسونه
ښنې ئې په نکریزو سره وُو خوره وره پرته وه - زړهٔ مې یو درزا وکړو -
په سترګو مې تیاره را غله ..... دا ؟ دا خو د شیرین قبر دے -
د ځوانې مرګ شیرین - د نیمه خوا شیرین - د مور پلار د اِکې
یو زوے شیرین - هغه شیرین چې تیره شپه ئې د وادهٔ ډولۍ کور
ته راوړې وه - چې مور پلار ئې په وادهٔ د خپل زړهٔ ارمانونه
رژولي وُو .... هغه شیرین چې د جاڼې د یو نظر کتو د پاره ئې
په کلونو انتظار کړے وُ ...... نن هغه شیرین د جاڼې د یو نظر کتو ته
مخکښې په دې خوشې بیابان کښې د خاوړو د دې ځلي د لاندې په خوږهٔ
خوب اوده دے - ماته سمد ستي د شیرین د وادهٔ شپه را په مخکښې شوه -
څومره خوند وُ د شیرین په وادهٔ کښې .... څومره په خوشحالۍ

خوشحالۍ سره د شيرين د ولس داوړلې وه او بيا د واده په شپه
هغه ترتېر ما سخته پورې شيرين په حجره کښې د دوستانو سره
څومره خوند تاک کپ لګولے وُ - او بيا مونږ هغه کورته په تلو
مجبور کړو - چې څه څوک په ستا په انتظار کښې وي .... شيرين
سُسکے غونډې شو او کورته روان شو - په تُند و تُند و قدمونو
..... د هغه کورته ډېره تادي وه - د هغه په زړهٔ ډېرې خبرې
وې چې جالې ته يې کول غوښتل - څه ګیلې هم وې او څه مانې
هم - څه وعدې هم وې او څه لوظونه هم - ډېرو خبرو - ډېرو
سوالونو او ډېرو تپوسونو د هغه په زړهٔ کښې دغ دغ جوړه
کړے وُ - هم په دغه سوچونو کښې هم په دغه فکرونو کښې د جالې
د ديدن خوږې تلوسې يې په زړهٔ پورې ځغښتې بيولے روان وُ، چې
شيرين خپل منزل ته ورنزدې شو - چې خپلې کوټې ته ورنزدې شو -
نو ناګهانه درې دزې اوشوې - هغو په ورومبې دز شيرين پرځې
دا پرېوتو - جوړې د زړهٔ په سر لګېدلے وُ - د هغه زړهٔ په سر چې
کوم د جالې د ليدو د پاره ناقلاره وُ - چې کوم په دغه وخت کښې د
مينې محبت د جذباتو ته لبرېز وُ ، د هغه زړهٔ په سر شيرين اولګېدو -
او چې د حُجرې خلق ورورسېدل نو هغه يوه آخرنۍ سلګۍ اووهله
او په دغه سلګۍ کښې هم د هغه په شونډو د جالې نوم وُ - ......
شيرين سا ورکړه - د زړهٔ خبرې په زړهٔ کښې پاتې شوې - نه يې
د جالې مخ اوليدو او نه يې ورته د خپل زړهٔ خبرې اوکړې .....
د شيرين مور لکه د لېونو لامنډې کړې - پلارې سرتور سر -

اوښکې ایله پرېښې راغلو .... او .... جماله ؟ جماله هم په سره
جوړه کښې پښې ایله پرېښې او سرتورسر د شیرین سرته ولاړه وه
د جمالې سپین په مزکه پروت وُ په مرګ ئې هم په شونډو مسکا خوره
وه - لکه چې جمالې ته وائې چې " اے نادانې پېغلې خفه کېږه مه -
په دنیا کښې د هېڅا ټول ارمانونه نشي پوره کېدے ..... دغه
یو ارمان مې بس وُو چې پوره شو - او ته په سره ډولۍ او سره
جوړه کښې زمونږ کره راغلې - او نور ..... ؟ نور ملاقات به په
صفه جهان کښې کوُو - کوم ځائې چې نهٔ غم شته او نهٔ مصیبت -
کوم ځائې چې نهٔ قصد شته او نهٔ حسد - کوم ځائې چې د دوُو مینو
ترمینځه څوک دېوالونه نشي ودرولے" ..... جماله غلې ولاړه وه ....

ټول کلي د ځوانې مرګ

شیرین په ناګهانه مرګ د غم اوښکې تویولې - خو جماله غلې وه -
د مزکې غېږ ته تو خو د جمالې نه .... دغې په سترګو کښې اوښکې نهٔ
وې .... حېرانه وه چې دا څهٔ وُو او څهٔ او شول ؟ دا زهٔ کوم ځائې
وم - کوم ځائې ته راورسېدم او په کوم ځائې کښې پاتې شوم ..
او غونډۍ په مزکې کښېناسته - د شیرین په وینو لړلے سرئې په
غېږ پټ ون کښېښودو. څو شګه سونګه کښېناسته .... پکار ده چې
په دغه وخت کښې جمالې په ټول ژړلے وے - پکار ده چې د
شیرین په وینو لړلے مخ جمالې په خپلو ډېرو ډېرو اوښکو وینځلے
وے خو .... د جمالې په سترګو کښې چې اوښکې نهٔ وې نو څه مغې
ژړلے هم نشو ..... او چې څهٔ وخت شافه بیو او وې چې جماله

سپیره ده، دومره سپیره چې ددې سره د شیرین د پاره دود او شکې
هم نشته .... د جاڼې په زړه تیاره راغله --- یوه تیره کړیکه
یې اوده له او یې هوښه په شیرین راپرېوته .... د شیرین
مور پلار ناوې جاله د لاس پښو نه اونیوه او یو خوا ته کټ کښې
یې ورواچوله -

رونې! ډیر د غم ساعت و ..... سمه د قیامت شپه وه -
سباله ماښام چې کېږي و نو د شیرین جنازه پورته شوه. د ځوانې
مرګ شیرین جنازه - د مور پلار د اکې یو زوی جنازه - د یوې ښځې
د زلمي جنازه .... مور پلار په وزه خوله ژړل - هرچا ژړل -
ټول کلي ژړل - نو جاله .... ؟ جاله هم هغسې ګونګه سونګه وه -
جنازه پورته شوه ... شیرین خاورو ته اوسپارلې شو .... قبر
یې جوړ شو او هم هغه د واده ځمکې په قبر او غوړولې شوه ....
خلق د کلي زوړ نه سرونه کلي ته واپس راغلل -

او اوس .... ! اوس دا هغه د یوې ښځې ناوې جاله ده چې بېګاه
یې ټوله شپه د شیرین په قبر تېره کړې ده - زه وروان شوم -
ما وے چې راپورته یې کړم او ورته اووایم چې اے د اکې "یوې ښځې
ناوې" خه بس دے کور ته لاړه شه -

"مرې چا دي ژوندي کړي په ژړا"

نو چې زه ور نژدې شوم نو جاله لکه د لیونۍ د قبر سره خبرې کولې
.... "شیرینه - بې وفا شیرینه! ده خبرې دې هم را سره او نه
کړې او لاړې - دا ده ستا هغه مینه؟ دروغژنه چې مینه دې

بیا لیلے نشوه نو لا څي دي څه له کولي ؟ بې وفا دومره ځوبه را ښکاره شوے وے چې د وادهٔ په څهرو کښې خوږ لیدلے قدرله وے نیمه خوا زلمیه داسې زړه سوړ شوي - زړهٔ سپیره دي چا ته پرېښودم -

شیرینه ماخو د ځان سره د ارمانونو یوه لویه دنیا راوړې وه - ماخو ځان له د خوشحالو یوه لوئے محل جوړ کړے وُ - بې وفا څنګه دي د سترګو په رپ کښې زما د ارمانونو دنیا ورانه ویجاړه کړه -

شیرینه ! یو دوه خبرې راسره اوکړه صرف دوه خبرې چې دا زړهٔ مې په لږ غوندې ډاډه شي - ستا دې د څپل وادهٔ په دغه څهرو قسم وي کومې چې اوس ستا په قبر غوړېدلي دي - ستا دې زما د ښنو لاسونو په نکریزو قسم وي شیرینه چې دوه خبرې راسره اوکړه - دوه خبرې - دوه .... جمالې یوه سلګۍ اووهله اود سلګۍ سره دیوې شیبې تاوې ښخه وه - او چې اومې کتل نو په سترګو کښې یې دوه غټې غټې اوښکې لکه ملغلرې اوېزان وې -

(راسوېلے)

رونو ډېره دردناکه ننداره وه - زړهٔ مې غوښتل چې په چغو چغو اوژاړم زړهٔ مې غوښتل چې لاړشم شافعې ببو راولم او ورته اوښایم چې جماله سپېره نهٔ وه - راشه اوګوره د جمالې د سترګو نه اوښکې راتوې شوې داسې اوښکې چې تو له ادیره یې اولړزوله ، داسې اوښکې چې قیامتونه پکښې پټ وُو -

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپې

لکه چې نن سېند بيا په غورزنګ دٔ - شل کاله وړاندې چې کوم سېلاب راغلے وٓ او د کوم سېلاب په وجې چپې چې ملاله د ځان سره راوړې وه - لکه چې هغه سېلاب نن د هغې په سينه کښې بهېدو او د سترګو نه ئې روان وٓ -

د دوؤ ميا شتو ماشوم ناجوړه زوئے د ملالې په غېږ کښې پروت وژړېدو - د دېرساعت نه ئې او چې سلګۍ وهلې څو اوس داسې غلے شوے غوندې وه ملاله نهٔ د ځان د حاله خبره وه او نهٔ د زوئے د حاله - په مزکه ئې پرلت وهلې وه او زوئے ورته په غېږ کښې پروت وٓ - د ملالې ګرېوان پرانستے وٓ - بېبس سر - خېر نه څنګه - داسې معلومېده چې لکه د ملالې ګرېوان هغه زوړ پرانستے وي - کوم چې د سحره راسې د هغې په سينه کښې الوتو - خدائے خبر چې په هغه خبره کښې څهٔ وو کومه چې ګلدين نن سحر هغې ته کړې وه - او کومه په چې کله هم هغه ملالې ته او کړه - نو د هغې زړهٔ په ئې ناقلاره کړو - د هغې د نيا به ئې تباه کړه - باران - سېلۍ او طوفان په راغلو او د ملالې د سترګو نه به روان شو - د ملالې قرار - صبر او هغه لږه

ډېره تسلي کومه چې د ماشوم زوئ په وجه د هغې زړهٔ
ته وه. هغه هر څهٔ به د سترګو په رپ کښې په طوفان
کښې لاهو شو. خو ګل دین د هر څهٔ نه بې پرواه د افیمو
په نشه کښې نیم ویخ او نیم اودهٔ وُ. هغه د هیڅ نه
نهٔ وُ خبر. ګل دین موچي وُ. په کلي کښې به یې د زړو پېزار
مرمت کولو. د افیمو نشې د هغهٔ نه په ځوانه ځوانۍ
کښې بوډا جوړ کړے وُ ...... ملاله په پېغلتوب د
ګل دین د شکي طبیعت او سخت مزاجۍ نه خبره وه. او کله
کله به چې د کلي پېغلو د ګل دین د سخت طبیعتۍ ذکر
ملالې ته اوکړو نو هغه به ورته مُسکۍ شوه او
جواب به یې ورکړو چې خیر دے د وادهٔ نه مخکښې هر
زلمے داسې وي او چې وادهٔ اوکړي نو بیا ...... بیا به
کهٔ خیر یې هر څهٔ سم شي ...... او د وادهٔ نه پس څهٔ
موده ګل دین سم دم وُ .. د ملالې سره یې ډېر ښهٔ تعلق
وُ خو رو رو هغه بیا په زړهٔ لار روان شو. سپکې سپورې
ستغې خبرې او ترټل. هر وخت یې په نهٔ څهٔ خبره بدې
ردې ویل د ګل دین عادت شو. او یوه ورځ خو یې چې
ملاله په نهٔ څهٔ خبره راګیره کړه او وې وهله نو د ګل دین
په دې زیاتي د ملالې زړهٔ ته لویه صدمه اورسیده ...
او بیا دا څهٔ یوه ورځ نهٔ وه بلکې وهل او ټکول د ملالې
تقدیر شو. دې ټولو نا رامو ته ملالې غاړه اېښودلې وه.

دا هرڅه هغې زغمل څو ...... یو دا خبره؟ دا خبره هغې
نه شوه زغملے دا هغې نه شوه برداشت کولے .... هغې دا
منله چې هغه په ماشوم والې سینه کښې د سیلاب یو چې
چپې د ځان سره راوړې وه - خو دا هغې دا یقین وُ چې
هغه .... « هغه » نه ده څه چې ګلدین وائي .... ملالې د
ګلدین دا خبره نه شوه زورېدے - او هر کله به چې هغه
ملالې ته دا خبره اوکړه نو د ملالې به د خپل ځان نه هم
زړه تورېدو او د ګلدین نه به هم ورله کرکه ورتله .....
په دې اکښې شک نشته چې د ماشوم د پېدا کېدو نه پس د
هغې مینه روس تقسیم شوې وه - د ګلدین زور زیاتے ئې د
ماشوم زوے په مینه کښې را نغښتلې وه - خو د دې باوجود
هم د ګلدین دا خبره نه د هغې د پاره ښه وه نه د ګلدین
د پاره او نه د هغوي د ماشوم بچي د پاره ښه وه ......
هر څو که د ملالې د ګلدین سره هغه هومره مینه نه وه نو
چې څو او وه څو ..... بیا هم خاوند خو ئې وُ کنه؟ ملالې نه
غوښتله چې خاوند ورته څه داسې خبره اوکړي چې هغې له
پرې د خپل ځان - خپل خاوند او د خپل ماشوم زوے درد
وارو نه کرکه ورشي - خو هغه پوهه وه، هغې خاوند
نه شو منع کولے - ملالۍ به د ګلدین نه دومره ویرېده چې
د هغه په مخ کښې به ئې په زوره ساه هم نه اخسته ......
نن سحر هم هغه چې د کوره وتو نو په نه څه خبره ئې په

ملالۍ دا باندې کړې ښه ځي اووهله او په تلو کښې ځي د
ږېږي غوندې تېره لهجه کښې اووې "حرامونې" او د
دې ټکي په اورېدو د ملالۍ په زړه هغه تیارهٔ راغله
کومه چې دېره طوفان د را تلو نه اول راځي .... ګلدین لاړو
د کوټې نه اووتو - او ..... طوفان راغلو .... سېلاب
راغلو - کوم سیند چې د ملالۍ په سینه کښې غورځنګونه
وهل هغه د ملالۍ د سترګو نه روان شو .... چیچې ځې
وهلې ..... د سحر نه ما ځیګر شو څو طوفان دکمېدو یا د
اودرېدو نوم نهٔ اخستو ..... کېدے شي چې دې چپو هغه
لاهو کړے وے - څو په دې کښې ځي د دروازې د لرې کېدو
آواز تر غوږ وشو .... د ملالۍ د زړهٔ درزا په زیاتېدو شوه -
د هغې خیال وُو چې جوړ موچې ګلدین راغلو، او خدائے خبر
چې ولې نن د هغهٔ را تلو کښې ملالۍ ته خپل مرګ ښکارېدو
.... څو .... جوړ هغهٔ نهٔ وُ دروازه هوا لرې کړې وه - په
کور کښې کوټه روښهٔ نهٔ وې - د جمالۍ سره فکر شو چې د هغهٔ
د را تلو نه مخکښې د سیند نه یو منګے اوبهٔ راوړي
نو بیا به کټے شي ..... هغې ما شوم زوے په ژړا په کټ
کښې پرېښودو او منګے په سر د کوټې نه اووته د وادهٔ نه
پس دوه کاله اوشول چې ملاله هم په دې لاره سیند ته د اوبو
د پاره څي راځي .... نن خدائے خبر چې څهٔ چل وُو چې منګے په
سر په دې لاره روبوله روانه شوه نو خپل پښه غلتوب ورته

را مخکښې شو - په پېغلتوب هم ملاله څه مالداره نه وه -
ولې بيا هم دا لاره داسې شاړه او داسې سپېره خو نه وه -
دوه کاله اګاهو به چې ملاله منګے په سر د نورو جينکو سره
په دې لاره راتله نو خپل ځان ورته دومره بې وسه
او مجبوره نه ښکارېده، ځکه چې د ګلالين خيال او د
ګلالين سره د ژوندون د پسکي په تړلو هغې ته ځان د
نورو همځولو جينکو نه ډېر شسته من او ښکاله ښکارېده
خو هغه ټول خيالونه او خوبونه خو نن دروغ ثابت شول..
.... دا ولې؟ او ولې؟ په جواب به ملالې لا سوچ کولو چې
مخامخ سند ښکاره شو - چُپ چاپ ځلې غلې .... او خاموش
خاموش بهېده ... ملالې زر زر په تادۍ منګے ډک کړو او
په تُند و تُند قدمونو کور ته رادوانه شوه او چې کور ته را غله
نو ماشوم يې ډېر ژړلې وُو - ځکه چې اوس يې د ژړا په
ځاے او چې سلګۍ وهلې .... ملالې منګے په کونج
کښېښودو - ماشوم يې را واخستو خپلې سينې ته يې راجوخت
کړو او يوه اوږده ساه يې وا خسته د ماشوم سينې ته په
راننوتې کولو د هغې زړه ته ډېر اطمينان ورسېده و - هغې
داسې محسوسوله لکه چې د هغې خوږ وور زړه را ټول غونډي
شو ماشوم هم داسې ملالې په خپلې سينې پورې نيولے وُ
چې په دې کښې ګلالين موچي د پښو د وچه په لاس په کوڅه
را ننوتو - او د راتلو سره يې په مړاوي آواز اووے .....

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ننه کار نهٔ وُ درا غلے - بس دومره پېسې مې کتلي وې چې ځان له مې اخیستم او د چاښو د پاره مې دا پېسې دا وړل ‹‹

ګلدین په دالان کښې خپل د موچې توب د سامان صندوقچې کښېښودو او د پښو دوچه ئې ملالۍ له ورکړه او ورته ئې اووې چې زهٔ حجرې ته لړ ځم چې راشم نو بیا به چاے څښم ...... ملالۍ دوچه د ګلدین نه واخسته په چارګي ئې کېښوده او بیا ئې ماشوم په غېږ کښې واخوستو او د سوچونو او فکرونو په سمندر لاهو شوه ..... په دې کښې پښتو دا غله د پښو دوچه ئې پرېمخې د چارګي ته راګزار کړه ..... پسې توے شول او د ملالۍ سره غم شو چې اوس به څهٔ کوم - اوس به چاے د څهٔ نه څکوم - اوس کهٔ ګلدین راغلو او خبر شو چې پسې د مزګي خوراک شول نو هغه خو به ما مړه کړي - هغه خو به په دې تېر ما سختن ما د کوره اوباسي - او چې د کوره مې اوباسي نو زهٔ به چرته ځم - زهٔ به کوم خوا ته ځم - زهٔ به د چا کوره ځم -

وخت په منډه منډه روان وُ تېرېدو - ملاله هېڅ په حساب نهٔ پوهېده چې څهٔ چل اوکړي ... په دې کښې ئې خپلې سینې ته پام شو - ماشوم نا جوړه وُ ټوله ورځ کښې ئې سینه نهٔ وه څښلې ..... سینه ئې ډکه وه - د ملالۍ سینه ډکه وه ..... هغې هرو نور سوچ اونهٔ کړو خو دوچه ئې راواخسته او زر زر ئې دواړه سینې په

دوړې د کښې تشنې کړې - پښتې ئې په نغري سوره کړه ....
او په څهٔ ساعت پس چې ګل دین د حجرې نه را غلو... په
کټ کښې، کښېناستو نو ملاله په مړو مړو قدمونو لاړه - پیالې
او چائے جوش ئې راوا خستل او ګلدین ته ئې په مخکښې کېښودل-
ګلدین پیالې ډکوله او پیالې به ئې تشوله - ملالې په کښېنه
سترګه ګلدین ته کتل .... د هغې زړهٔ غوښتل چې را پاسي او
د ګلدین د خولې نه پیالې راوُشوکوي او ورته ووایي چې
ګلدینه مهٔ کوه .... دا څهٔ کوې - دا چائے مهٔ څښه دا چائے
چې په کومو پیسو کښې پخې شوي دي هغه پیسې په تا حرام
دي - خو..... ملالې له به دومره زړهٔ چا ورکړے وے - دا
تولې خبرې کهٔ د هغې زړهٔ غوښتلې نو هم کولے نهٔ ئې
شوې کنه ..... د هغې په زړهٔ یوه تیاره تله او بله
راتله ..... سوچ ئې کولو چې دا څهٔ وُو او څهٔ را پېښ
شو- دا نوې غمونه کښې لږ وُو چې دا نوے غم ئې د خپله لاسه
خپل ځان له راپیدا کړو ..... ساک ترې نه سیلۍ اوړے
وُ - ماشوم هم د لوږې د لاسه الوت بلون کولو - په ژړا
ژړا ئې زړهٔ ستړے شو - ګلدین ډېر صبر اوکړو خو آخر
صبر ئې تمام شو. او په سختۍ سره ئې ملالې ته اووے ...
څهٔ له ئې ژړه وې پیسې ورکړه کنه".... پیسې؟ پیسې ورکړم
د څهٔ پیټرې ورکړم ..... دې سینې ته ئې واچوه کنه"! ....
په سینه کښې څهٔ دي - تا چې کوم پیسې راوړلې وو هغه

ښېښو ټوټې کړل - او ماتاله چاپې د خپلې سينې په ښو کښې
پټې کړې - هن ! ګل دين د کټ نه را ټوپ کړو - بخته د کټ
سره نژدې ښخته پرته وه - هغه يې را وچته کړه او چې را
خطا يې کړه نو ملاله څو ځله شوه څو د ماشوم د سر نه يوه سره
داره د ملالې په مخ خوره وره لاړه .... ماشوم اول يوه
ټپه کسريکه او بيا يې څو سلګۍ اووهلې او غلې شو - ملالې
د زوې د سر نه د وينې دارې چې اوليدې نو بې هوشه په
مزکې پرېوته - او ګلدين ؟ ګلدين را پاسېدو - ملاله يې د
څو ښتنې نه اونيوه را وچته يې کړه - د هغې مخ په وينو
لېت پېت وه او په داسې حالت کښې ګلدين ورته اووې چې
يو - دوه - درې - ته په ما طلاقه يې - څه او څه د دې
کورنه چې کوم څوا دې څو شه وې لاړه شه ..... او ملالې
خپل ماشوم زوې را پورته کړو او نيغه سيند ته را غله -
په سيند کښې سيلاب را غلې وُ - سيند په غور زنګ وُ څپه
به راتله او څپه به کښېناسته ... په دې کښې يوه څپه
را غله - د نورو څپو نه لويه ډېره لويه - او ملالې
ته داسې ښکاره شوه چې لکه د غه څپه د دې مور وې هغه
مور چې د دې پېدلې نه وه - چې د هغې په سينې دې جسرې
لوبې نه وې کړې - دې داسې محسوسه کړه چې د غه
څپې خپله غېږه خوره کړې ده او ملالې ته وايي چې اے
د دنيا غمونو ژبلې لُورې را څه چې زه دې له په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غېږ کښې ځای ورکړم او ملالۍ خپل زوی په سينې پورې کلک
ونيولی د غه چيچې ته ځان او سپارلو او د غه لوېيې چيچې ملا له
په خپلې غېږ کښې وا خسته او لاړه په قلاره شوه . او ملا له
دَ سترې ژوند دَ ستومانو نه دَ ټول عمر د پاره خلاصه
شوه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

اِنسان اَوْ انسانیّت

(اسو پیلے)   ..... دَدې دنیا په مخ ډېرداسې زړونه شته چې

ډېرو غمونو پیکښې تنها کې جوړې کړې دي ـ

ډېرداسې انسانان شته چې دَ هغوي زړونه

دډېرو غمونو دلاسه

سُوري سُوري او غار غار دي ـ

ډېر داسې پلاران شته

چې په ژړا ژړا ئې سترګې کوغالوته ړېږوتې دي ـ

ډېرې داسې میندې شته

چې په ژړا ژړا ئې دَ سترګو تور په سپین بدل شوي دي ـ

ډېرې داسې تورسرې شته

چې دخپل ځوان خاوند په ناګهانې مرګ ئې ځواني دَخاورو

سره خاورې شوې ده ـ چې ارمانونه ئې په اورستي شوي دي ـ

خو په ژړا دچا قسمتونه چرې نه دي بدل شوي ـ

مړي چرې په ژړا نه دي ژوندي شوي ـ

ارمان چې دَګلاب غوندې ښکلو او ښائسته ځواني مرګانو

دَخپلې بودۍ مور

دَ خپلې زړه چاودې مور دَ خپلې غم ژبلې مور دَ زړه نه ـ

دَ زړهٔ دَ تل نه راوتے فریاد اورېدے شوے

هغه فریاد چې عرش ئې په لړزان کړے وهٔ -

چې فرښتې ئې هم په سرو سترګو ژړولې وې

ارمان چې دَ ګلاب په رنګ شهیدانو غوندې

دَ پلار دسترګو نه بادوان هغه سېلاب لیدے شوے کوم

سېلاب چې دَ سترګو په رپ کښې جهانونه غرقولے شي، کلي او

ښارونه ورانولے شي -

ارمان چې دَ ګلاب په رنګې

شیمه غوندې شاه زلمو غوندې دَ خپلو کونډو تورې سرو

هغه سلګۍ اورېدے شوې

چې کومې سلګۍ دَ اورېدونکو په زړونو کښې زخمونه او

پرهرونه جوړوي -

اے دَ خپلې مور دَ سترګو توره ګلابه

تهٔ کښې دخپلې غم ځپلې مور فریاد نهٔ اورې

اے دَ خپل پلار دَ زړهٔ ټکوره ګلابه -

تهٔ کښې دَ خپل بوډا پلار دَ سترګو نه روان

دَ رنګو رنګو اوښکو سېلاب نهٔ وینې

اے دچا تورسرې دَ ژوند ملګرې په ګلابه تهٔ دخپلې تورسرې

دَ پرهر پرهر زړګي نه دَ زخمي زخمي زړګي نه راوتے فریاد

نهٔ اورې -

اے بے غمه ګلابه دغه سلګو غوندې ټول کائنات په لړزان کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه فریادونو څو عرش په لړزان کړے دے.

دغه د پلار د سترګو او ښکے څو کالونو ژړونه هم او به او به

کوي او ته......؟

ته بیا هم غبږ نه کوې،

ته بیا هم خاموشه شوندړې پروت یې!

ګلابه خدائے ګواه دے چې تا څو به د پردو په سترګو کښې اوښکې

نشوې لیدے.

خدائے ګواه دے چې تا به د نجیلۍ مور په تندي کښې د خفګان

ګونجې نه شوې لیدے.

ته به د پردو پلارانو دپاره دادو وې

ته څو به د پردو تورو سرو دپاره دلاسه وې

نو بیا اوس؟

اوس ولې دا سې غلے پروت یې

اوس دې ولې دا سې د صبر ځادر اغوستے دے؟

اے د بې غمه په خوابه خوب اوده شهید ه سر را پورته

کړه او اوګوره چې غمونو او خفګانونو دې د مور په تندي

کښې څه چې په ټول مخ کښې یې کندې کپرې جوړې کړې.

ستا څو د پلار څو هم ستا غم په خپل ناتوان زړه بورې ځنت

نیولے دے. په هرځا ستا ګمان کوي

د هرځا په مخ کښې ستا نقشونه لټوي

څو ګلابه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے ښکلیه ګلابه !

ستا د تندي د نقشونو په شان نقشونه موندل خو ګرانه

خبره ده ـ نا ممکنه خبره ده ـ

ځکه چې ستا د تندي نقشونه خو

د رحمت فرښتو په خپل لاس جوړ کړي وو

نو ستا پلار خو د ورکي په شکل کښې دے ـ او په دې شکل

کښې ئې د هر څه جائزه واخسته هر تندي ته ئې ښه په

غور او کتل د هر انسان جائزه ئې واخسته

خو ګلابه ستا په رنګې څه د بل چا نشته

خو ګلابه ستا په رنګې تندے د بل چا نشته

ستا په رنګې نقشونه هډو د بل چا کېدے نشي

نو ځکه زهٔ درته دا وایمه چې ستا پلار به

ستا د تندي د نقشونو ارمان د ځان سره قبر ته یوسي ـ

زهٔ دا منم چې مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي

کهٔ مړو د پلار کو نښې ملا چرې پېدا شوے

کهٔ مړو د مور پر هر پر هر زړهٔ چرې کتے شوے

کهٔ مړو ته د خپلو تور سرو خېرې ګرېوان او بېر سرونه نښکاره

کېدے شوے نو د مور فریادونو به ګلاب وختې راژوندے کړے وُ ـ

د پلار د سترګونه روان د اوښکو سېلاب به ګلاب وختې

د قبر نه په راوتو مجبور کړے وے خو ګلاب په دا سې خوب

اوده شوے دے چې هغه د پلار د سترګونه د اوښکو روان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سېلاب نهٔ ویني - چې هغهٔ ته د خپلې تودې سړې څېرې کړېوان
او بېره سره نهٔ ښکاري - چې هغه خپلې خوږې مور له د یوې خبرې
جواب هم نشي ورکولے - ارمان چې ګلاب صرف دوه خبرې د مور سره
کړے وے .

چې د مورې تسلي شوے وے
چې د مور ناقلاره زړهٔ ئې لږ په قرار شوے وے

ګلابه ستا مور ستا په قبر باندې هره ورځ څهٔ د دې د پاره اوښکې
نهٔ څڅوي چې کنې ته دې د قبر نه راپاسې او ددې د زړهٔ دا وران
ویجاړ کنډر کور دې بیا آباد کړې ستا مور دا هم نهٔ غواړي چې
ته دې بیا زړے ماځیګر مسکے مسکے په کوټه را ننوځې او د
مور زړهٔ دې دربانډې بیا راتوول شي .

ګلابه ستا مور هم لکه د نورو میندو په رنګ مور ده
ددې هم په زړهٔ کښې بس اکې یو ارمان دے
یو داسې ارمان چې د پوره کېدو نهٔ دے
تو څهٔ اوکړي د خپل زړهٔ نه مجبوره ده
د خپلو جذباتو او احساساتو نه مجبوره ده
ډېره مجبوره ده .
ځکه خو هره ورځ ستا قبر ته ناسته وي
ژړا هم کوي او فریاد هم
دعا هم کوي او تپوس هم
چې ګلابه بچیه سر راپورته کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او مالک د دواؤ، صرف دَ دواؤ خبرو جواب راکړه -

نو بیا اوده شه خپر دے

بیا درسره زهٔ دا لوظ کوم

چې بل تپوس به درنه نهٔ کوم

بیا به دې دَخوب نه نهٔ راویښوم

پچیه صرف دومره قدر له راته اووایه

چې په کولیر، دَ زړهٔ دَسر د پاسه خونهٔ وے لګیدلے هَن ؟

تهٔ خو زِ شوے خو نهٔ وے هَن ؟

چې تا سڈکے وهلې نو خپله مور دې یاده کړې وه ؟

تا دا وئیلي وو چې " وئ مورے مړ شومه "

تا ته مور زار شه پچیه ! تا زما انتظار ولې نهٔ کولو

مرګ ته دې داسې تادي وه چې خپله مور هم درنه هېره وه -

په دومره اوږد سفر داسې بې تپوسه لاړې -

تا خو به دَ مور نه دَ تپوس نه بغېر بهر قدم هم نه اخستو

کلا به ! سر را پورته کړه پچیه

دا تمول حالونه راته په یو ساه اووایه

نو بیا خبر دے اوده شه

زهٔ درسره دا لوظ کوم چې بیا به ستا مور

ستا په قبر اوښکې نهٔ څڅوي -

زهٔ درسره دا وعده کوم چې بیا به

ستا مور ستا په آرام کښې خلل نهٔ اچوي

بیا به ستا مور د ښېل خدای نه دا سوال کوي
چې ما هم تا سره سنګرے کړي - او دلته
تا سره نږدې - ستا په څنګ کښې او ده شم
چې زه هم راشم او په دې خوشې بیابان کښې - د مړو په دې قبرستان
کښې تا سره څنګ په څنګ او ده شم - او چې داسې اوشي، چې ما هم
خدای مړه کړي، چې زه هم تا سره په څنګ کښې ښخه شم - نو زما
زړه ته به څومره تسلي اوشي - او ستا څوک ورور زړه به هم زما
په راتلو دا ټول غونډې شي - کنه ګلابه .... ؟

زویه ! په دې خوشې بیابان کښې - په دې تکو تورو شپو کښې
په دې سیلیو ګلیو او طوفانونو کښې - په دې غرمو په دې تمرونو
کښې څوک دې داسې یواځې پرېږدونشي ......

رونې - څوېږي رونې ! د ګلاب د ژوند دردېږ لې قصه به
دا وخت نه چېړم . د هغه د شپه سړي توپ پاتې به هم دا
وخت نه اړوم - د هغه د ځوانۍ صفتونه به هم نه کوم دا
خبره به هم پرېږدم چې ګلاب په خپله سینه کښې د یو انسان زړه
لرلو - یو داسې زړه چې پکښې د هر چا د پاره د مینې محبت او همدردۍ
نه سیوا بل څه نه وو -

زه صرف دا تپوس کوم چې بیا ولې د یو پښتون د ټماچې نه ورځې
ګولۍ، د دغه څوانېږي انسان په سینه کښې سرې شوې -
بیا ولې یو تش د نامې پښتون را پاسېدو او د دې عظیم
پښتون او عظیم انسان په پاکو وینو ئې خپله لمن داغداره کړه -

د گلاب غوندې انسانان هم کېږي د داسې عمل لائق وي د گلاب غوندې
پښتون سره هم کېږي څوک داسې د کوکې او نفرت نه ډک سلوک
کوي ..... ؟

او ..... ! ډېر داسې ناپوهه پښتانه شته - ډېر داسې د
ناپوهه پښتانه شته چې هغوئ د بدګمانو او شکونو په څر سيلاب
کښې لاهو شي ! او د گلاب غوندې د نېکو او خوږ خوږو انسانانو
په وينو خېټې منګولې سرې کړي -

نه پوهېږم چې دا لاکومه پښتو ده - دا لاکوم غيرت دے - زه
خو د داسې خونړو دے اقدام ته پښتو نشم وئيلے زه خو د دغه
ظالمانو دې حرکت ته غيرت نشم وئيلے - داسې قدم خو د پښتو او پښتون
ديپاره پېغور دے - دا حرکت د بزدلۍ او بې غيرتۍ يو ژوندے
ثبوت دے - ځکه چې گلاب انسان وه ..... بني آدمان خو د دې
مزکې په مخ بې شمېره دي خو انسانان پکښې د شمېر دي - نو د
يو انسان وژل خو د انسانيت وژل شول -

نه پوهېږم چې دا خلق ظالمان، انسانان ولې وژني ؟
اے ناپوهو پښتنو انسانان مه وژنئ ..... انسان کورے ډېر
په مشکله پيدا کېږي .... د يو انسان نه په لکهونو بني آدمان
قربان شه - د يو انسان نه په لکهونو بني آدمان ټوټے شه -

رونړه دغه عظيم انسان - دا د پاک زړه خاوند - دا د مينې
محبت او شرافت مجسمه گلاب، .... د نن نه څلور کاله آگاهو
يوه ورځ ..... د ماښام په څره کښې .... سترے ستومانه په تندو

تن و قد مونږ د ښارنه کورته راروان وو - داسې معلومېده
لکه چې د ګلاب نن کورته ډېره تادي وه - خدائے خبر چې څه
چل وو خو نن د ګلاب زړه څه بې واره غوندې درزېده و - په
سوچونو او فکرونو کښې ورک ګلاب وئے چې څومره زر چې کېدے
شي چې کورته اورسم ...... او څه وخت چې د کور کښې شهید
ته راورسېده و نو ...... دړې ډوبې ډزې اوشوې دړې
ګولۍ د تمانچې د شپېلۍ نه راووتې، او د ګلاب په سینه کښې
ښخې شوې ...... ګلاب راپرېوتو ...... ګلاب یو څو لتې
او تپکولې - ګلاب یو څو فریادونه اوکړل - او بیا .... بیا د
مور نیازبین زوئے یوه سلګۍ اووهله او د همېش د پاره
غلے شو - ...... کلي ته خبر لاړو - خلق په یو قوّ راوچلېدل -
ټول راغلل - واړه - زاړه ښځې او سړي ټول راغلل ......
په دغه ښځو کښې یوه د ګلاب مور هم وه - دغه مور سرتور
سر او پښې آبله پښې داسې کوڅې راروانه وه لکه چې د ملا
تیر ئې مات شوے وي ...... او واقعي چې د ګلاب د مور د
ملا تیر د تمانچې دړو ګولو دړې ځاینه چپ چور کړے وه ....
مور راغله - خپل نیازبین زوئے ئې چې په وینو کښې ککړ
اولید و نو ...... رونو هغه نقشه زړه نشم بیانولے داسې
الفاظ زما سره نشته چې زړه د ګلاب د مور د لېونتوب حالت پکښې
احاطه کړم - ډېره دردناکه موقعه وه ډېره بوګنوونکے لمحه
وه - ...... د ګلاب مور لکه د لېونو بې واره او بې اختیاره چغې

او وهلې .... لوېو ژړل ماشومانو ژړل. ښځو ژړل - هرچا ژړل
...... خو په ژړا څوک چې مړي نه دي ژوندي شوي - مور د
خپل زوئے، په وینو لړلے سر په خپل پښتون بانډې ایښودلې وه -
او په ژړا کښې یې د ګلاب سره داسې خبرې کولې ..... زما ځوانې
مرګه ګلابه ته څو څه جرم نه وُ کړے چې ظالمانو درله دومره
لویه سزا درکړه - ته څو چې څه لیدلي وو هغه دې په عدالت کښې
ویئلي وو - چې څه دې لیدلي وو هم هغه ګواهي دې ورکړې وه - نو
د حقې وینا کښې دومره لویه سزا وي"......

روښو! د ګلاب مور اوس هم ژوندۍ ده - د ګلاب تور سرې
بچي یې او د ګلاب بوډا پلار اوس هم ژوندي دي څلور کاله د ګلاب
د مرګ اوشول - په څلور کاله کښې په دې کور کښې بیا د چا په شونډو
خندا راخوره نه شوه هغه ورځ شوه او دا ورځ شوه چې د ګلاب
د مور د سترګو اوښکې اوچې نشوې د پلار فریادونه او د
ګلاب د تور سرې آهونه ساړه نه شول -

خو اے د ګلاب پاکې مورې اوښکې دې اوچې کړه - اے
د ګلاب بابا غلیه پلاره فریادونه دې په قلار کړه - او اے
د ګلاب پښتنې تور سرې آهونه دې بس کړه - ګلاب مړ نه دے
..... بنې آدم مړ کیدے شي خو انسان نشي مړ کیدے - ګلاب انسان
وه - یو داسې انسان چې چا د دنیا خلقو له - د دې کلي او محلت خلقو
له د انسانیت سبق ورکړے دے - ګلاب پخپله یو مینه وه - یو
محبت وه یو خلوص وه، نو مینه او محبت چرې هم نه مري -

خلوص او شرافت هیڅ کله نه مري ......

. بختورې دي هغه مېندې چې د ګلاب په رنګ زامن يې زېږولي دي. بختور دي هغه پلاران چې د ګلاب غوندې زامن يې لوی کړي دي. بختورې دي هغه تورسرې چې د ګلاب غوندې د ځوان انسان د څښتن توب نوم ورپورې دی ..... او ځکه خو زه دا وایم چې ګلاب ژوندی دی. هغه به ژوندی وي تر هغه وخته پورې چې تر څو پورې د دې کلي د دې علاقې په پښتنو هم ژوندي وي. او ای شهیده ګلابه د شهادت دا لوړه مرتبه دې مبارک شه زموږ دا ایمان دی چې ته پخوا خپل خدای په خپلو رحمتونو کښي نغښتلی يې. نو ای خدای بخښلیه ګلابه جنتونه دې مبارک شه.

دوه یاران

~ عَلَمه یو تر بل ځاربن ئ

دنیا فاني ده میلمانهٔ دي صورتونه

او دنیا فاني ده د دنیا صورتونه د ساعت ګهړۍ میلمانهٔ دي

هیڅ پته نهٔ لږي چې ساعت له څه شي ګهړۍ له څهٔ شي - هیڅ چا ته

نهٔ ده معلومه چې زهٔ به ترسبا پورې ژوندی یم او کهٔ نه - ترسبا

پورې څهٔ چې دا هم چا ته نهٔ ده معلومه چې زهٔ دا ساه، یو ځل

په خوله او یا سم نو چې دا به بیا زما وجود ته واپس هم راشي که نه

نو..... څومره بې اعتباره دی ژوندون؛ ځکه خو هوښیارانو

ټپه کړې ده چې ~

عَلَمه یو تر بل ځاربن ئ

دنیا فاني ده میلمانهٔ دي صورتونه

نو راځئ چې لږ د دنیا د حالاتو جاج واخلو، د دې خلقو اندازه

لږه واخلو - راځئ چې اوګورو چې دا د دنیا خلق ترڅومره حده

پورې دیو بل ته قربانیږي - څومره کسان دي چې زړونه

یې د انسان او انسانیت په مینه کښې ناقراره دي - څومره کسان

دي چې د بل په غم غمژنه دي - او د بل سره په زړهٔ کښې مینه

محبت او همدردي لري - په سلو کښې یو کس به کښې داسې وي، یه

زړو کښې به یو کس ګنې داسې وي چې دهغه په زړه کښې د هر چا
د پاره، د نورو انسان د پاره، صرف مینه او صرف محبت وي؟
..... زما په خیال نو نا ممکنه ده - زما په خیال نو ناشونې ده .....
نشته او نه زمونږ په زړونو کښې مینه نشته، زمونږ په زړونو
کښې همدردي نشته .... مونږه دوستي کوو، مونږه تعلق ساتو،
مونږه ورور ولي کوو، خو دا دغه دوستي، دغه ورور ولي او د
دغه تعلق مزے دومره کچه وي، چې صرف "په مهٔ قهریږه مهٔ وشیږه"
نوطونو باندې او شلیږي - ددې دوستي مزے دومره کچه وي چې
په ډیره معمولي خبره هم په منځ دوه ځایه شي -

دا حمد او ګلاب مثال مې په مخکښې دے، .... د ګلاب هغه غار
غار سینه او دا حمد هغه مات ختے به مې هیرنشي - او څنګه به مې
هیرشي، که ګلاب په شکل او نامه ګلاب وه، نو احمد هم ترې څهٔ
کم نهٔ وه، دا حمد په زلمي توب کښې هم د ګوتې ایښودو ځاے
نهٔ وه .... دا دواړه زلمي همزولي وو، دواړه د دوه ویشتم کال
په څو کاټ قدمونه ایښودلي وو، دواړه دیو کلي وو، دیو کندي
وو، او دواړه یاران هم وو، .... شپه ورځ چې یو ځاے ګرځیدل -
یو ځاے کیناستل او یو ځاے پاسیدل وو .... دواړه نبهٔ دوستان
وو، ډیر نزدې دوستان .... ددغه خوږو دوستانو په یو
کوڼتره جهګړه شوه، صرف په یو کوڼتره - احمد وے چې
زما په بنیره ناسته وه او ګلاب وے چې زما په بنیره ناسته
وه ..... خبرې کړ مې شوې ..... او دغه ګرمې خبرې ګرمیدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرېدې چې جهګړه ترې نه جوړه شوه، او په دغه جهګړه کښې احمد
دومره تاؤ وا خستو چې لاړو کورته ټوپک ئې راوړو ..... او خپل
خوږ دوست، د چوتې یار، هغه چې شپه ورځې به یو ځائے کرځېدل،
د هغه ګلاب په لړمون کښې د غوګین غبرګې ګولۍ سرې کړې او ګلاب
لکه د ټوپورلندې او چورلېدو، په زمکه راپرېوتو او لکه د حلال کړې چرګ او پرړېدو
..... لاړو احمد د یوې کونترې د سره خپل دوست قربان کړو .... د ګلاب مور
سرتوره را غله .... په زوئے راپرېوته ..... د ګلاب خوېندې په
ژړا اشکولا را غلې، په ګلاب راپرېوتې د ګلاب ماشوم دور د
دنیا د حالاتو نه ناخبره د ګلاب سرته ولاړ وهٔ. او په ماشومه خوله
ئې لالا لالا کول. ماشوم څهٔ خبر وهٔ چې لالا د کونترې په تس
کښې لاړو. د خپل دوست دلاسه ..... ارمان دے چې د غه وخت نو
دا مزکه چاؤدلے وے، ارمان دے چې د غه وخت نو د آسمان نه کا ڼې
ورېدلے وے، خو .... نهٔ مزکه روچاؤده، او نهٔ د آسمان نه کا ڼې
اوورېدل خو په چا چا به مزکه چوي. په کومه کومه واقعه به
د آسمان نه کا ڼې ورېږي. دا کښې صرف ګلاب وهٔ چې خپل دوست
د زړهٔ په سر اوویشتو، نه ..... دا سې ډېر ګلابان احمدیانو د زړهٔ په
سر ویشتلي دي او لا به ډېر احمدیان راپاسي او ډېر ګلابان به د
یوې کونترې د سره زاره وي، ... نو ځکه خو نهٔ مزکه چوي
چوي او نهٔ د آسمان نه کا ڼې ورېږي .... لاړو ګلاب د دنیا ته
تېر شو، .... ځواني ئې خاورې ایرې شوه ..... مور هم ورله د وادهٔ هغه
جوړه راوا خسته چې کومه به ګلاب د وادهٔ په بیا ننګ اچوله .... او

هم هغه د واده کوله لګنګی ئې ورته په سرکړه چې په کوچې باندې به
ده د واده څهره تسر له ..... د ګلاب مړے ، لکه د واده د زلمي خاوُرو
ته او سپار لے شو ...... راځئ چې د ګلاب د غم داستان د لته پرېږدو
..... پرېږدئ چې د ګلاب مور لکه د لیونو د شپې په خوب کښې ګلاب
ګلاب چغې وهي پرېږدئ چې د ګلاب خوېندې د دور په قبر خورې
ورې پرتې وي ..... پرېږدئ چې د ګلاب پلار د زوئ په قبر هره
ورځ د ګلونو نوې نوې څهره غوړ وي او پرېږدئ چې د ګلاب
ماشوم رور هم د غسې د لالا لالا دېنګښت غږ وي ..... ګورو
به چې ترڅو به د ګلاب مور په خوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي - تر
څو به د ګلاب خوېندې د دور په قبر خورې ورې غوړ په لې وي
ترڅو به ئې پلار هره ورځ د زوئ د قبر د پاره نوې نوې څهر چې
راوړې او ترڅو به د ګلاب ماشوم رور لالا لالا کوي - د مزکې مخ سور
دے هر قسم زخمونه د وخت سره سره پخپله خوله ورولي ......
راځئ چې لږ د احمد خبر واخلو ..... د قاتل احمد د چالاسونه چې د خپل
خوږ دوست په وینو لړلے شوي وو چاچې د څلورو روپو د کونش د پاره خپل
یار وژلے وُ - د غه قاتل احمد پولیس راونیوُ ....
...... لاړه مقدمه شروع شوه ، د دنیا ورځې قصه وه ، په دریمه
پیشۍ کښې احمد شیشن شو - او شیشن احمد ته د پهانسۍ فیصله
واوُروله - او احمد د پهانسۍ په کوټه د ننه کړے شو .... د لویو
لویو فولادي تمبو شاته ، کوم ځائے چې په انسان د دنیا باد هم نۀ
لږې - په هغه ځان له کوټه کښې ز لیمے احمد چې ایله شونډه ئې شنه
شوې وه ، چې په سرئ لا د واده څهره نۀ وه تړلې - چې لا په پیالنګ

نهٔ وهٔ اودرېدلے - چې په ډولۍ پسې ئې چالا آلا نهٔ وې ناري کړې، هغه احمد د پهانسۍ په کوټه کښې بندیوان شو، دَ احمد مور هم د زوئے د څهرې لیدو په ارمان وه، د احمد خوېندې هم دَ زور دَ ډولۍ په طمع وې، د احمد پلار هم دَ زوئے دَ وادهٔ خوشحالي لیدل غوښتل، خو هر څهٔ لاړل تالا ترغه شول، دَ ښکو کوټنۍ دَ سترګو په رپ کښې ورانه شوه، ...... احمد په ژوندوني لاړو .... پلار ئې ډېرې منډې ترړې اووهلې، اپیلونه ئې اوکړل - رحم درخواستونه ئې اوکړل، خو دَ ګلاب خون احمد ته اونه بخښلے شو، او د پهانسۍ حکم په ځائے پاتې شو، ..... تاریخ مقرر شو، چې دَ راتلونکې میاشتې په څلورم تاریخ به احمد پهانسي کېږي - خو احمد لا اوس هم د پهانسۍ په کوټه کښې په دې انتظار ناست وهٔ چې اپیل به منظور شي، خو هر کله چې احمد خبر شو، نو د دنیا د ژوند نه ئې توجه آخرت ته اوګرځېده، احمد په خپلو کړو پښېمانه وهٔ، بې شانه ډېر پښېمانه، د هغه نه د ګلاب څهره د یوې لحظې د پاره هم نهٔ هېرېده - او څنګه به هېرېده؟ ولې ګلاب کښې دَ احمد دوست نهٔ وهٔ، ..... دوست ئې وهٔ، یار ئې وهٔ، خو ..... دَ دې باوجود هم دَ ګلاب قاتل وهٔ ....   رو نو دَ پهانسۍ نه یوه ورځې اګاهو ټول خپل خپلوان د احمد د آخري ملاقات د پاره جېل ته لاړل .... هر چا ژړل .... هر څوک خفه وهٔ .... او احمد؟ دَ احمد په وجود کښې ساه نهٔ وه، تک زېړ لکه کورکمان، غونډه سونډه توره بږیره ئې ساتلې وه، په لاس کښې ئې تسبې وې - څومره ښکلے

ښکارېدو احمد! او ښکلے به ولې نهٔ ښکارېدو، آخر ځوان وهٔ،
زلمے وهٔ .... احمد د ټولو نه بخښنه اوغوښته، د هر چا نه ئې بخښنه
اوغوښته، او چې زغم ئې تمام شو، نو سترګې ئې پټې کړې،
آوازئې ډډ شو ..... ټول خلق سرې سترګې د جېل نه راواپس شول...
رونړو زهٔ تاسوته نشم وئېلے چې هغه شپه د احمد مور، پلار او رونړو
په کوم قیامت کښې تېره کړه ..... توبه خدایه توبه دښمن مې
د داسې شپې نه ساتي - نو مې مسلمان د داسې ورځ نه ساتي د احمد
مور خو ټوله شپه سکه د لېونو وازه خوله اسمان ته نیولې وه، د
احمد خو ېنړو خو ټوله شپه آسمان په سر راخستے وهٔ، یقین
اوکړئ رونړو چې په دغه شپه ټول کلي خوب نهٔ وهٔ کړے ....
خدائے خبر چې په احمد به دا شپه څنګه تېره شوې وي.. چې احمد
له څهٔ وخت د جېل عمله راغلې وي، د شپې په چپه چپیا کښې، چې
ټول عالَم په خوا ب هٔ خوب اوده وهٔ، چې په دغه وخت کښې دوئي
احمد د پهانسۍ تختې ته روان کړے وي، نو چې دغه وخت به
د احمد څهٔ حال وهٔ، چې دغه وخت به احمد قدمونه څهٔ رنګ پورته
کول، چې د پهانسۍ په تخته به څرنګ ولاړ دي - او چې څه وخت
د پهانسۍ تختې د کړک سره مخ په ښکته تلې وي نو چې دغه
وخت به احمد څهٔ وئیلي وي؟ ..... توبه خدایه توبه - یا الله
توبه - یا الله آل اولاد چې د داسې ورځې نه اوساتي - نو مې مسلمان د
داسې وخت نه اوساتي - آمین - سحر په توره خره د احمد مړے کلي
ته راورسولے شو، .... څټ ئې مات وهٔ د احمد مور سور رومال د احمد

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمات ښځې نه چاپېره کړو، زما په خیال چې دا رومال یې مور ساتلے وه،
چې دَ واده د سکرېزو په شپه به پرې احمد له کچه کوته ترې - دَ
احمد مور هم زوے ته دواده جوړه وراغوستوله او د واده ټوله
اوګنګه یې ورته په سر کړل - احمد په کټ کښې پروت وه - په
مخ باندې یې دَ زلمي توب ښکښې نښانې څرګندې ښکارېدې -

دوښې دا احمد مور او خوېندو چې په دغه ساعت، په دغه
وخت څه کړې دي هغه نقشه زه تاسو ته نشم بیانولے - الله دې احمد
او بخښي ..... زه منم چې هغه قاتل وه، خو دَ انسان نه په غصه کښې
قتل داسې حرکتونه کېږي چې بیا په پښېمانه وي - الله دې کلاب
هم او بخښي ځکه چې هغه شهید وه،

خو اے دوښې! اے دَ خوانئ په مینه مستو دوښې - اے دَ
غفلت په خوب اوده دوښې دخدائے خاطر اوکړئ چې لږ ساره ځورئ -
لږ د حوصلې نه کار اخلئ، د انسان وېشتل د انسان وجل که هر څو
اسان دي خو انجام یې ډېر عبرتناک دے - د داسې عبرتناک مرګ نه
دې الله تعالی هر مسلمان ساتي - داشئ په دې خپلو زړونو
کښې مینه محبت راپیدا کړئ دَ انسان سره مینه اوکړئ چې خدائے
درسره مینه اوکړي چې دین او دنیا دواړه موخاسته شي -

—

عالمه یوتوسل زادینئ

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترېور

د زړهٔ پرهرونه که په ژړا رغېدے شوے نو ما به د اوښکو په ځائے په وينو ژړلي وے - دَ زړهٔ زخمونه که په ژړا جوړېدے شوے نو ما به په رښتو رښتو ژړلي وُو - خو دا زما د زړهٔ زخمونه چې زهٔ يې ناقلاره کړے يم - او دا پرهرونه چې زما دَ شونډو نه يې خندا راشوکولې ده دا زخمونه او دا پرهرونه نهٔ په ژړا رغېدے شي او نهٔ په انګولا -

ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې غلطه پښتو شته - ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې انصاف صداقت او مينه محبت نهٔ وي را پېدا شوے - ترڅو پورې چې يو انسان بل انسان خپلې سينې ته نهٔ وي رانزدې کړے نو زمونږ په معاشره کښې قلارې نهٔ شي را پېدا کېدے - سکون نشي را پېدا کېدے - اطمينان نهٔ شي را پېدا کېدے او دما غوندې حساس طبيعت خاوند به تل ناقلاره وي - تل به پرېشانه وي او تل به يې په سترګو کښې دَ غم او افسوس رنړې اوښکې ځلېږي - اے لويه خدايه دا انسان ولې داسې چې مينې شو - دَ انسان دَ زړهٔ نه هغه مينه او محبت ولې داسې اووتل - انسان ولې په حېواني خويونو کښې داسې را ونغښتے شو - انسان خو لا هو حېوان شو بلکه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځني موقعو کښې څو انسان د حیوانیت درجې ته هم راپرېوتو

اے لویه خدایا دا به ترکومه پورې یو انسان د بل انسان
وینې څښي - ترکومې پورې به انسان د انسان په وینو خپل
لاسونه لړي - انسان به د انسان په مرۍ چاړه راکاږي ؟

اے لویه خدایا ته په خپل فضل وکرم سره انسان صحیح انسان کړې -
چې ستا په دې ښکلې او رنګینه دنیا کښې سکون او اطمینان راپیدا
شي - چې دا ښکلې دنیا چې د بد رنګ والي او ګنده والي په لور په
تُندۍ سره روانه ده چې د دې ښکلا قائمه پاتې شي - چې دا دنیا
ستاد مخلوق دپاره د دوزخ په ځائے جنت شي هغه جنت چې هرڅوا
ته پکښې خوشحالي او اطمینان وي - چې هرڅوا ته پکښې مینه او
محبت وي - داسې دنیا چې یو انسان پکښې بل انسان خپلې سینې ته
رانزدې کړي - چې انسان پکښې انسان ته د رور په سترګه اوګوري -
چې یو تربور په کښې بل تربور ته د تربور په سترګه نه بلکه د رور
په سترګه اوګوري تربور زمونږ رور دے - تربور زمونږ
دشمن نه بلکه زمونږ مټې دي - تربور زمونږ دشمن نه بلکه
زمونږ ملاتړ دے - د یو نیکه اولاد هم چرې د یو بل دشمن کیدے
شي - په وینه شریک هم د یو بل وینه تویولو ته تیارېدے شي -
خپله وینه هم څوک تویوي - د خپل رور په مرۍ هم څني څوک چاړه
راکاږي - د خپل تربور سینه هم څوک په ګولو غارغار کوي
نه ... هیڅ کله نه دا خبره عقل او دماغ ته مني چې یو رور دې
راپاسي او بل رور له دې په دې وجه په مرۍ زور کړي چې معاشره

هغه له د تربور نوم ورکړے دے - یو رور دې د بل رور په سینه کښې شپږ ګولۍ ځکه سرې کړې چې معاشرې دغه رور د تربور په کرکجن نوم یاد کړے دے خو د دې دومره دلیلونو باوجود هم د دې دومره حقیقتونو باوجود هم زمونږ په معاشره کښې تربور ته د دشمن په سترګو کتے شي - ولې ؟ ځکه چې تربور مونږ خپل میراث خوړ ګڼو - تربور مونږ خپل سیال ګڼو - او پښتون هرڅۀ زغملے شي خو خپل میراث خوړ نشي زغملے - هرڅۀ برداشت کولے شي خو خپل سیال نشي برداشت کولے - او دا زمونږ د تنګ نظرۍ غټ ثبوت دے - دا زمونږ د ناپوهۍ ژوندے ثبوت دے - دا خبره د دې ثبوت دے چې زمونږ په زړونو کښې بغض دے - حسد دے بدګماني ده - که چرې زمونږ په زړونو کښې بغض او حسد نۀ وے که چرې زمونږ په زړونو کښې بدګماني نۀ وے نو مونږ به تربور ته د دشمن په سترګه نۀ کتل - تربور به مونږ خپل رور خپل خوا خوږے او خپل ملاتړ ګڼلو - خو ارمان چې مونږ د حقیقت نه سترګې پټوو - او زمونږ د حقیقت نه دې د سترګو پټولو عمل ډېرې خونړۍ ورانۍ کړې - ډېرې تورسرې ئې کونډې کړې ډېر ماشومان ئې یتیمانان کړل - او خدائے خبر چې نورې به څومره خونړۍ د کرکې او نفرت په دې تنور کښې ورتېرې - ځکه خو ماله ژړا راځي -

د ډېرې مودې خبره نۀ ده - د کلونو خبره هم نۀ ده - د دوؤ میاشتو خبره ده چې یوه ورځ چې د ماښام نمر په زېړېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو - چې تمرخېل ځخ د تاترې د غرنه د پناه کولو د پاره په تُندى
تُندى ځخ په قبلې روان وُه - مارغان او کارغان په بېړه خپلو
ځيلو چالو ته په الوت وو الغاوُ تلغاوُ ئې جوړ کړے وُه - د مارغانو
په دغه الغاوُ تلغاوُ کښې ملوک خان د جوارو د پټې نه د مېنے په لاس راوُوتو -
په ځولو کښې جب جُوب وُه - په تندې ئې لاس کېښو ځمر پرېوته نه
ته ئې اوکتل - خدائے خبر چې څهٔ چل وُه نن ملوک خان ډېر
ستړے ستړے وُه - په درنو قدمونو د پټې نه را او وتو - لاړو د
لختې په غاړه کښېناستو، اودس چار اندام ئې اوکړو - اوُ هم د
جوارو په پوله ئې د ماښام د مونځ نيت اوتړلو - خدائے خبر چې
څهٔ چل وو څو نن ملوک خان په مونځ کښې د خپل خدائے سره په
خبرو کښې داسې ورک وُه چې ډېر وخت ئې وانخستو - او د مونځ نه
پس ئې يوه لنډه شان دُعا اوکړه ... "خدايا ايمان مې نصيب
کړې" لاسونه ئې په مخ را ښکل او نېغ کورته را روان شو - خدائے
خبر چې نن د هغه کورته ولې داسې تادي ده - ولې ئې ماشوم زوے
سيفور داسې ډېر په زړهٔ راووريدو - لکه چې ډېره موده شوې
وي چې خپل نياز بين زوئے ئې نهٔ وي ليدلے - په زړهٔ کښې ئې
د سيفور سره خبرې کولې را روان وُه او چې د شهيد کنډاوُ نه
را وُړېدو نو ناګهانه د پوددل خان د تمانچې د نلۍ نه سرې ګولۍ
کړ ... ې لمبې، اووتې او د ملوک خان په سينه کښې يخې شوې -
ګولۍ يخې شوې او ملوک خان هم يخ شو - هيڅ ئې اونهٔ وے -
چغه ... له ئې د خولې نه اونهٔ وته صرف دومره قدر له ئې اووے

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خدایا ایمان مې نصیب کړې"

ملوک خان ښه ځوان وه - او دغه ښه او ښکلی ځوان د پوردل خان
تربور وه - تربور! چې موږ ورته د بیرې بوږ وایو - تربور چې
موږ یې دښمن کڼو - د پښتو په لغت کښې تربور د دښمن دویم نوم
دی - حالانکې د خدای په نیت د انسانیت په نیت تربور دښمن نه
دی ورور دی - تربور د بیرې بوږ نه دی ملاتړ دی - تربور د یو
نیکه اولاد دی او د یو نیکه وینه یې په رګونو کښې تږپونه وهي -
خو د دې دومره نږدې تړون باوجود هم پوردل خان راپاسیده
او خپل د تره زوی یې شپږ ورځې اوویشتو - ولې ..... ؟ ځکه چې
ملوک خان په دکه حجره کښې پوردل خان ته خبرې کړې، وې - دیدو
چارو یې منع کړې وه - خبرې ډیرې ښې وې خو کله ملوک خان نه
وې کړې - دا خبرې که بل هرچا پوردل خان ته کړې وې نو خیر
وه خو د ملوک خان دا حق نه وو چې پوردل خان ته یې دا خبرې کړې
وې - ځکه چې ملوک خان د پوردل خان تربور وو - او د تربور خبره
پوردل خان دومره په غصه کړه چې خپله غصه یې داسې اوویسته
چې د تربور په سینه کښې یې شپږ کولۍ سرې کړې -

د ملوک خان ماشوم زوی د پلار د راتلو په طمعه کله کور
کله کوڅې ته تللو راتللو - نن د سپفور هم خپل پلار جوړې د بر
یادیده - ځکه خو یې داسې بې صبرې کوله - خو ماشوم سپفور
نه وه خبر چې د هغه پلار د تربور ولۍ د سره زار شو - تېرماسختن
چې د ملوک خان مړی کورته راوړلی شو نو ماشوم سپفور د پلار لاری

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته په کتو کتو کېنې او دهٔ شوے وه خو په خوب کښې يې ځي او چې
اوچې سلګۍ وهلې ..... جوړې دغه پاک ماشوم په خوب کښې
د پلار د مرګ ټول ننداره ليدله ځکه خو ئې په خوب کښې ژړل -
ځکه خو ئې په خوب کښې سلګۍ وهلې داسې سلګۍ چې د راويښېدو نه پس هم
په خندا بدلې نه شوې - د سپفور ژوند يو سلګۍ شوه داسې
سلګۍ چې ټول عمر به د دهٔ په ماشوم شونډو خوره وي - د
تربورولۍ سلګۍ - د کرکې او نفرت سلګۍ - د غلطې پښتو او غلط
احساس سلګۍ ... الله پاک دې په موږ رحم اوکړي - الله پاک دې
زموږ د زړونو نه بغض حسد او کينه اوباسي - چې دا د تربورولۍ
په ناولو جذبو کښې لټار شوے دنيا په موږ جنت شي - آمين

وړه بابا

(اسویلے) دنیا دغمونوکور دے - او.... واقعي چې دنیا دغمونوکور

دے، که دنیا دغمونو کور نهٔ وے نو نن به سپڼدو ماماد اسې

لېونے سپېلنے نهٔ گرځېدو، نن به سپڼدو ماما د اسې ځېږې

گرېوان نهٔ گرځېدو، .... مال شته خو د سپڼدو ماما جامې

شلېدلے دي - دولت شته خو سپڼدو ماما لېونے سپېلنے گرځي -

ولې؟ د ولې جواب دادے چې دولت گورے دهر مرض دارو نهٔ دے،

دولت دهر مصيبت علاج نهٔ شي کولے - اے په دنيا مېنو رونړو

راشئ دَ سپڼدو ماما د حال نه عبرت واخلئ - اے په

دنيا پسې ايمان خرڅوونکو راشئ دَ سپڼدو ماما دَ قصې نه

سبق واخلئ راشئ او گورئ چې دولت د انسان نه غم نهٔ شي اخستے -

صرف دولت انسان له خوشحالي نهٔ شي ورکولے، بعضې وخت په

شته دولت کښې هم انسان لېونے شي، په شته جايداد کښې هم

انسان بربنډ شي، دخندا شي .... زهٔ تاسو څه نک پوئے کړم

رونړو، زهٔ تاسو ته په کومو الفاظو کښې اووايم رونړو، چې

راشئ، اے په دنيا مېنو دولت ته سجدې نکول پرېږدئ ....

دولت ته ځنگځکې او سلامونه کول پرېږدئ - د دولت د پاره خپل

ايمانونه مهٔ خرڅوئ - خپل اخرت مهٔ خرابوئ د دولت د پاره

خپل ضمیر ونه مه ځخړي کوئ، ځکه چې دولت هیڅ څهین نهٔ دے، دولت هیڅ نشي کولے، دولت د انسان نه هر غم نهٔ شي اخستے، هر مصیبت ترې نشي اخستے. هره خوشحالي ورله نشي ورکولے، که دولت او جایئداد د ا هر څهٔ کولے شوے نو نن به ئې د سپفوړ ماما د زړهٔ په پرهرونو باندې مرهمونه ایښودلي وُو، نن به ئې دَ سپفوړ ماما د درد منلو زړهٔ څهٔ درمان کړے وَه ..... څومره لوئے غم غریب ته ورته غاړه شوے دے - انسان د پر سخت دے کني نو پکار خو دا وه چې سپفوړ ماما هم هغه تماچه دې خپلې کپړي ته راړولے وے، یا ئې د خپل زړهٔ سرته نیولے وے، چې د خپل زوئے سره دے هم د توړ لحد توړ و تیڼ و ته تللے وے، خو سپفوړ ماما نهٔ سرته تماچه ونیوه او نهٔ زړهٔ ته، ځکه چې ځان خوږ دے کنه، ..... د پرخوږ دے - د مور پلار نه خوږ - د ښځې نه خوږ، او د اولاد نه هم خوږ، که خوږ نهٔ وے نو ...... یوه ورځ کوزماځیګر سپفوړ خان دَ پیټي نه ستړے ستومانه راغلو، ..... لا په کټ نهٔ وهٔ ناست - چې خدائے خپس زړهٔ ورته څهٔ اووے چې نیغ لاړو کوټې ته تماچه ئې راواخسته، په کټ کښې ئې ځان ته کېښوده، او دا ئې خیال وَه - چې لږ د مړه شي نو تماچه به صفا کوي ډېره موده اوشوه چې صفا کړې ئې نهٔ ده، هسې نه چې زنګ شي .... سپفوړ خان غریب څهٔ خبر وهٔ چې ..... په دې کښې دَ سپفوړ ماشوم زوئے شکوړ راغلو

..... [illegible] تماچه [illegible]

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه کې هن؟» ..... په دې به ډزې کوو بنه» ...... «لاکه چې زه
په ډزې اوکړم» ...... نه نجې چې ته لوئے شې نو بیا به پرې
ډزې کوې بنه» «ناما لا اوس لاکه زه پرې اوس ډزې کوم»
..... «درته وېم چې لوئے شې نو بیا به پرې ډزې کوې» ...

«هن هن مالا اوس لاکړه»

«درته وېم چې مړ کوه ورانے»

«نا زه به پرې ډزې کوم»

«نه منع کېږې؟ که ورانے کوې نو او به دِلم»

اؤ سیفور خان تماچه راواخسته، دهغه دا خیال وه چې تشه
ده او د زوئے د ویرولو دپاره ئې هغه ته اونیوه - او په دې کښې
ډز شو، .... ماشوم پرمخې راپرېوتو او د راپرېوتو سره ئې چغه کړه
«وې بابا بیا به نه کوم» .... ماشوم لکه د حلال کړې چرګ
په مزکه اولوغړېدو، مور ئې رامنډه کړه ..... او سیفور هم په
وینو لېت پېت زوئے د مزکې نه راپورته کړو، خپلې سینې ته ئې
رانژدې کړو، .... ماشوم په وار خطا سترګو د پلار مخ ته اوکتل،
او په سترګو کښې ئې پلار ته اووے چې ..... «بیا به
نه کوم بابا، زما دې توبه وي بابا - پام چې بل ډز اونه کړې
بابا» ..... او یوه سلګۍ ئې اووهله .... او د دغه سلګۍ سره
ماشوم شکور د پلار په غېږ کښې یخ پخ شو - مور ئې په مخ
راباندې کړې، د سرو ښسته ئې اوشوکول، جامې ئې تار تار
کړې - او سیفور خپل ماشوم زوئے هم هغه رنګ په سینې پورې

نیولې وه..... خو، حیران وه چې دا څه وو او څه او شو -
داسې معلومېده چې لکه سپفور څکه ماشوم زوی په سینې پورې
نیولې دے، چې دا خپله ساه د هغه په وجود کښې داخله کړي -
سپفور دا غوښتل چې زما د زړه حرکت دې بند شي خو چې د شکور
ماشوم زړه بیا په ټوپونو شي، .... سپفور غوښتل چې زما
سترګې دې پټې شي خو چې د سپفور د ښې رڼې او خوږې
خوږې سترګې بیا او غړېږي - خو نه د سپفور د زړه حرکت
بند شو، او نه د شکور ماشوم زړه بیا په ټوپونو سر شو..... نه
د سپفور سترګې پټې شوې، او نه د شکور د ښې رڼې او
خوږې خوږې سترګې بیا او غړېدې .... سپفور شکور ښکل
کړو، په دواړه مخه ئې ښکل کړو، په دواړو سترګو ئې ښکل
کړو، .... د سپفور خوله د شکور په سرو سرو پاکو وینو
سره شوه.... داسې ښکارېده چې لکه سپفور د شکور وینې
څښلې وي، د خپل خوږ زوی وینې، د خپل نیازبین زوی وینې
.... او دلته د سپفور زغم تمام شو، حوصله ئې ختمه شوه یو
سپېره کړیکه ئې او وهله - جامې ئې او شکولې او لاړو په کوڅه
او وتو.... سپفور لېونے شو نه د شکور د جنازې نه خبر شو
نه د شکور قبر له راغلو، نه ئې شکور لحد ته کوز کړو او نه
ئې په لحد کښې د شهید او نیازبین زوی مخ او کتو، سپفور ماما
چې هغه لېونے دے، نو لا خدای خبر چې ترڅو پورې به لېونے وي...
په لارو کوڅو کښې به ګرځي - شلېدلې جامې سر تور سر- پښې ابلې پښې

بالکل چپ خاموش، پېټې سترګې زور ړندې سړ، لکه چې د څه په تلاش کښې وي، لکه چې څه لټوي.... اُو! سپفور ماما د څه په لټون کښې دے .... د سپفور ماما نه شکور ورک شوے دے - ماشوم شکور، نیازبین شکور ماشومان نو ورکېږي، تل ورکېږي - او بیا را پیدا کېږي، .... خو اے بد قسمته سپفور ماما، شکور به پیدا نهٔ شي- شکور په داسې لار ورک شوے دے، چې د هغه لارې ورک شوي چرې بیا واپس نهٔ دي راغلي، هغوي بیا نهٔ دي پیدا شوي- نو ته څهٔ له زور ړندې سړ او تیتې سترګې کړې، ته ولې داسې سر وهلے بر وهلے کړې - ترکومې پورې به کړې .... اے بد نصیبه سپفوره - اے بد قسمته سپفوره، زهٔ څهٔ او وېم چې ته څومره بد قسمته یې.... ستا لاسونه د خپله ماشوم زوے په وینو لړلي شوي دي؟ تا خپل نیازبین زوے په غړېدلو سترګو په خپل لاس وژلے دے؟ څنګه ته لېونے شوے، څنګه ته داسې سر وهلے بر وهلے کړې؟

اے روښو! اے پښتنو روښو! دا تاسو دومره بې احتیاطه ولې یئ، داد وسلې سره تاسو داسې لوبې ولې کوئ- دا د وسلې نه تاسو څهٔ جوړ کړي دي، چې هر چا به یو یو سسپاد غاړې ته اچولے وي، چې هر چا به یو یو اودلړونے په اوږه کړے وي - او هر د تماچې او ټوپک خاوند به کوږ کوږ په نخرو کړې - د شرافت معیار کښې تماچه او ټوپک شو - د موټبرۍ معیار کښې وسله شوه،

مهٔ کوئ روښو بې ضرورته وسله مهٔ کرځوئ - هېڅ ضرورت نشته چې هر څوک د ځان سره وسله ګرځوي - څومره خونې دي ټوپکو

تماچو ورانې کړې - څومره تورسرې ئې کونډې کړې، څومره کلي ئې د کلکېدو نه اګاهو اوړټولي - نو اے دوسلو خاوندانو دخدائے خاطر اوکړئ او وسلې سره لوبې مهٔ کوئ - ځکه چې وسله د پس بې اعتباره څیز دے -

او اے سپفورې ماما خدائے دې ستا د پې غمژېلي ژوند خاتمه اوکړي - الله دې تاله صبر درکړي - او الله دې ستا دا پونتوب په ښودتوب بدل کړي - د نیا د غمونو کور دے دلته غم شته - مصیبت شته - پریشانی شته، او د دې غم - مصیبت او پریشانۍ علاج نهٔ ستا دولت کولے شي او نهٔ ستا جائيداد - په عقل ستا د رنځ علاج ګران دے - هغه چا ته په کړې ده چې -

دخدائے په لوئے کرم به کښېنې
په عقل ګرانه ده زما د جانانه

احمد

(اسوېلے) احمده خدائے ګواه دے چې ستا په سترګو کښې د اوښکو سېلاب دَ انسان زړهٔ اوبهٔ اوبهٔ کړي - زهٔ څهٔ اوکړم، کهٔ دا غم دا خستو وے نو ما به درنه څهٔ قدرې کم کړے وَه ...... کهٔ زما وس کېدے نو ما به ستا دې پرهرپرهر زړهٔ له ټکور وکړے وهٔ - ما به پرې ملهمونه او پاهې اېښودلے وے - ما به ستا د زړهٔ دا سېپړې سېپړې سرېکي لړې قلارې کړې وې ..... خو څهٔ اوکړم .... زهٔ هيڅ نشم کولے .... ځکه هغه سوزې چې اور پرې بلېږي .... زړهٔ هغه نوکېږي چې پرهرونه پکښې جوړ شوي وي .... سترګې هغه ژړېږي چې د زړهٔ تسکين او آرام ئې چالو تلے وي .... ته ډېر بد قسمته ئې احمده! ..... ستا په بد قسمتئ خو ماله ژړا راځي ...... چې ته ژاړې نو خدائے شته چې ما ته دا خيال زړهٔ وائي چې زهٔ هم درسره په چغو چغو اوژاړم - ...... ځکه چې ستا غم زما زړهٔ هم ناقلاره کړے دے .... زما دَ شپې خوبونه ئې هم زمانه راشوکولي دي ..... زهٔ منم چې آفتاب ستا زوے دے .... زهٔ منم چې افتاب ستا د زړهٔ ټکوړ وه .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د اُميدونو مرکز وهٔ، ځکه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا مشرے زوے وهٔ ..... د ټولو نه مشر..... تا د آفتاب سرد

څومره خوارۍ کړې وې - څومره شوا خون دې ورسره کړے وهٔ

..... او اوس ؟ اوس ایله ستا د اوګونه پيټې لږ سپک شوے

وهٔ ..... اوس آفتاب تا نه ستا غمونه په خپلو ماشومو څټو اخستي

وو..... آفتاب د پروران وهٔ کنه ؟ د پر شوخ وهٔ کنه ؟........

تا به د هغهٔ نه همیشه سر ټیټولو کنه ؟ .... ولې بیا هم چې د کله

نه د هغهٔ شوندړه شنه شوې وه ، نو ستا د ملا تیر مضبوط

شوے غوندې وو .... تا په خپلو متو کښې طاقت غوندې محسوسولو

.... ځکه چې آفتاب ستا مشرے زوے وهٔ .... او مشرے زوے د

مور پلار د ملا تیر وي ..... خو نن ستا د ملا تیر مات شو، نن

تهٔ بیا خپلې متې کمزورې محسوسے .... ځکه چې آفتاب ستا د

سترګو تور آفتاب ...... د وخت نه اګاه هو .... تهٔ غمونو او

مصیبتونو ته یو اځې پرېښودې .... لاړو آفتاب په ټول عمرې

خوارۍ ځوب اوده شو، او تا ته ئې یو نهٔ هېرېدونکے غم .... یو نهٔ

قلارېدونکے درد ..... یو نه ختمېدونکے مصیبت پرېښودو..... احمدهٔ!

ستا غم کهٔ هر څو نه هېرېدونکے دے، خو دا غم به تهٔ هېره وې .....

ستا درد کهٔ هر څو نهٔ قلارېدونکے دے، خو دا درد به تهٔ په خپل

همت او په خپلې حوصلې قلاره وې ..... تهٔ به دې غم ته غاړه

غړې ورځې .... تهٔ به دې درد له سینه په سینه ورځې .... تهٔ انسان

ئې .... تهٔ مسلمان ئې ..... انسان د هر مصیبت مقابله کولے شي....

مسلمان هرې سختۍ ته غاړه بدي ..... راځه پوره راځه .....

د آفتاب د قبر په خاورو رونبکي مه تویوه ..... د آفتاب قبر ته ژړا
مه کوه ...... پرېږده چې دا زلمے شهید ..... پرېږده چې دا ماشوم
شهید د دنیا د لانجو نه بې غمه د جنت په رنګینو کښې د آرام او اطمینان
ژوند تېر کړي .... دا پاسه .... را ځه ...

رو ښه ! دا احمد زمونږ د کلي - زمونږ د چم کاونډیو نړے
نرو چکے کمزورے سړے دے ..... خو دې نړي نرو چکي انسان له
قدرت ډېر همت ورکړے دے - په دې مانده هډوکو کښې لویه
حوصله او لوئے زغم پروت دے .... د احمد د ژوند نوې حالات به
پرېږدو - زاړۀ واقعات او زاړۀ حالات به نۀ رایاده وُو..... خو د
نن نه پنځلس ورځې اګاهو د دې احمد مشرے زوئے آفتاب سحر وختي
په سائیکل سور د کورنه خوشحاله خوشحاله مدګروسره سکول ته
روان شو .... تېره له ورځ چې په سکول کښې سبق رووښلو او ماسپخین
پاؤ باندې یوه بجه د سکول نه چهټي شو ..... په سائیکل سور د
کلي په لور را روان شو ..... د تېرې ورځې سبق د آفتاب مخ مړاوے
کړے وُه ..... په خپل ترنګ کښې کور ته روان وُه ..... په خپل فکر
کښې د کور په لوري روان وُه ..... خدائے خبر چې دغه وخت به د آفتاب
په زړۀ کښې کوم خیالونه او کوم فکرونه په غورزنګ وُو ......
خدائے خبر چې دغه وخت له آفتاب په زړۀ کښې څۀ کرل او څۀ ریل
..... خو چې د میچنې پهاټک ته ورنژدې شو .... چې د خپل کلي او
کورنه لا دوه میله لرې وُه ..... نو مخې نه یو ټرک ټکه داجل په
صورت د آفتاب مخې ته داغلو .... او چې ماشوم آفتاب د ځان د

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاله خبرېده و خبرېده و ..... نو دغه ځوانړې ټرک لکه دیو مست
شاتهې بیا د خپلو پایو د لاندې چخړې کړے وه ..... یو درز
اوشو او په دغه درز کښې یوه نرۍ غوندې کړیکه یوه زړهٔ
بوګنوونکې غوندې کړیکه راپورته شوه .... څومره هیبت
وهٔ په دغه کړیکه کښې څومره درد وهٔ په دغه کړیکه کښې
..... توبه خدایه توبه ..... دغه کړیکې څو د ځواؤ شاموبود
خلقو زړونه هم په لړزان کړل ..... خلقو رامنډې کړې او
چې آفتاب له راورسېدل ..... نو ماشوم شهید په خاورو کښې
غړېږه ..... په وینو کښې لت پت خپل خدائے ته رسېدلے و
..... د ماشوم آفتاب سر د ځوانړې ټرک پایو چخړې کړے
وهٔ ...... هرچا دا نقشه اوکته هرچا دا زړهٔ بوګنوونکې ننداره
اولیده .... د هغې سترګې نه او ښکې څڅېدې هرچا ژړل...
او آفتاب! ماشوم آفتاب د دنیا او د دنیا د اوسېدونکو د حاله
بې خبره په خاورو کښې پروت دے ښکارېده و چې لکه مُسکے وهٔ
تابه نهٔ وے چې آفتاب مړ دے .... تابه نهٔ وے چې آفتاب
یو بې پرواه ډرائیور د خپل ټرک د پایو د لاندې چخړې کړے
دے ...... پلار ته خبر لاړو چې راشه ستا آفتاب ټرک اووهلو
..... مور ته جواب لاړو چې راشه ستا د سترګو تور تا نه د ټول
عمر د پاره جدا شو ..... پلار پښې آبله پښې رامنډې کړې
..... او مور ...... ؟ د مور په زړهٔ تیاره راغله ..... مور بې هوشه
شوه ..... مور دغه غم برداشت نهٔ کړے شو ..... مور دغه سپینږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اواز او نهٔ زغملے شو.... مور بې هوشه، دَ ځان د حاله بې خبره
کوره پرته وه، او پلار سرتور سر او پښې ابله پښې د خپل زوے
د کتو د پاره په منډه را خلاص وو.... رونړو هغه نقشه درته نشم
بیانولے - دَ انسان زړهٔ د دغه نقشې د لیدو او اورېدو توان
نهٔ لري - لاړو دَ احمد د سترګو تور د ټول عمر د پاره جدا شو...
شهید خاورو ته او سپارلے شو.... مور ډېرې ویرناکانې وکړې....
ډېرې چغې او سورې ئې او وهلې - خو مړي په ژړا چړې نهٔ دي
ژوندي شوي - دَ احمد د زړهٔ د نیا وړانه شوه، د آفتاب دَ
سور د زړهٔ د نیا ویجاړه شوه.... چا ویجاړه کړه؟.... دَ ټرک
دیو د ډرائیور لږې غونډې بې احتیاطیو.... د ټرک د یو ډرائیور
لږ غونډې غفلت یو کور وران کړو.... دَ یو پلار د ملا تیر ئې
مات کړو.... د یو مور دَ زړهٔ په سرکښې ئې زخم جوړ کړو....
څومره کورونه دَ ټرکونو او لاړو د ډرائیورانو وران کړل.... څومره
کلونه ئې اوړژول.... څومره کلی ئې د خاورو سره خاورې کړې
..... اے رونړو ولې! .... دا ولې داسې کوئ.... دا ولې دَ زړونو
آزارونه اخلی.... دا ولې میاندې بورې کوئ پلاران ټړوئ....
دا ولې تورسرې کنډه وئ.... دا ولې دَ تورسرو خونې ورانوئ...
مهٔ کوئ رونړو مهٔ کوئ - اے دَ ټرکونو او بسونو خاوندانو دَ
خدائے خاطر اوکړئ.... لږ روشئ لږ په قلار شئ - داسې په هوا
مهٔ الوځئ.... د خپلې لږې غونډې فائدې د پاره تاسو څومره
لوئے جرمونه کوئ.... داسې جُرمونه چې دَ معاف کولو نهٔ دي.....

اې د هغې ټټرک خاونده چې آفتاب دې د خپل ټټرک د لاندې څخړې
کړې وه .... ته څه خبره یې چې احمد بېګاه د باران سیلۍ او
طوفان دا هیبتناکه شپه دا ده د خپل زوی په قبر په ژړا تېره
کړې ده .... ته څه خبره یې چې د ده د زړه نه څومره فریادونه
ختلي دي ..... ته نه یې خبره چې د ده د زړه د تل نه را ختلو سوو
لوو فریادونو بېګاه د قبرستان مړي هم آرام ته نه دي پرېښودلي
بیني ..... احمد مجبور وه .... هغه په دې زول او طوفان کښې خپل نیاز
آفتاب په دې لوېې څو شې بیابان ادیره کښې یوا ځې نه شو پرېښودې
..... نو ځکه څو په نیمه شپه کښې را غلی دی او د شهید زوی په
قبر دا دې څوړ وور پروت دی ..... نو اې د ټټرک خاونده،
راشه لږ د احمد د زړه په برخه دو کښې اوګوره چې ستالیني غوندې
بې احتیاطۍ په کښې څومره پرهرونه جوړ کړي دي .... زه دا
منم چې دا به د آفتاب په قسمت کښې وو - دا به د آفتاب په تقدیر
کښې لیکلي شوي وو - څو اې د ټټرک درا پوړه په دې دلیل به ته الله کښې د
په حضور کښې د سزا نه بچ شې - نه تا نه به ستا د غفلت او ستا د
بې پروایۍ تپوس کولی شي - الله تعالی به تا له د خپلو کړو سزا درکوي
او اې احمده را پاسه - را ځه چې کور ته لاړ شو، مړي چرې په ژړا
نه دي ژوندي شوي - تا له دې خدای صبر درکړي او ستا په زخمي
زخمي زړه دې الله د خپل فضل او مهربانۍ پټۍ کېږدي - آمین

ژوند

(اسوېلے) سحر شي، ماښځين شي، ماځيګر شي ماسختن شي
دَ ژوند ګـهړۍ کمېږي ناګهانه به پوړ شي

او دَ ژوند ګهړۍ کمېږي ـ ژوند دخپل منزل په لور په تندۍ سره روان دے .... څوک خپل منزل ته رسېدلي دي او څوک بس ور رسېدونکي دي دچا د ژوند ډيوه څوا کل شوې ده او دچا دَ ژوند ډيوه بس په سلګو ده ..... دَ ګل کېدو په انتظار ده ..... دَ مړ کېدو په انتظار ده .....

بس دَ باد يوه نرۍ غونډې چپه ..... دَ هوا يوه نرۍ غونډې چپه به يې ګل کړي ..... او بيا .... ؟ دې آبادۍ او ودانۍ دنيا نه به ..... دغمونو مصيبتونو او تکليفونو دَدې دنيا نه به ..... ددې ښکلې ښائسته او رنګينې دنيا نه به .... دَ ګورستان هغه خوشې خوشيا ته ورسي.. دقبرستان هغه چُپې چُپيا ته ورسي .... دوه لاس او دوه پښې به دمنونو منونو خاورې دَ لاندې ښخ کړے شي .... او بيا .... ؟

بيا به دغه تور لحد کښې ..... بيا دَ مړو په دغه خپل خانه کښې ....

نهٔ څوک دَ فرياد اورېدو شته ..... نهٔ څوک دَ ژړا دَ اورېدو شته نهٔ څوک دتسلۍ شته او نهٔ څوک د داد ګېرنې .... زوۓ نشته چې د فرياد سره را منډې کړي چې .... "ولې بابا... څهٔ تکليف دے درته ـ سر درله او منډم پښې درله او منډم" .... لور نشته چې د وې سره رامنډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي چې .... " خیر شه بابا - ولې بابا... څه دي؟" ښځه نشته .....
مور نشته ..... خپل نشته - پردې نشته.... یو ځان .... یو د لحد
تورې تیپ توره تیاره او یو عمل .... عمل زموږ د لارې مل ... عمل زموږ
د قبر ملګرې دې .... عمل زموږ د سختۍ او اسانۍ سبب دې .... عمل
به په موږ د لحد سختي اسانه وي .... تورتیپ لحد به راالله روڼانه کوي
عمل به راته د لحد نه سړې سړوتږکې جوړه وي .... سور تنور به راته
سړې نه جوړه وي ..... او په دغه سړوتږکو به موږ تر قبر و
په دغه سور تنورکښې به موږ وریتږو ..... ډېر سخت مقام
دې روڼو ډېر سخت .... د دویم ژوند ابتداء ډېره سخته ده ......
د ابدي ژوند د شروع کېدو مقام ډېر سخت دې ..... راځئ روڼو
چې هغه سختي ځان ته آسانې کړو .... راځئ روڼو چې د لحد سړې سړوتږکې
په سروګلونو بدلې کړو .... راځئ چې د لحد تورې تیږې په رڼاګانو
بدلې کړو ..... راځئ .... راځئ .... اې مسلمانانو چې سم مسلمانان
شو .... راځئ چې د خپلو زړونو نه بغضونه او یاسونه او د نفض کینې
او حسد په ځائې .... د خوښې په دغه کور کښې د خوښې په دغه بوټې
کښې مینه راپیدا کړو .... د حسد په ځائې محبت
راپیدا کړو ..... د کینې په ځائې الفت راپیدا کړو .... هغه مینه!
چې انسان پرې د انسانیت معراج ته رسېدلې شي .... هغه مینه ، چې
انسان پرې انسان خپلولې شي .... چې انسان پرې انسانیت خپلولې
شي .... هغه مینه چې د خدای خوښه ده .... هغه مینه چې د رسول الله
صلی الله علیه وسلم خوښه ده راځئ چې د مینې په برکت دا تول معراج ته

خپل کړو .... را ځئ چې دَ مینې په برکت په معاشره کښې ځان له هغه
مقام را پیدا کړو .... چې دَ مرګ نه پس .... زموږ په جنازه باندې دَ
ګلونو دَ څادرې په ځائے دَ انسانانو دَ ککو دَ نیے رښتيے او د پاکې پاکې او ښکلې
څادرې شي .... ګلونه شي .... امېلونه شي .... دَ پاک ضمیر دَ خاوند
په جنازه .... دَ ګلونو دَ امېلونو ضرورت نشته .... دَ میته ناک زړهٔ دَ
خاوند په جنازه باندې دَ ګلونو دَ څادرو ضرورت نشته ..... ځکه چې
ګلونه دَ محبت دَ اوښکو سیالي نشي کولے .... ګلونه دَ عقیدت دَ اوښکو
سیالي نشي کولے .... ګلونه دَ چا مینې دَ اوښکو سیالي نشي کولے ... را ځئ
رو ښو چې صحیح انسانان شو، چې انسانیت را باندې سرمسکے شي ..... را ځئ
چې صحیح مسلمانان شو چې اسلام را باندې سرهسکے شي .... را ځئ چې
سم مخلوق شو چې خدائے پاک زموږ په تخلیق ویاړ اوکړي ..... دا موږ
دَ ځان نه څه جوړ کړي دي .... دا موږ دَ ژوند په کوم ډګر روان
یو ..... دا موږ دَ ګلګچونو .... پچمونو او کندو کپرو په کومه
لار روان یو ..... موږ په نامه انسانان دَ انسانیت نه څومره لرې شوي
یو .... موږ په نامه مسلمانان دَ اسلام نه څومره اخوا شوي یو....
سمه لار موږ پرېښې ده .... په کندو کپرو سر یو .... ښغه لاره موږ پرېښې
ده په کږو وږو روان یو..... آخر ترکومه به موږ دغسې ټکرې خورو....
ترکومه به موږ دَ حقیقت نه سترګې پټوو .... اے غافله انسانه ....
اے ناپوهه انسانه .... زموږ هر قدم موږ مرګ ته یو قدم ورنزدې
کوي .... زموږ هر پل موږ لحد ته ورنزدې کوي .... دا مزل به آخر
یوه ورځ ختم شي .... دا لار به آخر یوه ورځ او وهلے شي ..... او هر

کله چې منزل ختم شو... لار ختمه شوه نو بیا؟ ..... ځه په وروستو هڅه
هم نشته .... ځه په شا هڅه هم نشته .... بیا مخکښې قبرستان دے
او په دغه قبرستان کښې یوه وړه غونډۍ تمکړه په کچه کچکړې
ده نیم کړه مزکه یو ړور ډېر ړور .... لکه کوے لحد .... دغه زمونږ کور
دے ..... دا ښکلي موټرونه به شاته پاتې شي .... دا مزکې جایدادونه
به شاته پاتې شي... په دغه تک تور لحد کښې به دولت زمونږ په کار نهٔ
شي .... سرهٔ سپین به زمونږ پکار نهٔ شي .... بلکه په ناجائزه کټلے دولت
به زمونږ د پاره لړمانان شي .... دَ یتیم حق به راته خاماران شي .... دَ
مظلوم آه به راته سرې لمبې شي .... د مزدور اسوېلے به راته لوګے لوګے او تورې
تېرې شي .... نو اے انسانه .... اے مسلمانه که ځان د قبر دَ لړمانانو
نه په امان کول غواړې نو ناجائزه کټه پرېږده، په شودو کښې اوبهٔ اچول
پرېږده، ناجائز کاروبار پرېږده، ملاوټ پرېږده، غل بازاري پرېږده-
که ځان د قبر د لړمانانو مارانو نه ساتل غواړې نو یتیم ته خپل حق
واپس ورکړه .... یتیم ځان ته رانزدې کړه .... دَ یتیم په سر دَ مینې
همدردۍ او محبت لاس راکاږه .... دونو اوویرېږئ د یتیم دَ ژړا نه
..... دَ یتیم د سترګو هره اوښکه کورے طوفان دے ..... د یتیم د سترګو
هره اوښکه کورے عذاب دے .... د مظلوم هر آه .... په خپله لمن
کښې سرې لمبې لري .... د مزدور هر اسوېلے به مو کورے لوګے لوګے او
ایره ایره کړي .... په دې فاني دنیا پورې زړونه مهٔ تړئ .... په
دې نیمګړې دنیا دومره مهٔ مئینېږئ .... د مرګ خیال د زړونو نه مهٔ
اوباسئ .... مرګ؟ .... یو حقیقت دے ... مرګ؟ .... د هر ژوندي پیله

قسمت کښې ليکلې دے .... نو د داسې حقيقت نه سترګې پټول کښې هوښيارتيا ده؟ .... د داسې حقيقت نه بې پرواه کېدل کښې عقلمندي ده؟ ...... نه! دې ته هوښيارتيا نشي ويلے - دې ته عقلمندي نشي ويلے .... بلکه دا زمونږ غفلت دے .... دا زمونږ ناپوهي ده .... او د دې غفلت او دې ناپوهۍ انجام به ډېر خراب وي .... ډېر ... ډېر .... اوس هم وخت شته - اوس هم موقع شته .... اے انسانه که ته اوس هم صحيح مسلمان شوې نو مبارک دې شه ..... اے خدايه! ته انسان په صحيح معنو کښې انسان کړې .... اے خدايه ته مسلمان په صحيح معنو کښې مسلمان کړې .... چې انسان ستا په دې دنيا کښې د ژوند په خوند پوے شي - آمين

سکر شي - ما سپين شي ما ځيګر شي ما سخت شي
د ژوند کهړې کمبزي ناګهانه په پوره شي
(سمندر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library